

นม

นี้หรือคือบัณฑิตยสารธรรมะ

คู่เด็ดประจำฉบับ
อาจารย์พิชญ์
พงษ์สวัสดิ์

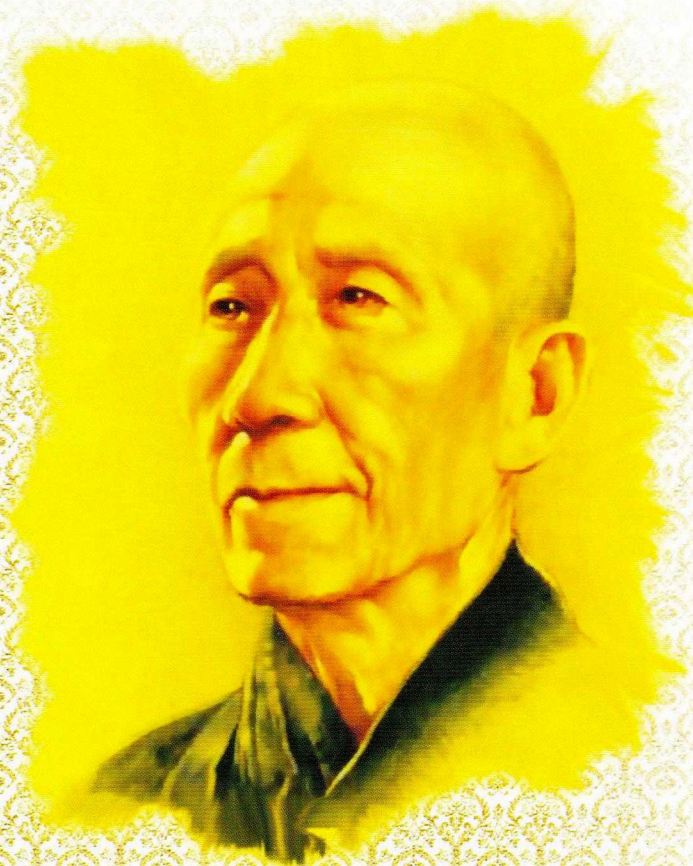
vs.

พระ มานะ รัตน
สันติ ภัทโท

หมวกหลาย
ใบของ
วรรณสิงห์
ประเสริฐกุล

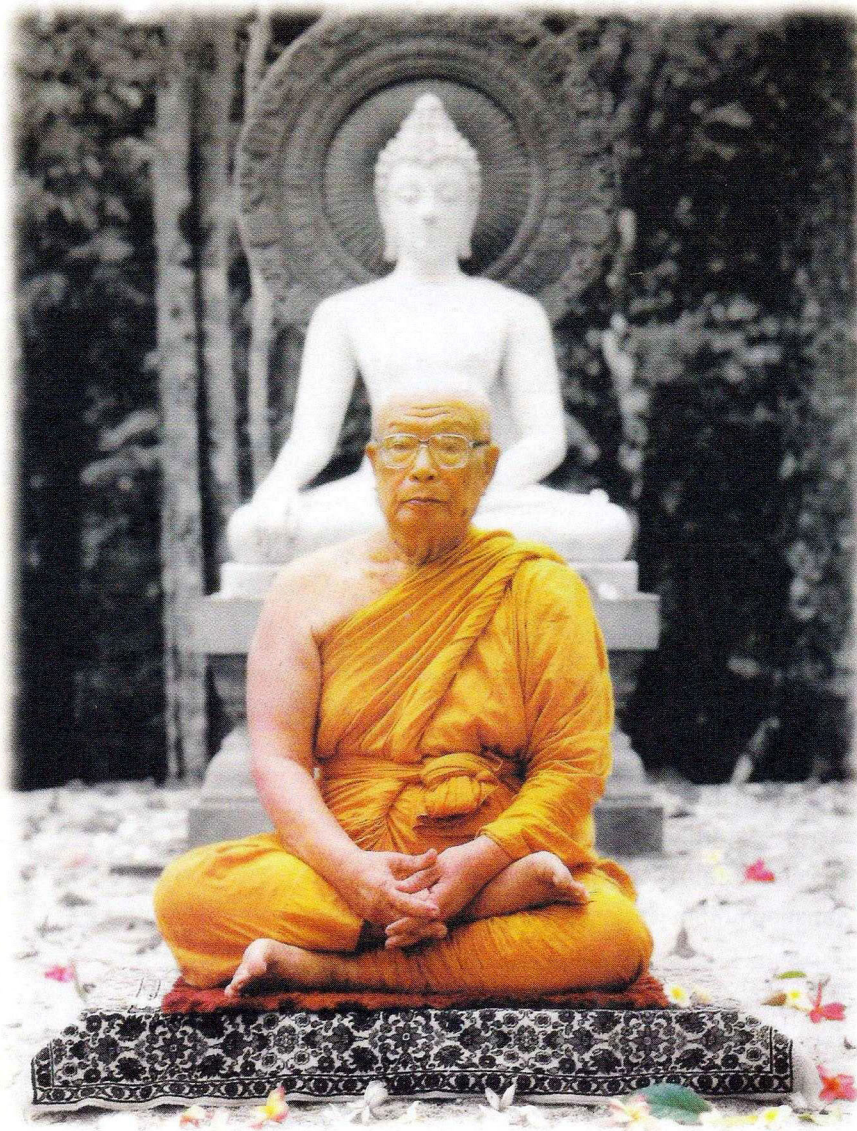
ฉบับนี้บุญหนัก
พบเรื่อง
บุญเต็มอิ่ม

แจกฟรี - แต่จะยิ่งดีถ้าแบ่งกันอ่าน
มกราคม-มีนาคม 2553

“เรื่องของพระพุทธรเจ้าไม่ใช่เรื่องของเรา
เรื่องของเราก็อไม่ใช่เรื่องของพระพุทธรเจ้า
แต่พระพุทธรเจ้าทรงลอบให้เรารู้เราของเรา
และเมื่อเรารู้เรื่องของตนเองดีแล้ว
พระพุทธรเจ้าจะเลิกจิกกัดหรือไม่ ก็ไม่ใช่ปัญหา”

ทลวงพ่อเทียน จิตตสุโท วัคคสาขโม อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

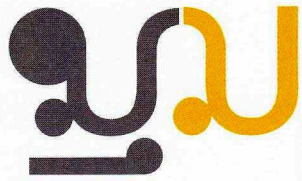
ความทุกข์

เกิดจากเบญจขันธ์ ที่ประกอบอยู่ด้วยอุปทาน
 ถ้าเรารู้จักเข็ดหลาบ รู้จักสังเกตุ เป็นทุกข์ทุกที ก็ฉลาดขึ้นทุกที
 มีความทุกข์ที่ไร ก็จะต้องถือเอาทำไรให้ได้ จากความทุกข์นั้น
 ยิ่งทุกข์มากยิ่งดี ไม่เท่าไรไรก็จะมีอะไรดีที่จะเป็นความทุกข์
 ความทุกข์เข้ามา ก็แปลงให้เป็นความสุขไปเสียได้

พุ่มพุ่ม อิมพุ่ม

WANGDEX

WANG DAENG EXPRESS LTD., PART.

นิตยสารที่หวังให้ธรรมะเข้าถึงทุกคน

Moom

Mental optimum orientation Magazine

Editor's Note

ในกระแสโลกและวันเวลาที่เปลี่ยนผ่าน สิ่งที่คุณโลกเสมอมา คือ “ธรรมะ” อันเป็นความจริงในธรรมชาติที่พระบรมศาสดาของเรา เมตตาชี้ให้เห็นเป็นทางสว่างแก่ปวงชนทั้งหลายโดยไม่จำกัดเงื่อนไข ในการเข้าถึง สื่อธรรมะส่วนใหญ่ที่เห็นอยู่ทุกวันนี้จึงมีขึ้นเพื่อใครก็ได้ ที่สนใจ ไม่ว่าจะอยู่ในวัยไหน มีลักษณะการใช้ชีวิตอย่างไร ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะถูกจัดทำโดยผู้ศึกษารวมที่ผ่านชีวิตมาแล้วในระดับหนึ่ง คน รุ่นใหม่ที่มัก “ไหลง่าย” ตามกระแสความนิยม จึงมักเป็นกลุ่มที่ ตกค้างจากการถูกเลือกเป็นกลุ่มเป้าหมายของการรับสารทางธรรม ทั้งที่ อยู่ในวัยกำลังเลือกแนวทางดำเนินชีวิต และได้พบเห็นสิ่งไม่เหมาะสม มาน้อยกว่าผู้ที่ผ่านโลกมานาน

“มม” ในมือของท่านจึงถือกำเนิดขึ้นจากความตั้งใจจะเป็น ช่องทางนำธรรมะของพระพุทธเจ้าสู่การรับรู้ของผู้อ่านที่เป็นคนรุ่นใหม่ และรุ่นใด ๆ ที่ความอ่อนเยาว์ยังติดแน่นในหัวใจ โดยเสนอเนื้อหาใน ลักษณะย่อยง่ายดูดีสัมผัสใจได้น่าสนใจได้แบบไม่ซ้ำซ้อน ฉบับที่ถือเป็นก้าว แรกแห่งความมุ่งมั่นนี้เราขอพาทุกท่านพบกับเรื่องราวของ “บุญ” คำ ที่เป็นประหนึ่งตัวชี้วัดระดับความสุขของผู้คน มาดูกันว่าคนที่เรียก ได้ว่ามีบุญต้องเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สิ้นเปลืองไป หรือความอึดอเม เปี่ยมสุขในดวงหน้าของผู้ประพฤติธรรม จะแสดงถึงความมีบุญใน ลักษณะไหน เราจะทำบุญด้วยวิธีใด หรือคุณผู้อ่านเองเป็นผู้มีบุญแค่ไหน

ขอเชิญทุกท่านสัมผัสกับผลผลิตจากความตั้งใจดีของกอง บรรณาธิการ ความอ่อนด้อยผิดพลาดใดๆ ในฉบับ กองบรรณาธิการ ขออภัยไว้ปรับปรุง ส่วนสิ่งที่จะถูกมองในแง่บวกทั้งหลายเราขอถวาย เป็นพุทธบูชา และเราทั้งหมดขออนุโมทนาในกุศลจิตจากผู้อ่านทุกท่าน ที่เป็นดังพลังขับเคลื่อนให้ทุกอักษรในฉบับพาทั้งผู้จัดทำและผู้อ่านทุก ท่านได้ดำรงทุกก้าวอย่างไวบนวิถีแห่งความดีงาม

อลิษา ตริโรจนานนท์
บรรณาธิการบริหาร

กองบรรณาธิการ

เจ้าของ มูลนิธิหทัยธรรม
พระณอมสิงห์ โกศลนาวิน
พระมหาไกรวรรณ ปุณฺณขันธ
พระมหาสุวิทย์ สร้อยเสนา
พระมหาประสิทธิ์ แก้วศรี
นายวิชัย ชาดิแดง
น.ส.ศิริพรรณ เรียบร้อยเจริญ
น.ส.ศิริพร ดุรงค์พิสิษฐ์กุล

ประธานมูลนิธิ
รองประธานมูลนิธิ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
บรรณาธิการบริหาร
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
กองบรรณาธิการ

พระณอมสิงห์ สุโกสโล
พระณอมสิงห์ สุโกสโล
อลิษา ตริโรจนานนท์
รณวัฒน์ จันทร์จาววงศ์
ธাত্রี แสงมีอานุกาพ
โชติทวี ไสภณศิริ
อรรถวุฒิ ศิริปัญญา
ภัทรพล ประสิทธิ์
นพสร แก้วศรีคำ
สร้างสรรค์ วรควาวิสันต์
นริสา ชะมูณี
สุรเชษฐ์ หล้าเมือง
Loudine Dubeaux

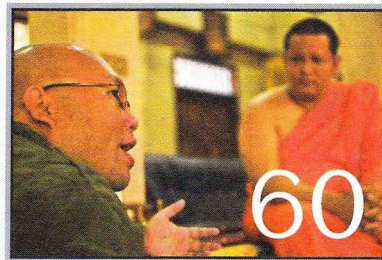
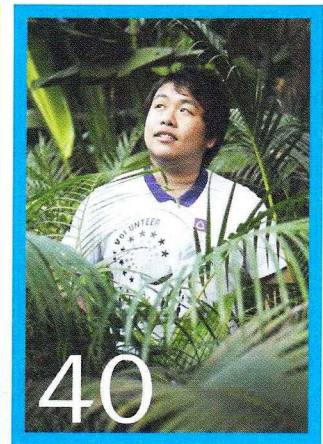
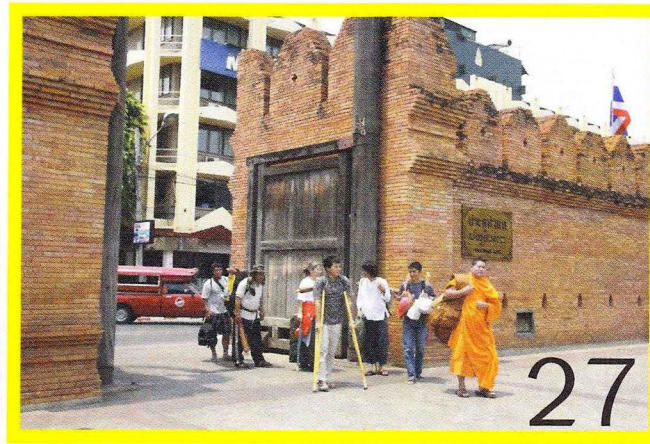
ฝ่ายศิลป์
ฝ่ายการตลาด
พิสูจน์อักษร
ออกแบบปก

Special thanks.....พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตโต
/สุลักษณ์ ศิวรักษ์ / สุรสีห์ โกศลนาวิน / ธนอมวรรณ
โกศลนาวิน/ นิรมล มูลจินดา / อุดม แต่พานิช
/ วีรียา เทพสาร / วิรตี ทะพิงค์แก / อรอนงค์ ศิริวานิช
/ อภินันท์ จันทแก้ว / สติยา ลังกาพินธุ์

มอบความสุข... ด้วยทุกรอยยิ้มของคุณ

ติดต่อโฆษณาหน้านี้ได้ที่นิตยสารมุม

Contents

มุมนิใหม่	05	มุมนิพิเศษ	40
Book Corner “หนังสือไทย”	07	You and me	54
Book Corner “หนังสือเทศ”	08	Ga-Me	56
TV Series	12	ธรรมโมล	58
Art Code	14	V.S.	60
คน-ทำ-มะ-ดา	17	มุมนิห้อง	69
Buddhist mystery	18	ผ้าเหลืองเพื่อนยืม (ภาคพิเศษ)	70
งานเข้า	19	ทุกสิ่งรอบตัว	74
มุมนิส่วนตัว	20	อาจารย์แยมแถมให้	76
Core Cartoon	27	ประมวลหนึ่งคำตอบ	78
Feature ตัวอย่างเส้นทางธรรม	28	ธรรม(อีก)บท	80
Hidden tips	36		
Echo	38		

มุมใหม่

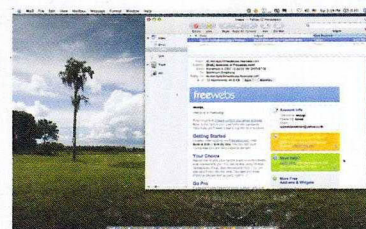

นักเคลื่อนไหว ในผ้าเหลือง

เราอาจเข้าใจว่าพุทธศาสนาเป็นเรื่องของจิตวิญญาณเพื่อดับทุกข์ในใจให้ชีวิตเป็นสุข แต่ที่จริงแล้วพุทธศาสนิกสามารถเป็นเครื่องมือแก้ไขปัญหาลังคมเพื่อสร้างสังคมที่เป็นสุขได้ด้วยเช่นกัน ซึ่งในเรื่องนี้เขาทำมากันทั่วโลกอย่างน้อยก็ 20 ปีมาแล้ว “เครือข่ายนานาชาติพุทธศาสนิกสัมพันธ์เพื่อสังคม”(International Network of Engaged Buddhists :INEB) เป็นการรวมตัวของนักกิจกรรมชาวพุทธผู้นำทางศาสนา และ นักวิชาการจากหลายประเทศ ซึ่งที่ผ่านมาเครือข่ายที่วาก็ได้ทำหน้าที่เผยแพร่ความคิดและข้อมูลสนับสนุนปฏิบัติการทางสังคมที่มีพุทธธรรมเป็นแนวทางและเพิ่งจัดงานครบรอบ 20 ปี ขึ้นที่วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ ในช่วงกลางเดือนพฤศจิกายนของปีที่ผ่านมา ซึ่งก็มีนักกิจกรรมชาวพุทธจากหลายประเทศมาร่วมงานเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน... อย่างนั้นเองที่เขาเรียกว่า “พุทธธรรมนำสังคม”

ธรรมะ on demand

คงจะดีไม่น้อยหากธรรมะจะอยู่กับคุณทุกที่ทุกเวลาที่คุณต้องการ เมื่อมูลนิธิหอจดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ ได้นำหลักธรรมของท่านพุทธทาส พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) และ พระมหาวิจิตรวชิรเมธี (ว.วชิรเมธี) มาเผยแพร่ โดยใช้สื่อหลากหลายรูปแบบเพื่อให้เข้าถึงคนรุ่นใหม่มากขึ้น ภายใต้ “โครงการธรรมะใกล้มือ” ไม่ว่าจะเป็น **ธรรมะ4U** ซึ่งเป็นการรับฟังเสียงธรรมะผ่านโทรศัพท์มือถือหรือ **ธรรมะดีดี** ที่เป็นการรับข้อธรรมและเสียงธรรมะประจำวันทางอีเมลล์นอกจากนี้ยังมีบริการรับข้อธรรมผ่านทางTwitterโดยเข้าไปที่ <http://twitter.com/buddhadasa> หรือติดตามรายละเอียดได้ที่ชุมชนธรรมะออนไลน์ www.dhamma4u.com

คาสดาสำคัญของโลกทั้งสองท่านมาเป็นรุมเมทกัน ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง Saint Oniisan หรือในชื่อภาษาอังกฤษว่า Saint Young Men ซึ่งเป็นการตั้งชื่อสมมติว่า ถ้าพระพุทธรเจ้ากับพระเยซูลงมาพักผ่อนบนโลกแล้วต้องมาเป็นมนุษย์ในยุคปัจจุบัน (แต่มนุษย์คนอื่น ๆ ไม่รู้ว่าทั้งสองพระองค์คือพระพุทธรเจ้าหรือพระเยซูคริสต์จริงๆ) ท่านทั้งสองจะคิดกับสังคมในยุคปัจจุบันอย่างไรบ้าง โดยจะสร้างมุมมองที่ว่า ถ้าทั้งสองพระองค์ต้องมามองศาสนาทั้งสองในมุมมองและเหตุปัจจัยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะเป็น อินเทอร์เน็ต สนวนสนุก หรือสรวายน้ำสาธารณะ

แต่ต้องเข้าใจว่าการตูนในญี่ปุ่นนั้นสามารถที่จะหยิบเรื่องราวต่างๆ มาเขียนได้อย่างอิสระ เพราะถือว่าเป็นไปเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ซึ่งในญี่ปุ่นก็อาจจะเป็นการตูนที่ให้อคิดหรือทำให้ถูกคิดกับเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ แต่ในเมืองไทยเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมาก และแน่นอนว่ายังไม่มีแปลเป็นภาษาไทย

พระพุทธรเจ้ากับ พระเยซูเป็นรุมเมทกัน

เราเลิกกันเถอะ

สมาคมการกุศลพุทธฉือจี้ เมืองโคตาคินาบาลู ประเทศมาเลเซียได้ออกมาขอรับรองให้สมาชิกและผู้สนับสนุนทบพวนถึงวิธีเฉลิมฉลองพิธีกรรมทางพุทธศาสนา เพื่อให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และไม่เป็นการสูญเสียเปล้าโดยเสนอให้ค่อยๆยกเลิกการจุดธูปเทียน การเผากระดาษ และไหว้หมูเห็ดเป็ดไก่ อุทิศให้แก่ผู้มีบุญในเทศกาลสารทจีน เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการสูญเสียเปล้า และก่อให้เกิดมลภาวะเป็นพิษเงินที่นำไปใช้จับจ่ายข้าวของเหล่านั้นน่าจะนำมาบริจาคให้การกุศลซึ่งจะเกิดประโยชน์มากกว่า โดยทางสมาคมฯนั้นก็หวังว่าบรรดาสมาชิกและผู้สนับสนุนสมาคมทั้งหลาย ควรจะรับข้อเสนอนี้ไปพิจารณา และเริ่มต้นปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ในฐานะผู้ริเริ่มให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ไทยบู๊ต

บันทึกรักนักฆ่าผู้อ่อนไหว

หลุยส์ เชปป์เบดา เขียน
สถาพร ทิพย์ศักดิ์ แปล
สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

นิยายขนาดสั้นที่เล่าถึงช่วงเวลาแห่งการ
ตกหวังรักของนักฆ่ามืออาชีพ อาจนำมา
ซึ่งอุปสรรคแห่งการงานของเขา - มืออาชีพ

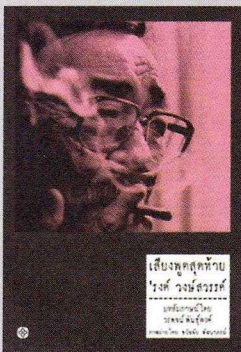
คำที่ถูกกล่าวถึงบ่อยๆ เพื่อแสดงความชำนาญการแต่ใช้ว่าคนที่มี
คำว่ามีอาชีพปะหน้าหรือปะหลังจะสวยสดงดงาม ตลอดไปและเมื่อ
มืออาชีพกับมืออาชีพมาพบเจอกันก็จะเหลือเพียงหนึ่งเดียวที่เหมาะสม
ค่าและคู่ควรแก่คำว่ามืออาชีพ ผลงานเล่มนี้ของ หลุยส์ เชปป์เบดา ยังคง
แสดงความเป็นมืออาชีพ ที่เล่าเรื่องถึงสังคมมนุษย์ไร้พรมแดนได้เป็นอย่างดี
ดีอีกด้วย

อีโตะคะเกะ: หญิงสาวผู้หวาดกลัวความสุข

โยชิโมโตะ บานานา เขียน
อีโรกะ ลิ้มวิภาวดี แปล
สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

เรื่องเล่าระหว่าง "ฉัน" กับอีกฝ่ายที่ฉันตั้งชื่อให้
ว่า "จิ้งเหลน" คนเมืองตามแบบฉบับของยุคสมัยที่เต็ม
ไปด้วยบาดแผลในอดีต บาดแผลที่ใครหลายคนมักปกไว้
ประจำตัวและสร้างความหวาดกลัวให้ใครต่อใคร
ในทุกๆ ด้าน เป็นปมปัญหาในจิตใจที่เราต่างต้องการหา
ทางออกด้วยความหวังของวันพรุ่งนี้ ไม่ว่าจะเกิดจากการ
เอาชนะความกลัวนั้นให้ได้ด้วยตนเอง หรือต้องการ
ที่พิทักษ์อิงแอบที่เหมาะสม แต่ก็เพื่อให้ความสุขกลับมา
สู่ตนเองอีกครั้งหนึ่ง

เสียงพูดสุดท้าย 'รงค์ วงษ์สวรรค์'

สัมภาษณ์และเรียบเรียงโดย วรพจน์ พันธุ์พงศ์
สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

บทสัมภาษณ์ว่าด้วยวรรณคดีและศิลปะการใช้ชีวิต 'รงค์ วงษ์สวรรค์' ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์
ปี พ.ศ.2538 หนึ่งในนักเขียนมืออาชีพที่ยิ่งใหญ่ และยั่งยืนที่สุดคนหนึ่งของสยามประเทศ วรพจน์
พันธุ์พงศ์ได้ไปสัมภาษณ์ในช่วงท้ายๆ ของการมีชีวิตอยู่ทำให้บทสัมภาษณ์ชิ้นนี้เต็มไปด้วยชีวิตแนวคิด
ประวัติศาสตร์ และการเฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างคมคาย จากชายผู้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า
ที่สุดคนหนึ่ง

Forgiveness does not change the past,
but it does enlarge the future.

การให้อภัยไม่ใช่การแก้ไขอดีต
แต่เป็นการทำให้อนาคตเปิดกว้างมากขึ้น

Paul Boese

นักพฤกษศาสตร์ ชาว ดัตช์

ติดต่อโฆษณาที่นี่ได้ที่นิตยสารมุม

Movie

Treeless Mountain

บนภูเขาแห่งการรอคอย

ภูเขาที่ไร้ร่มเงาจากต้นไม้
เป็นเพียงภูเขาที่แห้งแล้ง
และไม่สวยงาม อย่างนั้นหรือ?

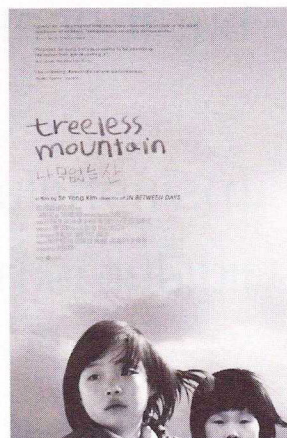
เขียนบทและกำกับ คิมโซยอง

เรื่อง กอใจ

จินเด็กหญิงวัย 7 ขวบและน้องสาวบิน เฝ้ายอดกระปุกลูกหมูทุกวันเพื่อจะได้ทำตามสัญญาที่แม่ให้ไว้ว่า ถ้าหยอดกระปุกเต็มเมื่อไรแม่จะกลับมา แม่ของพวกเธอบอกว่าจะออกไปตามหาพ่อและฝากลูกสาวตัวน้อยไว้กับป้าซีเม่า ในช่วงฤดูร้อนจินและบินมีเพียงกระปุกลูกหมูเป็นความหวังเพียงอย่างเดียวที่จะได้พบแม่อีกครั้ง ทั้งสองคนจึงต้องดิ้นรนทุกวิถีทางที่จะทำให้กระปุกลูกหมูของพวกเธอเต็ม แต่เมื่อวันที่กระปุกอัดแน่นด้วยเงินที่สองพี่น้องเพียรสะสม พวกเธอกลับไม่ได้พบแม่ตามสัญญาอีกทั้งป้าของทั้งสองก็ไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูหลานต่อไปอีกแล้ว จึงต้องฝากเด็กๆ ไว้กับบ้านปู่กับย่าในชนบทอันห่างไกล

ตัวภาพยนตร์ไม่ได้หิวว่า หรือเรียกน้ำตาพุ่มพ่ายแต่กลับค่อยๆ เล่าเรื่องผ่านมุมมองของจิน (แสดงโดยคิมฮียอน) ที่ค่อยๆ เรียนรู้ชีวิตจากการรอคอยอย่างอดทนถึงแม่ในที่สุดเธอและน้องต้องพบกับความผิดหวัง แต่เด็กทั้งสองก็ค่อยๆ เติบโตอย่างสวยงามจากการเรียนรู้ชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้เอง

คิมโซยองเขียนบทเรื่องนี้ขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจจากชีวิตในวัยเด็กของเธอ ที่แม่เธอตัดสินใจฝากเธอไว้กับตายายก่อนจะย้ายไปอเมริกาเพื่อหาโอกาสที่ดีกว่าของชีวิตและปูทางสู่นาคตให้เธอกับน้อง

ภูเขาที่ไร้ต้นไม้ขาดร่มเงาเมื่อมองผ่านๆ จะดูไม่สวยงามเขียวชอุ่ม

แต่หากสังเกตให้ดีที่ท่ามกลางความแห้งแล้งนั้นแฝงด้วยความงามเล็กๆ ของต้นไม้ที่ถูกความขาดแคลนหล่อหลอมให้แข็งแกร่งและค่อยๆ งอกเงยขึ้นมาเองอย่างงดงาม โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครมาคอยปลูก

Movie

Treeless Mountain

บนภูเขาแห่งการรอคอย

ภูเขาที่ไร้ร่มเงาจากต้นไม้
เป็นเพียงภูเขาที่แห้งแล้ง
และไม่สวยงาม อย่างนั้นหรือ?

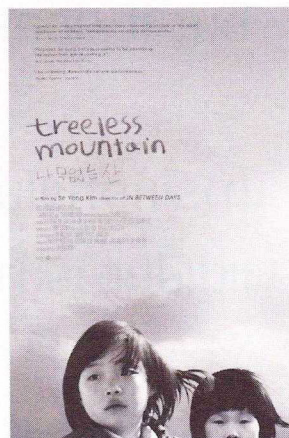
เขียนบทและกำกับ คิมโซยอง

เรื่อง กอใจ

จินเด็กหญิงวัย 7 ขวบและน้องสาวบิน เฝ้ายอดกระปุกลูกหมูทุกวันเพื่อจะได้ทำตามสัญญาที่แม่ให้ไว้ว่า ถ้าหยอดกระปุกเต็มเมื่อไรแม่จะกลับมา แม่ของพวกเธอบอกว่าจะออกไปตามหาพ่อและฝากลูกสาวตัวน้อยไว้กับป้าซีเมา ในช่วงฤดูร้อนจีนและบินมีเพียงกระปุกลูกหมูเป็นความหวังเพียงอย่างเดียวที่จะได้พบแม่อีกครั้ง ทั้งสองคนจึงต้องดิ้นรนทุกวิถีทางที่จะทำให้กระปุกลูกหมูของพวกเธอเต็ม แต่เมื่อวันทีกระปุกอัดแน่นด้วยเงินที่สองพี่น้องเพียรสะสม พวกเธอกลับไม่ได้พบแม่ตามสัญญาอีกทั้งป้าของทั้งสองก็ไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูหลานต่อไปอีกแล้ว จึงต้องฝากเด็กๆ ไว้กับบ้านปู่กับย่าในชนบทอันห่างไกล

ตัวภาพยนตร์ไม่ได้หือวว่า หรือเรียกน้ำตาฟูมฟายแตกดับค่อยๆ เล่าเรื่องผ่านมุมมองของจีน(แสดงโดยคิมฮยอน)ที่ค่อยๆ เรียนรู้ชีวิตจากการรอคอยอย่างอดทนถึงแม่ในที่สุดเธอและน้องต้องพบกับความผิดหวัง แต่เด็กทั้งสองก็ค่อยๆ เติบโตอย่างสวยงามจากการเรียนรู้ชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้เอง

คิมโซยองเขียนบทเรื่องนี้ขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจจากชีวิตในวัยเด็กของเธอ ที่แม่เธอตัดสินใจฝากเธอไว้กับตายายก่อนจะย้ายไปอเมริกาเพื่อหาโอกาสที่ดีกว่าของชีวิตและปูทางสู่อนาคตให้เธอกับน้อง

ภูเขาที่ไร้ต้นไม้ขาดร่มเงาเมื่อมองผ่านๆ จะดูไม่สวยงามเขียวชอุ่ม

แต่หากสังเกตให้ดีท่ามกลางความแห้งแล้งนั้นแฝงด้วยความงามเล็กๆ ของต้นไม้ที่ถูกความขาดแคลนหล่อหลอมให้แข็งแกร่งและค่อยๆ งอกเงยขึ้นมาเองอย่างงดงาม โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครมาคอยปลูก

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสามารถช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น
แต่ไม่อาจจะจับความเดือดเนื้อร้อนใจได้

ระบบเศรษฐกิจอาจทำให้ชีวิตมั่งคั่งร่ำรวยขึ้น แต่ไม่ช่วยให้เกิด
ความมั่นคงมั่นใจในชีวิต

กฎหมายก็อาจป้องกันมิให้ผู้คนเอาเปรียบเบียดเบียนกัน
แต่ก็ไม่อาจป้องกันคนไม่ให้เบียดเบียนทำร้ายตัวเองได้

ที่สำคัญก็คือ ทั้งหมดนี้ให้คำตอบแก่เราได้ในบางเรื่อง
แต่ไม่สามารถตอบคำถามพื้นฐานของมนุษย์ได้เลยว่า

ชีวิตเกิดมาทำไม อะไรคือจุดหมายและความหมายของชีวิตยิ่ง
คำถามที่เลยพันโลกนี้ไป เช่น ตายแล้วไปไหน

พ้นจากศาสนาไปแล้ว ก็ยากจะหาคำตอบได้จากที่อื่น

พระไพศาล วิสาโล วัดป่าสุคะโต อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ

ติดต่อโฆษณาหน้านี้ได้ที่นิตยสารมุม

Yasashii jikan

[ช่วงเวลาที่อบอุ่น]

อบอุ่นในกาแฟหนึ่งแก้ว

เรื่อง Series Worm

กว่าที่คุณกำลังมองหาความอบอุ่นในชีวิต “ช่วงเวลาแห่งอบอุ่น” ถือเป็น J-series ที่ถ่ายทอดความรู้สึกของคำว่า “ความอบอุ่น” ได้อย่างลงตัวที่สุดเรื่องหนึ่ง เรื่องราวเริ่มจาก ทาคูโร (นิโนมิยะ คาซุนาริ) ชายหนุ่มนักทำเครื่องปั้นดินเผา ฝึกหัดผู้ที่อดีตเคยอยู่ในแก๊งซิ่งและมีตราปากคือ เป็นผู้ที่ทำให้แม่ของเขาต้องเสียชีวิต ทำให้ ยูกิชิ (เทราโอะ อากิระ) ผู้เป็นพ่อซึ่งเป็นนักธุรกิจที่กำลังประสบความสำเร็จในชีวิต ยอมรับลูกชายตัวเองไม่ได้อีกต่อไป ยูกิชิตัดความสัมพันธ์กับลูกชายละทิ้งธุรกิจหนีไปอยู่ที่บ้านเกิด ปรกยา คือ เมืองฟูราโนะ ซึ่งเป็นเมืองที่หนาวมากอยู่ในเกาะฮอกไกโดและ

ได้เปิดร้านกาแฟเล็กๆร้านหนึ่งชื่อว่า “Forest Clock” และเมื่ออาซึสะ (นาคาฮาระ มาซามิ) หญิงสาวแสนสวยนิสัยขี้ขลาด ผู้มีความหลังอันแสนเจ็บปวดเข้ามาเป็นพนักงานของร้าน ได้รู้จักและหลงรักกับ ทาคูโรโดยบังเอิญ ทำให้พ่อลูกได้มีโอกาสรู้จักอีกมุมหนึ่งของกันและกันอย่างประหลาด

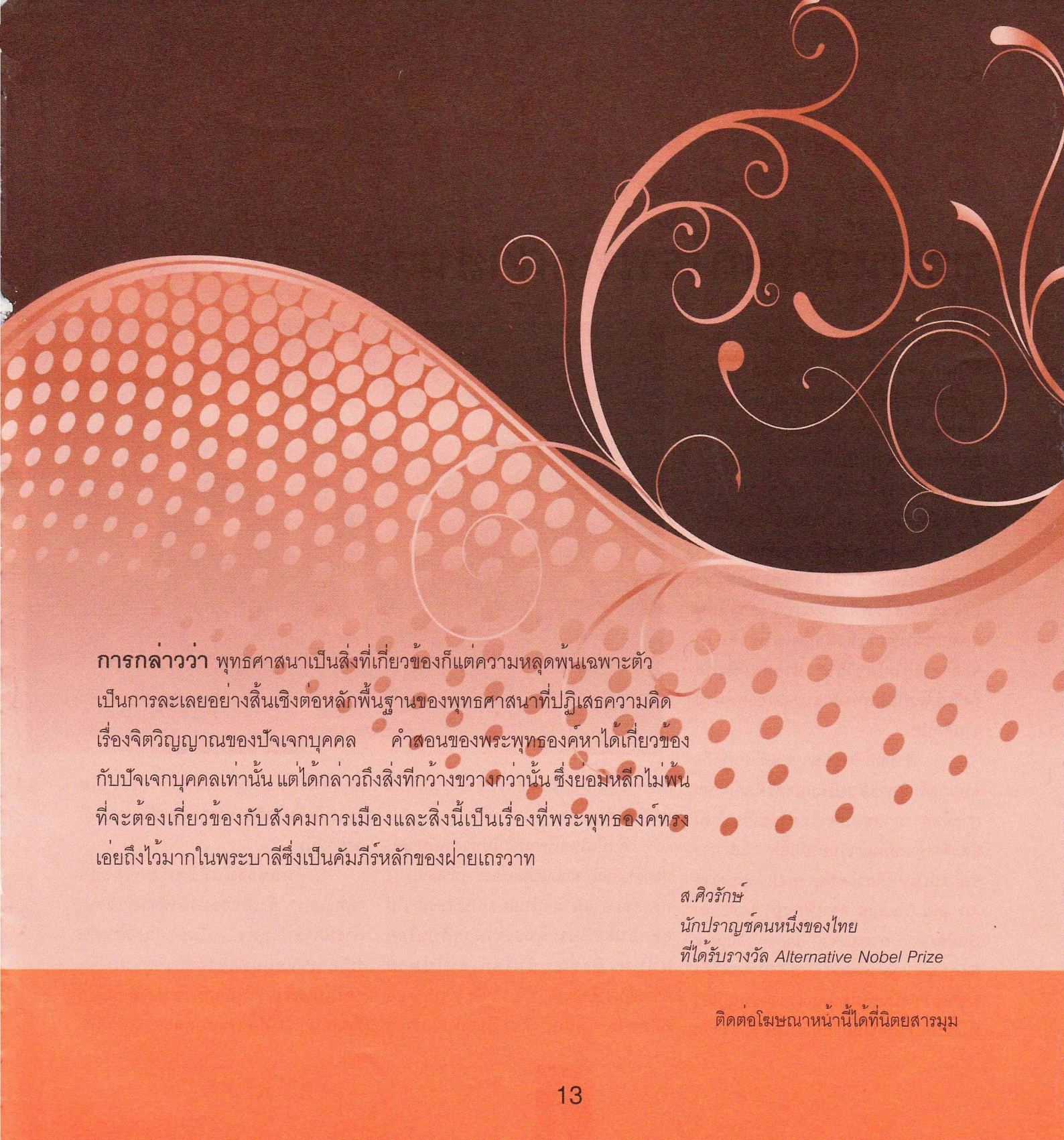
บรรยากาศฤดูหนาวของญี่ปุ่นที่ สุดสวยและเยือกเย็น กลับมีร้านกาแฟบดเองที่ทำให้คนที่เข้าไปอบอุ่นจากรสชาติของกาแฟ ซี่รี่เรื่องนี้ทำให้เราต้องตั้งคำถามว่าความอบอุ่นใจที่แท้จริงคืออะไร

บางที่เราอาจจะไม่เคยได้รู้จนกว่าเราจะเสียมันไปแล้วเราอาจต้องกลับมาคิด

บ้างว่าตัวเรานี้ได้สร้างความอบอุ่นใจให้กับตนเองหรือยัง

กาแฟที่ใช้เป็นสื่อของความอบอุ่นอาหารในหนังเรื่องนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้ชมรู้สึกอยากชิมกาแฟบดเองเท่านั้น แต่กลับทำให้รู้สึกได้ว่าความสุขนั้นอยู่เพียงแค่ปลายจมูก และเมื่อจิบคุณก็จะรู้สึกได้ว่ากาแฟถ้วยนี้ช่างอบอุ่นเหลือเกิน

การกล่าวว่า พุทธศาสนาเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับแค่ความหลุดพ้นเฉพาะตัว
เป็นการละเลยอย่างสิ้นเชิงต่อหลักพื้นฐานของพุทธศาสนาที่ปฏิเสธความคิด
เรื่องจิตวิญญานของปัจเจกบุคคล คำสอนของพระพุทธองค์หาได้เกี่ยวข้องกับ
กับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ได้กล่าวถึงสิ่งที่กว้างขวางกว่านั้น ซึ่งยอมหลีกเลี่ยง
ที่จะต้องเกี่ยวข้องกับสังคมการเมืองและสิ่งนี้เป็นเรื่องที่พระพุทธองค์ทรง
เคยถึงไว้มากในพระบาลีซึ่งเป็นคัมภีร์หลักของฝ่ายเถรวาท

ส.ศิริรักษ์

นักปราชญ์คนหนึ่งของไทย

ที่ได้รับรางวัล Alternative Nobel Prize

ติดต่อโฆษณาที่นี่ได้ที่นิตยสารมุม

สะท้อนผ่านเลนส์

ยามห้วงโลกไร้พุทธศาสนา

เรื่อง อารัตโคตร

ท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมโลกที่เป็นผลมาจากสภาพธรรมชาติที่เสียสมดุล อย่างภาวะโลกร้อนที่ได้ยินกันหนาหูถูกนำเสนอผ่านช่องทางต่างๆ ไม่ซ้ำสื่อ โดยเฉพาะภาพยนตร์หลายเรื่อง que แสดงภาพยนตร์และอุบัติการณ์เล่าเรื่องที่เรต่างภาวนาขออย่าให้เกิดขึ้น ณ เวลามีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์มากมายชี้ชัดว่านี่คือช่วงเวลาวิกฤตของโลก วันที่โลกขาดสมดุลทางธรรมชาติสรรพสิ่งจะไม่อาจดำรงอยู่ แต่หากมนุษย์ไร้ซึ่งสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจจะดำรงอยู่ได้โดยวิธีใด ชายคนหนึ่งพูดถึงวันที่โลกไม่มีพุทธศาสนาแต่เขาพูดผ่านงานศิลปะ...

ศิวนท์ ชัยข้อฟ้า ชายที่เราพูดถึงจบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ภาควิชาการสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศิลปะและการออกแบบแห่งเกียวโต (Kyoto University of Art and Design) คว้าปริญญา M.A. Art Expression ด้วยทุนจาก Japan Student Service Organization (JASSO) ซึ่งเจ้าตัวบอกเองว่าเป็นคนไทยคนแรกและคนเดียวที่ได้เรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ เนื่องจาก

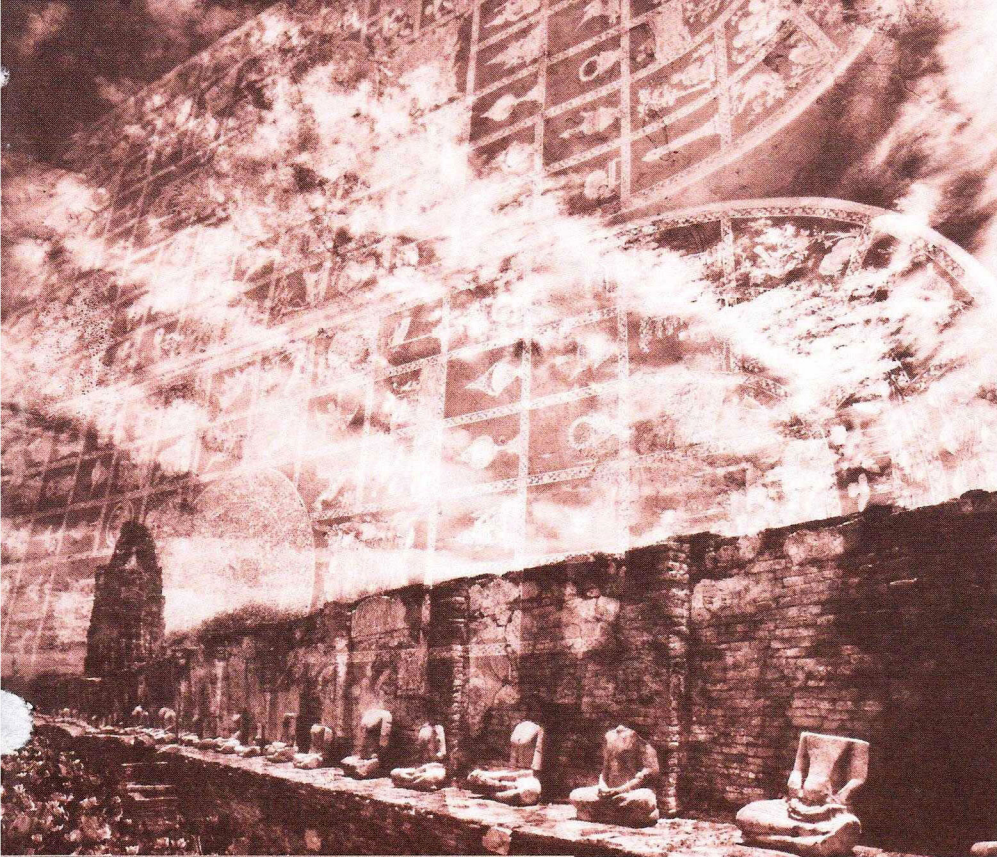

คนไทยอื่นเลือกไปมหาวิทยาลัยในเมืองหลวงกันหมด

ศิลปินไทยที่ข้ามฟ้าไปทำงานในแดนปลาดิบคนนี้ ยกแนวคิดเรื่องราวตำนานทางพระพุทธศาสนามาเสนอเป็นเรื่องราวในยุคก่อนจะมีพระพุทธเจ้ามาจุติบนโลกมนุษย์ ซึ่งขณะนั้นโลกเต็มไปด้วยความทุกข์แล้วความยุ่งเหยิง ต่างๆ คอยคลี่คลาย โดยเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันเวลา

ที่ศาสนาพุทธยุคเรามาหมดลง (ซึ่งว่ากันว่า จะเกิดขึ้นในอีก ราวๆ สองพันห้าร้อยปี ต่อจากนี้)

โดยช่วงนั้นมีชื่อเรียกขานว่า “พุทธันดร” ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยาวไกลจากการมีศาสนาพุทธ... ไม่มีแม้แต่คำสอนรูปเคารพแต่มนุษย์ชาติก็ยังคงอยู่ ผลงานชุดนี้เป็นซีรีส์ภาพบอกถึงช่วงเวลาแรกๆ ที่ศาสนาพุทธยุคเรามาหมดลงแล้วจะมีคน

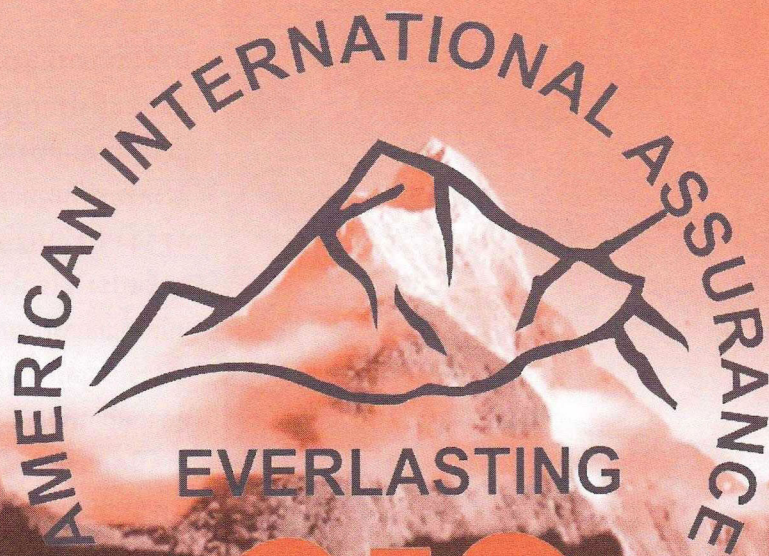

มาสั่งสมบารมีลงมาก่อเกิดเพื่อบำเพ็ญเพียร และจะมีปรากฏการณ์ต่างๆ เกิดขึ้น เขาให้เหตุผลประกอบการสร้างสรรค์ว่า แรงศรัทธาในพุทธศาสนาหนุนให้เขาอยาก สร้างงาน Visual ที่เป็นพุทธศิลป์ แต่ฝีแปรงไม่เอาไหนจึงหันมาใช้เทคนิคที่ ถนัดได้แก่การถ่ายภาพ โดยงานชุดนี้เป็น การรวมภาพถ่ายหลายภาพจากหลากหลาย เวลา หลายสถานที่มาดัดแปลงเพิ่มพื้นผิวโดยใช้ เทคนิคการเพ้นท์ จากนั้นนำทุกอย่าง มาสแกนและทำการตกแต่งตัดต่อยกย้าย ซ้อนทับด้วยคอมพิวเตอร์แล้วปริ้นท์ ออกมาและจะเขียนทับลงบนชิ้นงาน ที่ปริ้นท์อีกทีเนื่องจากต้องการให้งาน มีความเป็นออริจินอล แต่ด้วยงานดิจิทัลอล ทำให้การปริ้นท์แต่ละครั้งจะได้งานที่ ไม่มีความแตกต่างกันเขาจึงใส่รายละเอียด เพิ่มเช่นใช้ทองคำเปลวปิดบนภาพ ขณะนี้

ศิลปินที่กำลังทุ่มเทพัฒนาตัวเองให้มีความลุ่มลึกขึ้นและมีแพลนจะจัดแสดงงานที่ ประเทศไต้หวันในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2553

“ก่อนจะมาเป็นแต่ละชิ้นงานผมศึกษาก่อนว่าแต่ละชาติ เช่น ญี่ปุ่น จีน มีมุมมองเรื่องราวตำนานศาสนาพุทธแตกต่างกันอย่างไรแต่แนวคิดและคำสอนที่ยึด เป็นแนวทางหลักยังเป็นการนำเสนอของพระเถระจารย์และปราชญ์ไทย ส่วนตัวแล้ว ผมผูกพันกับหลวงพ่อบุญรอดมาตั้งแต่เด็ก หนังสือที่มีอยู่ข้างตัวตอนนี้ก็มีไตรภูมิ เวอร์ชันหลวงพ่อบุญและก็มีหนังสือชาติพันธุ์พระพุทธรูป ของ เขมานันท์ เต๋อริภูมิพระร่วง เวอร์ชันคลาสสิกของพระยาลิไท นอกจากนั้นเป็นเอกสารที่ขี้อร่อยจากหลายๆ ที่ รวบรวมไว้ ก่อนมาญี่ปุ่นรวมไปถึงมีกระทู้ในห้องลานธรรม pantip.com เป็นบางครั้ง อีกเล่มที่เรียกได้ว่าถูกใจมากคือชอกตู่พระไตรปิฎก แต่จำคนเขียนไม่ได้และถือไปอ่าน หลายที่จนเดี๋ยวนี้หนังสืออยู่ไหนไม่รู้”

AIA

จิรภา ปิตาพรรณ โทร:081-952-7579

ทุกข์เมื่อไรก็แวะมา ...หาชมรมพุทธศิลป์

เรื่อง/ภาพ ภัทรพล ประสิทธิ์

ในยามมีทุกข์ คุณนึกถึงใคร?

คำตอบที่ได้จากคนส่วนใหญ่คงวนเวียนอยู่ที่
พ่อแม่ แฟน เพื่อน หรือผู้ใกล้ชิดอื่นๆ แต่สำหรับเขา
คนนั้นมุมมองก็แตกต่างสะท้อนถึงหลักยึดของชีวิต

- บรรยายภาพภายในชมรมพุทธศิลป์ฯ
(ตัวคนกลางในภาพ)

“นึกถึงธรรมะครับ”

ข้อความสั้นง่ายแต่ชัดเจนจุดยืนนี้เป็น
ของเด็กหนุ่มอายุน้อยที่ชื่อ ณัฐวุฒิ สารอินทร์ หรือ
ที่เพื่อนเรียกขานว่า “มหาตมา” ประธานชมรมพุทธ
ศิลป์และประเพณีสโมสรนักศึกษามหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ ผู้ทุ่มเทกำลังกายใจและเวลาเพื่อหนุน
ให้คนรุ่นเดียวกับเขาได้ใกล้ชิดกับสิ่งที่เขามอง
ว่าล้ำค่าที่สุดในชีวิตคน

ความพยายามทั้งหมดแสดงออกผ่าน
หลากหลายกิจกรรม ทั้งเรื่องไม่ธรรมดาอย่างการจัดงาน
สักการะพระบรมสารีริกธาตุการจัดสร้างพระพุทธรูป
ตอกसानเนื่องในโอกาสครบรอบ 45 ปีของ
ชมรมไปจนถึงกิจกรรมที่สร้างโอกาสให้เพื่อน
นักศึกษาเข้าถึงการทำบุญได้ง่ายขึ้น อย่างการจัด
ตักบาตรทุกวันพุธ และอีกหลายกิจกรรมเพื่อการ
แลกเปลี่ยนศึกษาธรรมและเผยแพร่ไปยังนักศึกษา
ในมหาวิทยาลัย

“มีคนถามผมเยอะครับว่าอายุเท่านี้
ทำไมสนใจพุทธศาสนา... เป็นเพราะผมทุกข์
มั๊ยครับ” ดิฐพูดติดตลกอย่างอารมณ์ดีตามสไตล์

“ถ้าชีวิตเรามีแต่สุขไม่ต้องพบความ
ทุกข์เลย ก็คงไม่จำเป็นต้องศึกษาธรรมะ แต่ความ
เป็นจริงมันไม่ใช่ ตั้งแต่เกิดเราก็ทุกข์แล้ว ถ้าไม่
เริ่มตอนนี้จะรอให้ตัวเองเผชิญทุกข์อีกถึงเมื่อ
ไหร่ ถ้าโลกนี้ไม่มีธรรมะคนคงลำบากกันมากกว่านี้
ผมจึงอยากให้ทุกคนมีหลักธรรมประจำใจ อย่าง
น้อยเมื่อทุกข์ก็มีธรรมะเป็นเพื่อน”

ดิฐฝากบอกทุกคนว่าทุกข์เมื่อไหร่ก็แวะมา
เพราะชมรมพุทธศิลป์นั้นมีธรรมะที่ทุกคนยก
ไปประจำหัวใจได้เสมอ

ใครสร้าง พระพุทธรูปองค์แรก ?

เรื่อง มหาบัวรณ

สำหรับประเด็นเรื่องที่มาของพระพุทธรูปองค์แรกมีหลายตำรา และหลายแนวคิดซึ่งเป็นปริศนาที่ใครหลายคนยังต้องการหาคำตอบ เพราะว่าแม้แต่ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการสนับสนุนพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียก็ยังไม่ปรากฏว่ามีการสร้างพระพุทธรูปแต่อย่างใด กลับมีเพียงสัญลักษณ์ที่ทำเป็นรูปแทนพระพุทธเจ้า เช่นตอนออกผนวชได้สลักเป็นรูปมรกตมีฉัตรกันตอนตรัสรู้เป็นรูปต้นโพธิ์ เนื่องด้วยเหตุผลที่ว่าพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสห้ามมิให้มีการสร้างรูปเคารพ แต่ให้ยึดถือหลักธรรมและพระธรรมวินัยเป็นหลัก

ต่อมาสมัย ๗๐๐ ปีหลังพุทธกาล ชาวกรีกเข้ามายึดครองอินเดียได้หันมานับถือพระพุทธศาสนาจึงได้สร้างรูปเคารพเพื่อเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้า ดังนั้นพระพุทธรูปในยุคแรกจึงมีรูปลักษณะออกไปทางศิลปะแนวกรีก-โรมัน คือ คิ้วโก่ง จมูกโด่ง พระเกศาไม่เป็นเม็ด แต่กลับเป็นเส้นเกล้าขึ้นเป็นมวยผม หน้าตาคล้ายๆ เทพของชาวกรีก เกิดเป็นศิลปะคุปตะขึ้นมา

แนวคิดที่ชาวกรีกสร้างพระพุทธรูปขึ้นมาเป็นครั้งแรกนั้น ได้ถูกยอมรับกันอย่างแพร่หลายในแวดวงวิชาการ แต่ยังคงมีความเชื่อเรื่องของการตำนานในการสร้างพระพุทธรูป ซึ่งบางตำนานได้กล่าวไว้ว่ามีการสร้างพระพุทธรูปตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ายังทรงมีพระชนม์อยู่ ดังความเชื่อของคนไทยภาคกลางแต่โบราณเล่ากันว่า “ในสมัยพุทธกาล ก่อนที่พระพุทธเจ้า จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อโปรดพระพุทธรูปมารดา ได้ทรงแสดงธรรมให้กับพระเจ้าปเสนทิโกศลผู้เป็นเจ้าเมืองโกศลเมื่อ พระพุทธเจ้า ทรงแสดงธรรมเสร็จจึงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

เจ้าเมืองโกศลทรงอาลัยในพระพุทธรูปองค์มากจึงสั่งให้นายช่างแกะสลักแก่นไม้จันทร์เป็นรูปพระพุทธรูปประดิษฐานในจุดที่พระพุทธเจ้าทรงประทับ และเมื่อพระพุทธรูปเสด็จกลับมาอย่างที่เคย พลันเกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้นคือพระพุทธรูปแก่นจันทร์ได้เคลื่อนออกไปแล้ว

อย่างไรก็ตามแม้ยังไม่มียุคที่แน่ชัดว่าพระพุทธรูปเริ่มต้นสร้างในสมัยใดกันแน่ แต่นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญเพราะสำหรับชาวพุทธแล้ว พระพุทธรูปนั้นได้ถูกตั้งสรรคขึ้นมานบนรากฐานของความเคารพ ความศรัทธา และเป็นตัวแทนขององค์พระศาสดา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงค้นพบความจริงอันประเสริฐ และหากความศรัทธาในพระองค์ยังคงอยู่ นายช่างผู้ชำนาญก็ยังคงสร้างสรรคศิลปะแห่งความศรัทธาที่เอาไว้คู่กับพระพุทธศาสนาสืบไป

เพื่อสันติภาพ

คนอื่น

สีอื่น

ถิ่นอื่น

บ้านอื่น

เผ่าอื่น

ชาติอื่น

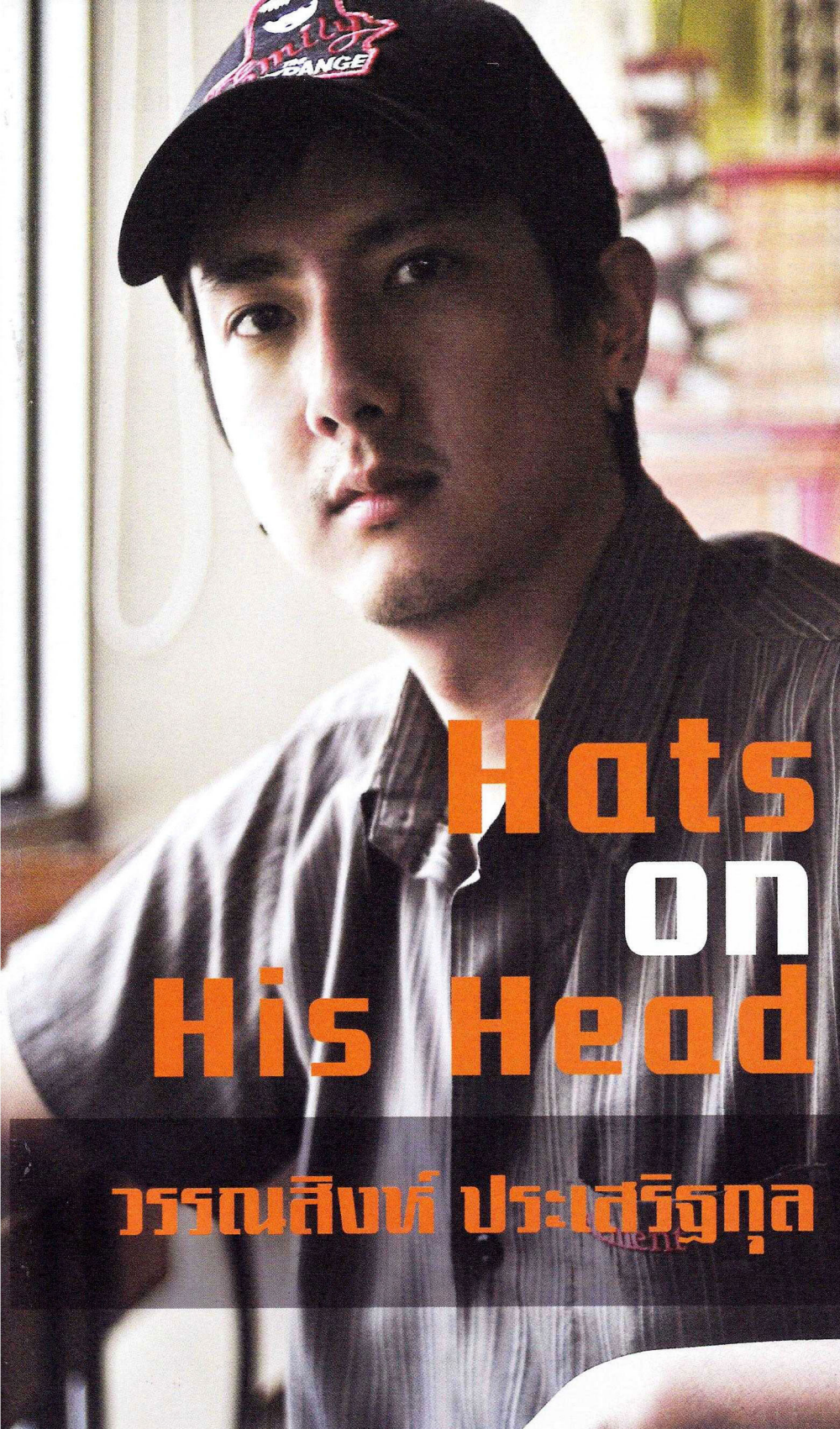
ความเชื่ออื่น

ความคิดอื่น

ความเห็นอื่น

ฉันต้องทำลายเขาเพื่อเรา จะได้อยู่ด้วยกัน... “สันติภาพ”

Hats on His Head

วรรณสิงห์ ประเสริฐกุล

เมื่อมีใครถามว่า“ทำงานเป็นอะไร”คนส่วนใหญ่มักตอบได้ทันที แต่ถ้าคุณเป็นเหมือนชายหนุ่มอายุ25ปีผู้นี้ อาจต้องนั่งคิดสักครู่ก่อนตอบให้คนถาม คลายสงสัย เนื่องมาจากการมีบทบาท หลากหลายเป็นทั้งพิธีกรนักเขียน นักดนตรี และ สิ่งที่เขาจะภูมิใจที่สุด ที่ได้เป็นคือ “นักพัฒนาสังคม”

รวมถึงสิ่งที่เขาเป็นโดยกำเนิด ก็คือเป็นลูกชายคนเล็กของสองนักเขียน เสกสรรค์ ประเสริฐกุล และ จิระนันท์ พิตรปรีชา กับบทบาทอย่างหลังนั้นดู เหมือนใครหลายคนจะบอกว่าเขามีบุญ ที่ได้เกิดเป็นลูกคนดังและมีโอกาสดี เข้ามามากมายในชีวิต

เขาในวันนี้ไม่ต่างอะไรจาก พ่อของเขาในวัยหนุ่ม-ยังคงใส่หมวก เกือบทุกครั้งที่ปรากฏตัวและแน่นอน “มุมนั้จะคุยถึงเรื่อง “หมวก” แต่ละใบสำหรับหลากหลายบทบาท ของเขาไม่ว่าจะเป็นการเลือกหมวก การดูแลหมวกแต่ขอเว้นไว้สำหรับ “วันที่ถอดหมวก”

เรื่อง นพสร แก้วศรีคำ
ภาพ ภัทรพล ประสิทธิ์

ช่วงนี้ทำอะไรบ้าง เพราะให้เคยให้สัมภาษณ์ก็ครั้งก็ยุ่งทุกครั้งที่อยู่หลายอย่างทุกครั้ง

ความจริงไม่เคยไม่ยุ่งเลย (หัวเราะ) เคยมีช่วงว่างมากประมาณ 2-3 เดือน ในชีวิตแล้วรู้สึกแบบ...เบื่อไม่ไหวแล้วก็เลยได้ข้อสรุปว่าเป็นคนที่ต้องยุ่งตลอดเวลา อย่างตอนนี้ออกจากงานประจำมาชั่วคราวมาทำงานเพลง วงดนตรีชื่อ **ราโซมอน** มีแสดงหนังอีกเรื่องหนึ่งชื่ออินทรีแดงแล้วก็เขียนหนังสืออยู่ และว่าจะออกหนังสือในปีนี้ แล้วก็มีการพิธีกรทั่วไป งานสารคดีเกี่ยวกับธรรมชาติ ชื่อว่า **นักเดินทาง** เป็นของมูลนิธิสมเด็จพระพุทธทาสศรีบ แต่ว่าเป็นสารคดีที่พิธีกรไม่ต้องรู้เรื่องธรรมะก็ได้ (หัวเราะ)

ถ้าจะให้นิยามตัวเองว่าเป็นอะไร จะสามารถนิยามได้ไหม
เป็นคนธรรมดาซึ่งตัวไม่เล็กแล้วก็ไม่ใหญ่เกินไป ก็เป็นคนที่ไม่คิดว่าสร้างความเปลี่ยนแปลงได้บ้าง ขณะเดียวกันก็ไม่ได้พิเศษกว่าชาวบ้านเขา แล้วก็เป็นคนจิตใจว่างซึ่งต้องหาอะไรมาทำตลอดเวลา **คุณเคยให้สัมภาษณ์ว่า การที่เราทำคนเดียวพยายามออกแรงคนเดียวนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เราต้องมีคนเยอะๆ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรสักอย่าง**

แน่นอนครับ ผมก็ทำงานพัฒนาสังคมมา 7-8 ปีแล้ว ตอนแรกๆ ก็พยายามเป็นผู้นำในการทำสิ่งต่าง ๆ นำให้เกิดการเคลื่อนไหว นำให้เกิดการเรียกร้อง แต่ก็ได้ข้อสรุปว่า เวลาเราเป็นตัวนำคนเดียวแล้วไม่ฟังความคิดเห็น ไม่ได้เอาคนอื่นมาร่วมใน process เลย สุดท้ายคนที่ได้จริง ๆ คือเราคนเดียว คือ อาจจะได้ความชื่นชมบ้าง ได้ความรู้สึกภูมิใจกับตัวเอง

ส่วนหนึ่งเพราะว่ามีโอกาสสูงหรือเปล่า

ในตอนนั้นใช่ครับ ก็คือมันไม่ได้มีโอกาสแต่แรก แต่เพราะทำอะไรสำเร็จหลาย ๆ อย่างก็เลยไปเติมเต็มอัดตา ทำให้เป็นการเสฟติดไปกับเรื่องของการทำงานตรงนี้ก็กลายเป็นการเสริมอัดตาให้ตัวเองไป ผมใช้เวลาประมาณ 2-3 ปี ก็ตระหนักได้เริ่มรู้ตัวว่ามันไม่ใช่หนทางที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงแล้ว อาจจะเป็นหนทางนำไปสู่ความโด่งดัง ความเป็นอมตะหลังจากตายไป แต่วามัน

ไม่ใช่หนทางนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของสังคม ผมก็ตระหนักได้ ก็เริ่มหันมาดูช่องทางอื่น คือมาถึงตรงนั้นผมเชื่อว่าโลกไม่ต้องการผู้นำ แต่ต้องการพื้นที่ให้คนทุกคนมาร่วมกันได้มากกว่า แต่คำตอบว่าพื้นที่ที่คนจะเข้าถึงได้ตรงนั้นมันจะเป็นอะไรกันแน่ที่จะมารวม มาร่วมมือกันได้จริงๆ ก็ยังเป็นคำตอบที่ยากอยู่ที่พยายามหาหนทางต่อไป

ตอนนั้นราโซมอนเป็นอย่างไรบ้าง

ก็อัลบั้มแรกเสร็จไปแล้ว ออกวางขายประมาณเมื่อสองเดือนที่แล้ว แต่มันเป็นวงอินดี้ นะครับ ก็เลยค่อย ๆ ขึ้นไป เพลงที่ส่งไปก็ขึ้นชาร์ตในแพตเรดิโอค่อนข้างดี ตำแหน่งที่สูงก็เดี๋ยวก็นึกว่าเปิดตัวได้ดี แต่วามันไม่ใช่สไตล์แบบว่ามาถึงบูมรอบเดียวแบบป๊อปปูล่าไรโซโซมันก็ต้องค่อย ๆ สร้างชื่อเสียงไปเรื่อย ๆ ต่อไป ตอนนั้นก็เพิ่งออกมาได้สองเดือนได้ขนาดนี้ก็ค่อนข้างพอใจเพราะมีคนพูดถึงค่อนข้างเยอะเหมือนกัน เพราะว่าแนวดนตรีที่เราทำมามันก็ค่อนข้างแปลกนิดหนึ่ง ทำออกมานี้ก็จะให้มันต่างจากคนอื่นให้ได้ คือมีข้อกำหนดเดียว มันอาจจะไม่ได้ดังตุ้มตามอะไร แต่ว่าเราอยากทำเพลงที่ไม่มีใครทำมาก่อน แล้วก็คิดว่าตอบโจทย์ตรงนั้นกับตัวเองได้ดี

เห็นว่าคุณวรรณสิงห์ชอบทำอะไรหลาย ๆ อย่าง

ชอบสิ่งแปลกใหม่ แต่ไม่ได้อยากดัง คือ แค่อยากทำ

ถ้าพูดอย่างหลังตัวเองนิดนึงนะครับ คือผมเองมีโอกาสที่จะใช้ชีวิตอย่างสบายแล้วก็เข้าหาความโด่งดังเยอะมาก มีโอกาสที่จะไปทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งรู้ว่าทำแล้วดังแน่นอน และได้ดังค์เยอะมาก ๆ แน่นนอน แต่ก็พยายามปฏิเสธมาตลอด เนื่องจากผมเชื่อว่า ความสบายชวยนั้นราคาสูงกว่าเงินที่ล้านก็ตาม ถ้าเราใช้ชีวิตอย่างสบายชวยเมื่อไร ผมคิดว่าผมเสียมากกว่าเงินหลายล้าน ก็เลยพยายามปฏิเสธเรื่อยมา แต่ว่าแน่นอนมันก็เป็นเรื่องยากเหมือนกัน เพราะว่าวิถีชีวิตอย่างนี้มันเสนอเงินตราให้เยอะมากก็เลยภูมิใจที่ปฏิเสธมาได้ตลอด เพราะว่าถ้าอยากดังนี้ผมทำอย่างอื่นไปนานแล้ว ตอนนี้อย่างผมทำเพราะอยากทำแค่นั้นเอง บางอย่างคำว่าเพลงมันอาจจะเป็นเพลงเหมือนกัน เป็นป๊อปปูล่าไรโซโซเพลงแต่ว่าเรา

มุมส่วนตัว

ก็เลือกทำในรูปแบบในวิถีทางที่เป็นเรา อย่าเรียกว่ามีเกียรติมีศักดิ์ศรีเลย เรียกว่าเรารักและเราชอบมากกว่าจริง ๆ ใช้ชีวิตมาตลอดก็คือ อยากทำอะไรก็ทำ ชอบอะไรก็ทำก็แค่นั้นเองแล้วถ้ามันมีชื่อเสียงตามมาหลังจากนั้นก็ไม่ว่าเป็นเพราะพ่อแม่ (คุณเสกสรรค์ ประเสริฐกุล-จิระนันท์ พิตรปรีชา หรือเป็นเพราะตัวเราเอง แต่ว่าเราก็เอนจอยกับสิ่งที่เราทำไป การที่มีชื่อเสียงมันก็เป็นเรื่องดีเพราะว่ามันก็มีโอกาสให้เราทำในสิ่งต่าง ๆ ที่เราอยากทำมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็แค่นั้นเอง

คือทำทุกอย่างเพราะชอบไม่ได้ทำเพราะเหมือนวัยรุ่นบางคนบอกว่าต้องแปลกต้องแนว ต้องไม่เหมือนใคร ต้องขบถ

ก็ความไม่เหมือนใคร หรือความขบถแบบภายนอกนั้นเช่น ใส่เสื้อผ้าไม่เหมือนคนอื่นมันก็เป็นเรื่องเปลือกนอก ซึ่งตอนเด็ก ๆ ก็เคยเป็นตอนอายุ 16-17 ตอนนั้นเวลาก็ผ่านมา เราก็โตขึ้นก็ไม่ได้สนใจอะไรเรื่องพวกนั้นอีกแล้ว ใส่เสื้อแทบจะซ้ำกัน อาทิตย์หนึ่งใส่เสร็จแล้วก็อาทิตย์ต่อไปก็วนกลับมาตัวเดิมอะไรอย่างนี้ละ หรือว่าเรื่องเปลือกนอกที่มาประกาศว่า ผมไม่เหมือนคนอื่นก็ไม่ได้ทำ แต่ว่าสิ่งที่อยากทำจริง ๆ ก็คือผลงานที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นงานเขียน ในงานเพลงก็ตาม แต่ว่าคือถามว่าตรงนั้นตั้งใจไม่ให้เหมือนคนอื่นไหม ใช่แต่ว่ามันไม่ได้เกิดจากการอยากดิศหรืออะไร แต่ว่าเราชอบเพลงแนวที่ไม่เหมือนคนอื่นเรารู้สึกว่าไม่มีใครทำออกมาสักที แล้วก็วงดนตรีสมัยนั้นมันก็เยอะใช่ไหม ถ้าทำมาคล้าย ๆ กันมันก็ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว เราก็เลือกที่จะทำแนวเพลงที่คนฟังไม่น่าจะวงกว้าง มากแต่ถ้าเขาฟังของเราแล้วเขาจะรักเรามาก เพราะว่าไม่มีวงอื่นทำแบบนี้ก็เลยถ้าเขาชอบของเราละ

ทำมาตั้งแต่พิธีกร องค์กรพัฒนาสังคม งานเขียน งานเพลง คิดว่ามึงงานไหนที่จะยึดเป็นหลักไหม

ตอนนี้มึงงานแสดงเข้ามาอีกก็เลยรู้สึกเบลอ ๆ เหมือนกัน คือมันเป็นชีวิตที่เราไม่ได้เลือก มันเป็นโอกาสที่เสนอตัวเองเข้ามาแล้วผมก็รู้สึกว่ามันเป็นคนตัวเล็ก ๆ ซึ่งมีโอกาสเหล่านี้ขึ้นมา ซึ่งมีคน

อีกตั้งเยอะที่อยากทำกันแต่ทำไม่ได้ทำ เพลงอาจจะเป็นเรื่องที่สุ่มมาตั้งแต่แรก พยายามหาโอกาสให้ตัวเอง แต่ว่าเรื่องอื่นเหมือนกับแบบว่าอยู่ดี ๆ ก็มีคนหยิบยื่นโอกาสมาให้ว่าเขียนหนังสือไหม เล่นหนังไหม ทำรายการนี้ไหมก็เลยไม่ยอมปฏิเสธมัน ถ้ามันเป็นเรื่องที่ไม่ฉาบฉวย ไม่ใช่เรื่องที่ทำแบบเดียวแล้วได้เงินเยอะ แต่เป็นเรื่องที่ต้องลงแรง ลงใจกับมันจริง ๆ แล้วก็ทำแล้วเราก็สนุกกับมัน ก็อยากจะทำให้หมด สำนวณชีวิตตัวเองที่ผ่านมาไม่ได้ไปบังคับพวกมาด้อยอะไรมัน คือ แทนที่ชีวิตเราจะเป็นเส้นตรงในการมุ่งไปด้านใดด้านหนึ่งแต่ชีวิตตั้งแต่เด็กจนโต เป็นวงกลมซึ่งออกไปทุกทางพร้อม ๆ กัน อาจจะได้ไปสุดทางใดทางหนึ่ง แต่ก็เหมือนคล้าย ๆ ไปได้ไปทุกทาง แล้วก็ได้เรียนรู้ หลาย ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน แต่ว่าไม่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางซึ่งรู้ตัวว่าคนอื่นไม่รู้ แต่ว่าเราก็ไม่ได้รู้สึกขัดแย้งกับตัวเองในตรงนี้ เรารู้สึกว่าพอใจกับมันด้วยซ้ำว่าก็โชคดีแล้วที่ได้ทำอย่างนี้ แล้วก็เอนจอยชีวิตการทำสิ่งเหล่านี้

สิ่งที่ทำมาทั้งหมด ชอบอะไรมากที่สุด

ชอบทุกอย่าง ก็เหมือนอย่างที่บอกว่า ไม่ชอบก็ไม่ได้ทำ แล้วถ้าอันไหนทำแล้วไม่ชอบก็เลิกทำ ถ้ายังทำอยู่ก็แปลว่าชอบ แต่ว่าที่ไม่ชอบก็คือ ไม่ชอบทำอะไรเหมือนเดิมนาน ๆ ก็ต้องมีช่วงที่ผลัดเปลี่ยนชีวิตไปทำอะไรหลาย ๆ อย่างวนไปวนมาบ้าง เพื่อให้มันมีหลายรสชาตินิดนึง แต่ว่าตรabantที่มีโอกาสทำแบบนี้ก็ถือว่าโชคดีที่ได้เขียนไปเขียนมาหลายคนก็ต้องอยู่ตรงนั้นไปเรื่อย ๆ อย่างที่บอกผมก็ไม่อยากปฏิเสธโอกาสที่เข้ามา ก็ลองทำดู

ย้อนกลับไปตอนนั้นทำไมถึงเลือกเข้ามาทำองค์กรพัฒนาสังคม

ตอนแรก ๆ ผมก็เริ่มจากงานอาสาสมัคร งานรณรงค์อะไรอย่างนี้ งานหนังสือก็เคยทำกันมาตั้งแต่มหาลัยแล้ว มันตั้งแต่ตอนวัยรุ่นตอน 16-17 ซึ่งไปอยู่เมืองนอกมา มีความรู้สึกว่ายากกลับมาเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองในบางทาง ตอนแรกไม่ได้อยากเป็นคนดี

ไม่ได้เชื่อเรื่องบุญ บาป อยากทำบุญอะไร แต่รู้สึกว่ตอนนั้นก็เชื่อว่าตัวเองไม่ได้เล็กลงไม่สามารถสร้างอะไรได้เลย ก็เลยมีความเชื่อมั่นเต็มทีว่าจะกลับมาเปลี่ยนแปลงอะไรหลายๆ อย่าง แล้วยังเป็นลูกพ่อลูกแม่ก็เลยมีคนสนใจบอกว่าลูกไม่ได้ต้น คือตอนนั้นมันยังเด็กอยู่ เราก็เอาตรงนั้นมาสร้างความอึดเข็มแล้วก็อดตาให้ตัวเองในบางแง่มุมก็เลยกลับมาแล้วยึดตรงนี้ นี่คือนิสัยที่เป็นฉันจะทำงานไปเรื่อยๆ แล้วก็เริ่มต้นมา ตอนแรกเกิดจากความท้าทาย สังคมแล้วอีกแห่งหนึ่งคือความโกรธ โกรธที่คนอื่นมาว่าเราว่าประเทศเรา แต่ว่าพอเวลาผ่านไปเรื่อยๆ มันกลายเป็นความแค้น สังคมมากกว่า ซึ่งมันก็เป็นเรื่องดี แทนที่เราจะมาโกรธในสิ่งที่แย่ๆ เรามาแค้นในสิ่งดีๆ อยากสร้างสิ่งดีๆ มากกว่า จากงานเดิมมันเริ่มเสริมอดตา เราก็รู้สึกว่ แทนที่เราจะมาทำงานพวกนี้เพื่อเสริมอดตาตัวเอง สู้หาโอกาสให้คนอื่นได้ทำด้วยอีกเป็นร้อยเป็นพันคน ไม่ได้ดีกว่าเธอ จะได้เกิดพลังซึ่งยิ่งใหญ่จริงๆ มากกว่าเราคนเดียว ซึ่งมาพูดๆ อยู่ทุกวัน ถ้าจะถามว่าทำไมเลือกมาทำทางนี้มาถึงเวลานี้เราก็ตอบไม่ได้แล้วเหมือนกันว่าทำไม แต่เหมือนที่บอกว่าเหตุผลตอนแรกกับเหตุผลตอนนี้มันคนละอย่างกันเลย แต่ว่า ณ ปัจจุบันต้องหยุดทำไปพักหนึ่งเดี๋ยวจะกลับไปทำใหม่ ต้องวนไปวนมานิดหนึ่งเดี๋ยวหมดแรง

จัดเวลาให้งานที่ทำอย่างไร ระหว่างงานองค์กรพัฒนาสังคมกับงานที่อยากทำ

ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยมีเวลาแล้วครับ คืออยากทำหลายๆ อย่าง ในแง่หนึ่งถ้าพูดเรื่องธรรมะผมก็รู้ว่เป็นความรอนรน ซึ่งไม่ควรทำอะไร แต่ว่าอายุยังเท่านี้ก็ยังเลยให้อภัยตัวเองได้ว่า เออ ความไฟแรงมันยังไม่ต้องละทิ้งมันก็ได้ แต่รู้แหละว่พอแก่ตัวไปก็ต้องลดๆ ลงหน่อย ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง หรือใจสงบลงบ้าง แต่ว่าตอนนั้นความสงบในใจมันยังไม่ค่อยมีเท่าไรยังอยากทำโน่นทำนี่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นถามว่จัดเวลา ยัง ผมคงเป็นตัวอย่างเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะผมเป็นคนที่สุดโต่งไปนิดหนึ่ง คือ งาน งาน งาน งานหมดเลย ทำทุกอย่างพร้อมกัน แล้วพยายามตั้งใจทำทุกอย่างให้ดีที่สุดท้าย

เวลาพักผ่อน เวลาส่วนตัวก็จะน้อยไป หลายๆ คนอาจจะมึชีวิตอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะว่ารู้สึกว่มันหนักไป แต่ผมกลับมึชีวิตโดยที่มันหนักน้อยกว่านี้ไม่ได้ ซึ่งก็เป็นความแปลกอีกแบบหนึ่ง คือผมก็ตระหนักอยู่ว่ตัวเองแปลกในเรื่องนี้ แล้วก็พยายามถามตัวเองว่ทำไมเป็นอย่างนี้ มันเป็นเพราะการเลี้ยงดู หรือเปล่า เราก็ไม่รู้เหมือนกัน เป็นเพราะเกิดมาเป็นอย่างนี้มากกว่าก็เลยรู้สึกว่ต้องแอ็ดที่ฟัดตลอดเวลา แต่บางเรื่องมันก็ทำพร้อมกันได้เช่น งานพัฒนาสังคมก็ทำให้เรามีเรื่องกลับมาเขียนหนังสือได้ก็มันก็เสริมซึ่งกันและกัน พอเขียนหนังสือเสร็จก็ช่วยทำให้เขียนเพลงได้ดีขึ้นด้วย แล้วก็ประสบการณ์ในการเขียนเพลงก็เกิดจากสำรวจเรื่องสังคมต่างๆ คือมันก็เสริมกัน

คุณคิดว่าทุกอย่างเป็นงาน แต่เป็นงานที่คุณสนุกกับมันไม่ได้ แยกว่บางงานเป็นงานที่เป็นรูทีนน่าเบื่อ แต่งานเพลงเป็นสิ่งที่สนุกที่จะทำ

งานเพลงอยากทำมากๆ นะใช้ อย่างงานเขียนนี้ก็ชอบ แต่คือเขียนมา 7 - 8 ปีแล้ว ช่วงนี้มันเป็นคอดลัมน์ทุกเดือนจนมันกลายเป็น routine ที่ทุกเดือนต้องส่งนะ จนตอนนี้ผมต้องขอปิดคอดลัมน์ทุกอันทิ้งแล้ว แล้วก็กลับมาตั้งใจสร้างงานซึ่งดีจริงๆ ทำแล้วสนุกกับมันจริงๆ แทนที่จะเป็นคอดลัมน์ซึ่งทำทุกครั้งที่มีเดทไลน์มาถึงซึ่งก็จะส่งซ้ำเป็นประจำ อย่างงานพัฒนาสังคมเป็นสิ่งที่ผมเอาหมดดอกเอาไว้ว่ ไม่ว่าจะเฉไปทางไหนจะกลับมาตรงนี้เสมอ ก็ในแง่หนึ่งเราสนุกกับมันด้วย ไม่ใช่ว่าไม่สนุก คือสนุกกับการคิดวิธีการแก้ปัญหาแปลกๆ ใหม่ๆ แต่ ในอีกแง่หนึ่งผมก็รู้สึกว่มันเป็นหน้าที่ทางจิตวิญญาณของเรา คือหนึ่งเราก็ทำเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง สร้างสิ่งที่ดี สองคือทำเพื่อชำระจิตใจตัวเองไปเรื่อย ๆ คือให้รู้สึกว่มีความหมายในชีวิตนี้ หลายๆ อย่างทำแล้วก็รู้สึกว่เดิมเดิมมีความหมาย แต่ก็รู้สึกว่ เราไม่สามารถทำสิ่งนี้ไปทั้งชีวิตได้ เช่นทำเพลงก็รู้สึกว่ทำได้แค่ช่วงนี้ ช่วงหนุ่มๆ พอแก่ไป มาออกเทปเล่นดนตรีมันก็ใช้ที่แล้ว

บุบส่วนตัว

แล้วต่อไปยังคงวางหมดไว้วางจะทำงานพัฒนาสังคมต่อไหม

ทั้งชีวิตครับ งานพัฒนาสังคมนี้จริง ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ทำถึงวันหนึ่งแล้วจะบอกว่าฉันสำเร็จแล้วได้ มันก็ยังมีเรื่องที่ยากเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าสังคมจะอยู่ยุคไหนก็ตาม เดี่ยวพอผมแก่ กรุงเทพฯ อาจจะกลายเป็นเกาะก็ได้ แล้วก็ล่อยไปเรื่อย ๆ ก็ต้องมานั่งคิดการแก้ปัญหาแบบใหม่ก็รอเวลาต่อไป ตราบใดที่ยังมีแรง มีความคิดอยู่ ผมก็อยากทำไปเรื่อย ๆ แต่ทั้งนี้ ทั้งนั้นผมก็ไม่ใช่นักการเมือง ผมก็ไม่ได้สร้างสัญญาต่อสังคมว่าผมเอาเงินคุณมาแล้วผมต้องทำอะไรอย่างนี้ มันก็คือทางเลือกของเราตรงนั้น แล้วถ้าวันหนึ่งผมรู้สึกไม่ใช่สิ่งที่ผมเป็นแล้ว ก็ต้องยินดีที่จะเดินจากมันออกมา แต่ว่าตอนนี้ก็ยังมี passion มีความรักในการทำสิ่งเหล่านี้อยู่ ก็ทำต่อไป

ทำงานมากขนาดนี้มีปัญหาชีวิตส่วนตัวบ้างไหมเช่นเรื่องความรัก

ก็เคยมีก่อนหน้านี้ก็คบกับใครไม่ยึดสักคน เพราะเขารับเราไม่ได้ใจเราบ้าเต๋นงาน ก็ทะเลาะกันบ้าง แต่ว่าสุดท้ายก็มาเจอคนหนึ่งซึ่งทนเราได้ทุกอย่าง ตอนแรก ๆ ผมก็ไม่ได้จริงจังอะไรกับเขา จนเขาแบบว่าทนเราได้ ผมก็เลยโอเคคนนี้จะและซึ่งจะอยู่ไปได้ทั้งชีวิตกับเรา ก็เลยเป็นความสัมพันธ์ที่ลงตัว คิดว่าคนนี้จะแต่งงานอยู่กันไปจนตาย มันเป็นความรักที่เรียบง่ายไม่โลดโผนแล้วก็ไม่มีปัญหาอะไรมากมาย

คือจะบอกว่าก่อนหน้านี้จำเป็นต้องเลือกระหว่างคนที่รักกับเรื่องงาน

เมื่อก่อน ถ้าไม่ใช่คนนี้จะเขาก็จะเสนอทางเลือกมาว่า ฉันหรืองาน แล้วเราก็แบบเลือก “งาน” แล้วผู้หญิงคนไหนมันจะทนได้ก็รู้สึกว้าโฮดที่มาที่เจอคนนี้ นี่ ผมก็เลยแบบว่าไม่คิดเรื่องก็ไม่ได้คิดเรื่องอะไรทั้งนั้นคือไม่ใช่ว่าไม่มีนิสัยผู้ชาย ผมก็มองเหมือนกัน แต่ว่าผมกลัวเสียเขาไป ก็เลยไม่ยอมทำอะไรเพื่อเกิดความเสี่ยงตรงนั้นเด็ดขาด สัก 1 เปอร์เซนต์ก็ไม่เอา

เขาไม่ได้มาเรียกร้องอะไร

โอ้ย เขาเป็นคนไม่เรียกร้องอะไรเลยครับ บางครั้งแบบว่าจ่อย ๆ ด้วยซ้ำ แบบว่าเราไม่ว่าง แทนที่เขาจะถามว่าทำไมไม่ว่างเขาก็

จ่อยแบบว่า ฉันจะไปมีสิทธิเรียกร้องอะไรได้ ซึ่งความจริงทำให้เรารู้สึกผิดจนแบบว่า โอเควันนี้ไม่ทำงานก็ได้นะ

เคยคิดไหมว่าคุณเป็นไอดอลของใครหรือใครเป็นไอดอลของคุณ

คำว่าไอดอลเนี่ย เคยมีเด็กมามองผมว่าเป็นไอดอลเขามอบอก แต่แทนที่เราจะรู้สึกดีแต่เรารู้สึกหนักมาก เพราะว่าเราก็เป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือเวลาสัมภาษณ์เขาถามอะไรมาเราก็ตอบไป แต่เราก็ไม่ได้บอกว่าปกติเราชอบเล่นเกมและซี้มูกอยู่กับบ้าน แล้วก็ชอบเล่นมุกปฏัญญาอันตึงตึงอะไร ก็เลยไม่อยาก

ให้เขามาคาดหวัง คือมนุษย์ทุกคนมันก็เป็นมนุษย์ ไม่อยากให้เขามามองเราว่าไม่ใช่มนุษย์ เป็นอะไรสักอย่างซึ่งมากกว่ามนุษย์ ในแง่หนึ่งก็ภูมิใจนะที่เขา มองเราดี ๆ แต่ว่าในแง่หนึ่งมันก็หนักแล้วก็เรกลัวเขาผิดหวัง ในส่วนตัวก็เลยไม่ได้มองใครเป็นไอดอลเพราะไม่อยากเอาภาระนี้ไปแบบใส่หลังใคร คือ ก็มีคนที่ชื่นชมแต่ไม่อยากยกเขาเป็นไอดอลทุกทาง ถ้าเขาไปไกลเขาจริง ๆ เนี่ยเขาต้องมีด้านซึ่งเราไม่เคยเห็นมาก่อนคนทุกคนมีอยู่แล้ว แต่ถาม

ว่าเคยมองตัวเองเป็นไอดอลไหม แนนอนว่าไม่เคยอยู่แล้ว แล้วก็รู้สึกตัวเองมีชื่อเสียงที่ต้องปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาพยายามวิจารณ์ตัวเองตลอดเวลา พอวิจารณ์ตัวเองก็ให้อภัยตัวเองตลอดเวลา เพราะฉะนั้นก็เลยใช้ชีวิตโดยพยายามเอาความหนักบนหลังพวกนี้ออกแล้วก็พยายามคิดว่าสิ่งที่เราทำถึงแม้มีคนอื่นชื่นชม แต่เราทำเพราะเราเลือกเอง ไม่ได้ทำเพราะความคาดหวัง

อย่างคุณพ่อนี้ถือเป็นไอดอลหรือเปล่า

พ่อก็เป็นคนที่ชื่นชมครับ แต่พ่อก็เป็นคนแล้วก็ผมอยู่ไกลมาก ๆ คนทุกคนเวลาอยู่ใกล้ก็เห็นทุกด้าน มันไม่มีคนไหนหรอกที่อยู่ไกล เห็นทุกด้านแล้วยังเป็นแบบ โฮ พ่อพระอาจจะมีคนบางคนในโลกแต่ว่าไม่เคยเจอ เพราะฉะนั้นก็เป็นคนที่ชื่นชมมากๆ คุณพ่อและคุณแม่ทั้งคู่ แต่ถามว่าไอดอลในทุกทาง ถ้าผมตีความคำว่าไอดอลเป็นแบบอย่างในทุกทางได้เลยก็ไม่น่าจะมี เพราะว่าอย่างของพ่อของแม่ผมก็เลือกด้านที่ชื่นชมพวกท่านมา เรียนรู้ไว้ แต่ว่าหลายๆ ด้านที่เราเห็นต่างกันบางเราก็เก็บสงวนไว้แค่นั้นเอง เราก็ไม่ได้ชื่นชมแค่พ่อแม่ เราก็ชื่นชมหลายๆ คน แต่เราไม่พยายามเอาคำว่าไอดอลไปแบบใส่หลังเขา เดียวเขาจะหนัก กลัวแค่นั้นเองเพราะเราก็เคยหนักมาแล้ว บางครั้งเรารู้ตัวว่าน้องเขาที่เคย เห็นเราเป็นไอดอลมาเจอตัวจริงก็รู้สึกแบบว่า เฮ้ยไม่ใช่เนี่ยหว่าเราก็ ผิดหวังเขามิดหวังเสร็จเราก็เสียใจ

เรื่องนี้คือมีจริง ๆ ใช่ไหม

ก็มี คือเขาอ่านบทสัมภาษณ์ก็นึกว่าเราเป็นคนจริงจังอะไรตลอดเวลา แต่เจอตัวจริงเราก็ต้องเล่นมุขปัญญาอ่อนอะไรทั้งวัน แล้วมันก็จริงจังเวลาที่ควรจริงจังเท่านั้น เขาก็เลยรู้สึกว่าทำไมไอนี้มันต้องจริงจังหนึ่งเราก็ไม่อยากจะเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อไปให้ตรงกับความคิดหวังอย่างอื่น แต่อีกแง่หนึ่งเวลามีคนผิดหวังกับเรา เราก็ต้องเสียใจเป็นธรรมชาติซึ่งอันนี้ไม่ใช่ความผิดของเขามันเป็นความรู้สึกของเขา เขาก็เป็นเจ้าของ แต่ว่าก็อยู่ที่ตัวเราเองที่ต้องมาเรียนรู้เพื่อที่จะอยู่กับมันให้ได้ ทุกวันนี่ผมก็เข้าใจแล้วว่าความคาดหวังมันเกิดขึ้นกับคนทุกคน แล้วผมก็ควบคุมอะไรไม่ได้ ก็รู้สึกว่าเราไม่เอาตัวเองไปผูกกับตรงนั้นดีกว่า ก็เลยกลับมาสู่คำตอบว่าผมไม่เอา

ใครเป็นไอดอล

เคยได้ยินว่าคุณไม่ปฏิบัติศาสนิก

คือพิธีกรรมเข้าวัดเข้าวา สวดมนต์ตักบาตรอะไรไม่เคยเลย ยกเว้นไหว้บรรพบุรุษซึ่งไปกับญาติๆ จะเงินจะไทยเราก็ไปหมดตามมารยาทครอบครัว

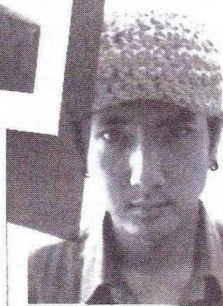
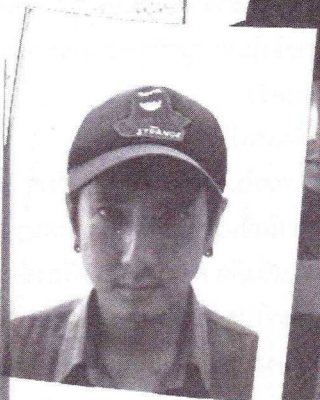
เป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ก็ตั้งแต่เริ่มรู้สึกว่าไม่จำเป็น คือตอนเด็กๆ ใครทำอะไรเราก็ทำตาม เป็นปกติ แต่ว่าโตขึ้นมาเราก็ศึกษาศาสนาอ่านปรัชญาเซ็น เต่าเรารู้สึกได้ว่าหนึ่งคือ ศาสนาเป็นเครื่องชำระล้างให้จิตใจรู้สึกสบาย แต่ว่าในความคิดของผมมันไม่ใช่เรื่องความถูกต้องความผิด เป็นเรื่องของความสบายใจอย่างเดียว อย่างที่สองคือการจัดหมวดหมู่ความดีเป็นข้อๆ เป็นสารบบสารบัญอะไรเรารู้สึกว่าไม่จำเป็น ถ้าเรามองว่าศาสนาเป็นบทบัญญัติตายตัวซึ่งมีหลายๆ ข้อในโลกนี้มีรูปแบบต่างกันไป ผมเลยรู้สึกว่าผมไม่จำเป็นต้องไปผูกตายตัวอยู่กับข้อกำหนดไหนๆ สู้เอา mix and match ก็ได้ เอาทุกอย่างที่เจอมาในชีวิต รวมทุกอย่างที่ศึกษามากำหนดเป็นข้อกำหนดของตัวเองซึ่งเกิดจากประสบการณ์แล้วก็เกิดจากความที่ลองมาแล้วก็รู้สึกว่า เอออันนี้ใช่ บางอันอย่างเช่นห้ามดื่มสุราเรารู้สึกว่า ก็ดื่มได้เนี่ยหว่า ก็เลยไม่จำเป็นต้องไปยึดกับกฎข้อนั้น สรุปก็ไม่ใช่ว่าไม่มีศาสนาแต่มีศาสนาของตัวเองซึ่งอาจจะไปตรงกับพุทธบ้าง คริสต์บ้าง เต่าบ้างแต่เกิดจากประสบการณ์ แล้วส่วนใหญ่จะเป็นข้อกำหนดทางความคิดมากกว่า แต่ว่าเรื่องพิธีกรรมนี่ไม่ได้ยุ่งเลยจริง ๆ ข้อสรุปของผมก็คือว่าผมไม่จำเป็นต้องพึ่งศาสนาใดศาสนาหนึ่งเพื่อให้ผมรู้สึกสบายใจ ผมเอาทุกอย่างมารวมกันแล้วเป็นข้อกำหนดที่ไม่มีชื่อของมัน แต่ว่าเรารู้ เรามีกฎเกณฑ์ของชีวิตเราเองอยู่ ผมจะสบายใจกว่าถ้าสมมติว่าศาสนาเป็นเครื่องมือของความสบายใจผมรู้สึกว่ามันไม่จำเป็นสำหรับผม อย่างน้อยก็ในวันนี้ แต่โตขึ้นไปผมก็คิดไม่เหมือนวันนี้หรอก ก็ดูต่อไปว่าถ้าไปผมจะคิดยังไง

แล้วเวลามีปัญหา คุณจัดการอย่างไร

มีปัญหาก็กักรับ เวลาอึดอัดใจบางครั้งก็เล่นดนตรี แต่งเพลงกิน

มุมส่วนตัว

เหล่านายานี้ไม่ค่อยทำอะไร คือเอาความเครียดไปใส่อะไรที่สร้างสรรค์ ความทุกข์ไปแต่งเป็นเพลงนี้โรแมนติคมากเลย ก็เอาไปทางนั้น แล้วก็แน่นอนเราก็มีคนที่เรารักอยู่ไม่ว่าจะเป็นแม่ พ่อหรือว่าแฟนเราก็คุยกับเขา แต่ก็เป็นคนที่ไม่ค่อยคุยเรื่องปัญหาในใจกับคนอื่นมากเท่ากับหลาย ๆ คน แต่เมื่อมันไม่ไหวจริงๆ ก็มีคนที่ไปพึ่งได้อยู่ เราก็รู้ตัวเหมือนกันว่าเราเป็นคนใจไม่สงบ คือรู้สึกวุ่นวายทำอะไรต้องตลอด แล้วก็ศาสนาบางครั้งก็ไม่เชิงว่าเขาวัดเข้าว่าทำบุญ แต่ว่าการทำให้ใจสงบก็มีความจำเป็น คิดอยู่ว่าไม่แนในอนาคตอาจจะลองหันไปด้านนี้ดู แต่ว่าถามว่าชีวิตนี้จะสวดมนต์ด้วยความตั้งใจของตัวเองไหม อาจจะแค่เวลาคนตาย เราก็ไม่รู้จะทำอะไรให้เขาเราก็อย่างนั้นแล้วสวดมนต์ให้ ซึ่งความจริงเราก็ไม่รู้วาทสวดมนต์พูดว่าอะไรด้วยซ้ำ แต่เราก็ถือว่าเป็นการอาลัยคนที่จากไปก็แค่นั้นเอง ในความคิดของผม เป็นการแสดงให้เห็นว่าเราแคร์คนที่เพิ่งจากไป

By No grey zone

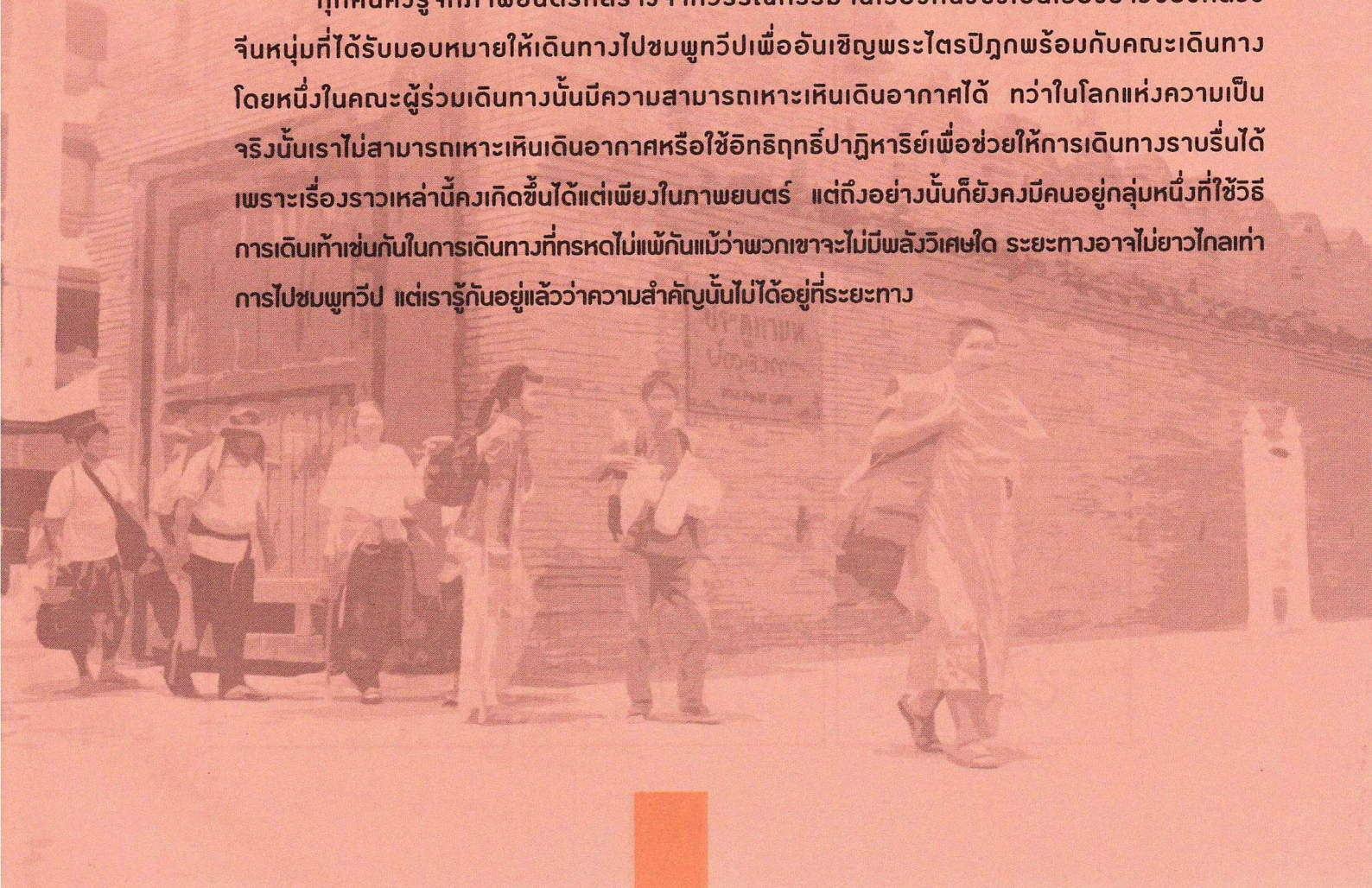
จุดหมายระหว่างทาง

เรื่อง กองบรรณาธิการ
ภาพ สว่างสรรค์ วรรณวิสันต์

กับก้าวข้างเส้นทางธรรม

การเดินทางของคนทุกคนควย่อมต้องมีจุดหมายที่ชัดเจน แต่ในบางครั้งเส้นทางที่ตั้งเป้าไว้อาจจะไม่มี
สิ่งใดให้เชยชม เพราะจุดหมายที่สำคัญอยู่ระหว่างการเดินทางของเรา

ทุกคนคงรู้จักภาพยนตร์ที่สร้างจากวรรณกรรมจีนเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องราวของหลวง
จีนหนุ่มที่ได้รับมอบหมายให้เดินทางไปชมพุทธรูปเพื่ออันเชิญพระไตรปิฎกพร้อมกับคณะเดินทาง
โดยหนึ่งในคณะผู้ร่วมเดินทางนั้นมีความสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ทว่าในโลกแห่งความเป็น
จริงนั้นเราไม่สามารถเหาะเหินเดินอากาศหรือใช้อภินิหารปาฏิหาริย์เพื่อช่วยให้การเดินทางราบรื่นได้
เพราะเรื่องราวเหล่านี้คงเกิดขึ้นได้แต่เพียงในภาพยนตร์ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังควมมีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่ใช้วิธี
การเดินทางเช่นกันในการเดินทางที่ทรหดไม่แพ้กันแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีพลังวิเศษใด ระยะทางอาจไม่ยาวไกลเท่า
การไปชมพุทธรูป แต่เรารู้กันอยู่แล้วว่าความสำคัญนั้นไม่ได้อยู่ที่ระยะทาง

ไอแดดยามตะวันฉายตรงศีรษะพาคนส่วนใหญ่หลบลิ้น
เข้าที่ร่มแต่ที่ลานประตูท่าแพเชียงใหม่มีคนอีกกลุ่ม
ที่รวมกันด้วยท่าทางสงบสำรวมเพื่อเตรียมตัวเตรียมใจทำใน
สิ่งที่ไม่ยิ่งใหญ่แต่สำคัญนั่นคือการออกเดินเท้าร่วม 700 กิโลเมตร
เพื่อใช้เวลากับตัวเองบนเส้นทางแห่งความมีสติ

เมื่อได้ฤกษ์คือเวลาที่ทุกคนมาพร้อมกันคณะเดินทางใน
“โครงการก้าวอย่างเส้นทางธรรม” โดยมูลนิธิหยดธรรมจึงได้เริ่ม
ก้าวที่หนึ่งจากดินแดนล้านนาสู่จังหวัดนครปฐมถิ่นแรก
ที่พระพุทธศาสนาเข้าประดิษฐานในประเทศไทยโดยทุกคนไม่มี

ทรัพย์สินมีค่าติดตัวแม้เงินเพียงสักบาทและมีข้อปฏิบัติ
ที่ตกลงร่วมกันว่าจะใช้ “เท้า” นำกายสังขารจากที่หนึ่งไปสู่ทุกที่
ตลอดการเดินทาง

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาผู้พบเห็นระหว่างทางคือ
พระสงฆ์รูปหนึ่ง เดินนำหน้าชายหญิง 6 คน โดยในจำนวนนี้มี
เด็กหนุ่มร่างใหญ่มีรอยสักเต็มตัวใช้ไม้ค้ำยันคู้และหญิงชรา
ผมขาวโพลนช่วยพยุงค้ำกายเดินกระยะของกระแจะจาก
ภาวะเท้าตกซึ่งเป็นอาการแรกของโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง

ธนกฤต อุตอุโมงค์ หนุ่มเชียงใหม่วัย 18 ปี ที่เคยถูกสังคมมองในฐานะเด็กดื้อคนหนึ่งรู้จักกับผู้ที่เขาเรียกว่า ‘พระอาจารย์’ ผ่านค่ายปลูกจิตอาสาเพื่อพัฒนาสังคม ประสบอุบัติเหตุรถยนต์ จนต้องผ่าตัดใส่เหล็กตามกระดูกก่อนออกเดินทางเพียงสามสัปดาห์ความเจ็บปวดหรือสภาพที่ต้องใช้อุปกรณ์พยุงกายขณะออกเดินไม่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นแม้แต่น้อย “ค่อยไปเป็นปกติระหว่างทางละกันครับ หมอบอกให้ใส่เสื้อกั๊กเดินไปเรื่อยเดียวถึงนครปฐมคงหายพอดี”

หญิงคนเดียวในคณะเดินทางมี อายุ 61 ปี ทุกคนเรียกเธอว่า “คุณป้า” แต่พระเรียกว่า “โยมแม่” ถนอมวรรณโกศลนาวัน ผู้ประนีประนอม ประจำศาลอุทธรณ์ภาค 5 (อดีตผู้พิพากษาสมทบประจำศาลเยาวชนและครอบครัว) ร่วมทางด้วยความปรารถนาจะให้แต่ละย่างก้าวแห่งสติมาเป็นคำตอบของการมองเข้าไปในตัวตน โดยไม่ใส่ใจคำถามหรือการทักท้วงของคนรอบตัว

“ใครจะคิดอย่างไรไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกเพราะเรารู้ว่าเรากำลังทำอะไรเป็นห่วงพระก็มีบ้างเป็นธรรมดาแต่คิดว่าเราถวายลูกให้พระพุทธเจ้าไปแล้วจะไปยึดติดทำไมการร่วมเดินด้วยเป็น

“

เป้าหมายของเราคือการเดินเพื่ออยู่กับตัวเองอย่างมีสติ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบจำ้อวให้ถึงที่ไหนทั้งนั้น ระหว่างทางจึงเป็นการฝึกปฏิบัติตลอด จะเดินถึงพระปฐมเจดีย์หรือไม่ ก็ถือว่าเราบรรลุวัตถุประสงค์

”

ความตั้งใจที่จะมาร่วมปฏิบัติธรรมมากกว่าเรื่องความไม่กลัวอันตรายมีสามเป็นแรงบันดาลใจเพราะเขาไปทำงานที่ภาคใต้ไม่เห็นกลัวตายบอกว่าถ้าตายแล้วประเทศเรามีสันติสุขผู้คนได้รับความยุติธรรมก็ดีกว่าอนตายที่บ้าน ลูกเราก็ยินดีตายเพื่อพระศาสนาแล้วเราจะยอมมาตายคนเดียวที่บ้านได้อย่างไรเลยตัดสินใจ เอา “ลองดูถ้าไม่ไหว ก็ให้ลูกสาวมารับแทนนั่นเอง”

พระถนอมสิงห์ สุโกศล ประธานมูลนิธิหัตถกรรมพระรูปเดี่ยวที่นำญาติโยมย่างเท้าด้วยความมุ่งมั่นจะมีย่อนเข้าภายในตนโดยอาศัยการเดินเจริญสติเป็นเครื่องมือเปิดรับผู้สนใจร่วมทางโดยไม่บังคับหรือกำหนดระยะทางใดๆ ทั้งสิ้นด้วยแนวคิดตั้งต้นที่ว่า การเดินเท้าเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้เห็นหลายสิ่งที่เราไม่มีโอกาสสังเกตเห็น เมื่อขึ้นรถ เพียงเดินจากที่หนึ่งไปอีกที่ใกล้ๆ ก็มีหลายอย่างให้ได้ดู และพิจารณาการเดินทางเป็นระยะทางไกล

พาให้ได้เห็นมากขึ้นจึงจัดกิจกรรมนี้เพื่อให้ผู้ร่วมเดินได้มาร่วมศึกษาความเป็นมนุษย์ผ่านตัวของแต่ละคนเองโดยการสะท้อนสิ่งที่เห็นเข้ามาพิจารณากับสิ่งที่อยู่ในใจตัวเอง

เป้าหมายของเราคือการเดินเพื่ออยู่กับตัวเองอย่างมีสติ ได้พิจารณาอารมณ์ที่เกิดขึ้นและมองสิ่งต่างๆ เพื่อเรียนรู้ที่จะสะท้อนสิ่งเหล่านั้นสู่ตัวตนของเรา

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบจำ้อวให้ถึงที่ไหนทั้งนั้น ระหว่างทางจึงเป็นการฝึกปฏิบัติตลอด จะเดินถึงพระปฐมเจดีย์หรือไม่ก็ถือว่าเราบรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ที่กำหนดว่าเป็นจังหวัดนครปฐมเพราะเห็นว่าเป็นที่แรกๆ ที่พุทธศาสนาเข้ามาสู่บ้านเรา ไม่มีความจำเป็นต้องไปกรุงเทพฯ เพราะเราไม่ได้อยากไปเสพความเจริญทางวัตถุหรือเทคโนโลยี ระหว่างทางก็พอมีความเจริญให้เห็นเปรียบเทียบกับความดั้งเดิมเป็นระยะอยู่แล้ว”

ในขณะที่หลายคนแสดงการสนับสนุนแนวคิดของโครงการ บางคนไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องนำญาติโยมลูกศิษย์ออกไปต่างถิ่นต่างพื้นที่เพียงแค่ว่าหาที่เดิน

“มีคนสงสัยว่าสิ่งที่เราทำนี้ต่างจากการเดินจงกรมอย่างไร ถ้าเดินจงกรมทั่วไปทำที่ไหนก็ได้ถ้าเดินในวัดเห็นอภัยภูฏาถึงเวลามีน้ำปานะ อีกวันติดธุระอื่นก็ไปปฏิบัติด้วยวิธีอื่นไป ในแง่ของพระเราสามารถจัดเวลาเพื่อการนี้ได้ แต่ในแง่ของฆราวาสถ้าไม่ไปวัด แม้จะเจริญสติกับการเดินที่ไหนก็ได้แต่ก็หยุดเมื่อไหร่ก็ได้เหมือนกัน คนที่ชำนาญในการปฏิบัติแล้ว การเดินจากห้องหนึ่งไปอีกห้องก็เป็นการเดินจงกรมได้ แต่การออกเดินเป็นระยะทางหนึ่งทำให้มีตัวแปรอื่นๆ มาเกี่ยวข้อง ทั้งลมฟ้าอากาศ ความเหนื่อยล้า ท่าทีของคนรอบกาย ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมทาง จะเข้ามามีส่วน แล้วการเดินทางแบบนี้จะเป็นการบังคับให้ปฏิบัติธรรมโดยที่อยากปฏิบัติหรือไม่ก็คือการปฏิบัติ”

ผู้ดูแลค่ายวัยสี่สิบกว่าได้รวมทางไปด้วยจุดหมายต่างจากสมาชิกคนอื่น ความเป็นชาวบ้านทำให้ชีวิตของเขาไม่วุ่นวายห่างไกลเรื่องต้องคิดมาก แต่ในความเรียบง่ายนั้น เขามองเห็นสิ่งหนึ่งที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองและยกระดับจิตใจของเขาได้ตลอดกาล “ผมตั้งใจจะเลิกเหล้าให้ได้ วันที่ออกเดินคือการที่ผม

ภาพ : คณะเดินทางไปยังวัดญาณเวศกวัน ได้พบกับ ท่านเจ้าคุณ
พระพรหมคุณาภรณ์ และ พระครูปลัดสุวัฒนพรหมคุณ

เดินออกจากขวดเหล้า บอกตัวเองว่าพอแล้ว ”

วันแรกของการเดินทางจบลงที่กิเลเมตรที่สิบหก แม้ระยะทางยังไม่มาก แต่แว่วของความยากลำบากเริ่มปรากฏ ในรูปความทรมาณกายนานาประการ ทั้งอาการเท้าพอง แสบ ร้อนผิวหนังจากแดด ปวดระบมจากความไม่ชินกับการออกแรง ทว่าความมุ่งมั่นยังไม่ลดระดับการเดินทางในวันที่สองและวันต่อๆ มาจึงเกิดขึ้นพร้อมกับการเริ่มปรับตัวได้กับการเดินทางติดต่อประการเดียวได้แก่การส่งไปรษณียบัตรถึงศูนย์ประสานงานโครงการ เพื่อบอกเล่าสถานะหรือเส้นทางที่เหล่าคณะได้เดินผ่าน

“เตรียมไปรษณียบัตรไว้หาสิบฉบับจำหน่ายให้เสร็จสรรพ ขอร้องผู้ร่วมเดินว่าช่วยอภัยโทษเราเป็นระยะ จะได้ทราบว่าเป็นอ

ย่างไรกันบ้างเราอยู่ทางนี้ก็สงใจช่วยตลอดเสียดายที่ไม่ได้ร่วมเดินด้วยเพราะต้องสอนหนังสือแต่ก็ได้รับข่าวทางไปรษณียบัตร ทุกระยะและนานๆ ที่ จะมีโทรศัพท์มาบ้าง ซึ่งถ้าเป็นภาวะปกติ จะไม่มีการโทรเพราะงานนี้มีข้อบังคับว่าห้ามนำเงินและของมีค่าติดตัวไป โทรศัพท์มือถือก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วยมีเพียงพระอาจารย์เท่านั้นที่ถือไว้หนึ่งเครื่องเพื่อมีเหตุฉุกเฉิน สิ่งที่ทำให้รู้สึกซาบซึ้งเหลือเกินคือการที่ทุกคนบอกว่าใช้ความปรารถนาดีของเราเป็นพลังที่จะเดินต่อไป อย่างคุณป้าพูดเสมอว่า จะเดินแทนในส่วนของเราด้วย พูดแล้วยังไม่หายปลื้มเลยนี้ทำให้ได้เห็นชัดอย่างหนึ่งว่า ความสุขจากการอนุโมทนาเป็นอย่างนี้เอง” อลิษา ตรีโรจนานนท์ ผู้ประสานงานจากเชียงใหม่เล่าถึง การมีส่วนร่วมในวันเวลาที่คณะเดินทางก้าวห่างจุดเริ่มต้นออกไป

“

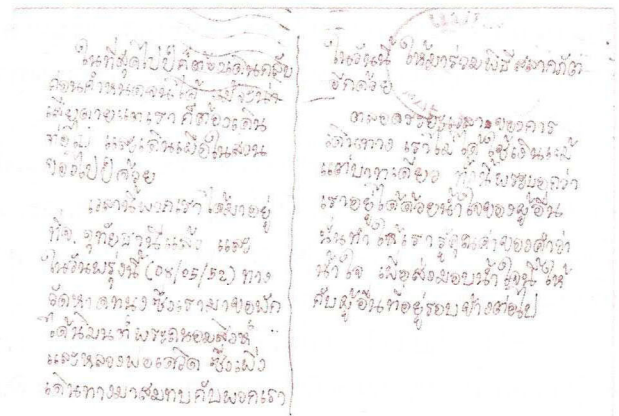
ผมเป็นคนซึ่งยากเห็นอะไรก็รู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา
แต่ระหว่างทางมีเรื่องที่ทำให้ประทับใจ
อยู่หลายเรื่องโดยเฉพาะน้ำใจของผู้คนใน
ทุกที่ที่เราผ่านไปถึงบางคนจะมองเราแปลกๆ
แต่มีเยอะมากที่พยายามจะเข้ามาถวายเงินหรือ
อาสาจะพาไปส่งซึ่งเราไม่รับ

”

ทุกที่

การต่อสู้กับความยากลำบากต่างๆ มีขึ้นเพียงช่วงแรก
เท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนเริ่มเห็นชัดขึ้นถึงแก่นแท้ของชีวิต
และจำแนกความต้องการออกจากความจำเป็นได้สัมผัสภาวะ
ที่ถ้อยติดตัวไปเป็นตัวอย่างของการจำกัดความ ‘อยากมี’ เพราะทุกชิ้น
ที่แบกไว้ไม่ต่างอะไรกับ ‘ภาระ’ เมื่อลดความอยากได้ไม่ละสมก็
ไม่มีภาระ “งานนี้เห็นชัดเลยว่าชีวิตเราไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย
มีไม่กี่อย่างก็อยู่ได้ มีเยอะก็แบกเยอะ” สุรินทร์ ผู้ร่วมบุญวัย 42
บอกเล่าความคิด

นอกจากสิ่งของไม่กี่อย่างที่ทุกคนใช้ตามความจำเป็นเพื่อ
การดำรงอยู่อย่างเป็นปกติของชีวิตสิ่งสำคัญกว่าที่เป็นดังเครื่อง
หล่อเลี้ยงคณะเดินทางได้แก่ “น้ำใจจากเพื่อนมนุษย์” ความที่ไม่มี
ใครมีเงินติดตัวทรัพย์สินมีค่าที่อาจเปลี่ยนเป็นเงินทองเพื่อแลก
ความสะดวกรสบายได้ถูกวางไว้ที่บ้านความจำเป็นต่างๆ ในชีวิตทั้ง
การกินอยู่หลับนอนล้วนเป็นความอาทรจากผู้คนระหว่างทาง

ภาพ ไปสการ์ดที่คณะเดินทางส่งกลับมาเพื่อแจ้งความคืบหน้า

“เรานอนวัดนั้นพักศาลานี้กินอาหารกันบาตรพระอาจารย์
ไปตามเรื่องตามราว” ธัชพงษ์ สมเพชร นักศึกษาจากมหาวิทยาลัย
รัตนบัณฑิตผู้ใกล้ชิดกับพระธมมสิงห์จนเรียกได้ว่าเป็นศิษย์
คนหนึ่งคาดหวังว่าเส้นทางนี้จะทำให้เขาได้บางอย่างมากกว่า
การเดินทาง “ผมเป็นคนซึ่งยาก เห็นอะไรก็รู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา
แต่ระหว่างทางมีเรื่องที่ทำให้ประทับใจอยู่หลายเรื่องโดยเฉพาะ
น้ำใจของผู้คนในทุกที่ที่เราผ่านไป ถึงบางคนจะมองเราแปลกๆ แต่
มีเยอะมากที่พยายามจะเข้ามาถวายเงินหรืออาสาจะพาไปส่ง
ซึ่งเราไม่รับก็จะมอบอาหารให้หรือเลี้ยงข้าวนี้มีประจำ บางคนเห็น
เราเดินผ่านไป ก็ชวนเข้าบ้านมาอาบน้ำอาบท่ากินข้าว พักเหนื่อย
มีอยู่ที่หนึ่งเราเจอผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังขับรถผ่านไปแล้วกลับรถ
จะขอถวายปัจจัย พระอาจารย์ ไม่รับเราก็ไม่รับเลยขอไปส่งเราไม่
ขึ้นรถเพราะตั้งใจจะเดิน ที่นี้พอเดินไปอีกหลายกิโลพบหน้าคนเดิม
มานิมนต์พระอาจารย์กับพวกเราไปพักที่บ่อมดาร์จวแถวนั้นแล้ว
เลี้ยงอาหารแถมจัดอาหารแห้งให้เก็บเป็นเสบียงอีก ชื่อนานาขับ
รถทะเบียน บบ 7270 ลำปาง ผมจดไว้เลย ซึ่งน้ำใจมาก”

Feature

ภาพความใจดีของผู้คนมีให้พบไม่เว้นวันหนึ่งในเหตุการณ์ที่ทำให้ชาวคณะต้นตั้นคือการที่พบแม่ค้าขนมกล้วยบนแผงเล็กๆ ที่ดูเหมือนกำไรของวันนั้นจะเป็นขนมที่ยังวางรอคนมาซื้ออยู่ในกระจาดตรงหน้า

“ป่าแกตั้งแผงอยู่ตรงข้างคันคลองที่อาตมากับคณะเดินผ่าน ตอนนั้นอาตมาพยายามเดินให้เร็วที่สุดเพราะกลัวป่าจะถวายเป็นเงินกำลังตัวเอง เพราะดูแก่ไม่มีอะไรเลย แต่ป่ายังรีบบอกคณะให้หยุดแล้วเอาขนมที่มีอยู่เกือบทั้งหมดมาถวายเป็น”

โชติทวี ไสภณศิริ หนุ่มวัยย่างเบญจเพสที่ฝันอยากเป็นนักเขียนร่วมทางด้วยจุดหมายเดียวกันกับทุกคน แต่แถมพิเศษด้วยการพิจารณาสิ่งที่ประสมระหว่างทางโดยบันทึกผ่านปลายปากกาเหมือนที่ รงค์ วงษ์สวรรค์ นักเขียนในดวงใจของเขาได้ว่าไว้ว่า ‘การเดินทางคือสายตาของนักเขียน’

“ผมว่างานนี้ทำให้ได้เห็นอะไรหลายอย่างที่ปกติไม่ได้เห็น หมายถึงความเป็นไปของท้องถิ่นต่าง ๆ สภาพความเป็นอยู่ของผู้คน ภาพความงดงามของธรรมชาติตอนแรกก็ตัดสินใจมากไม่ได้คิดหรือเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษและไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอกับอะไร พยายามมองทุกสิ่งอย่างที่มีมันเป็นในบรรดาสิ่งที่ได้พบสิ่งที่ผมได้ตระหนักมากกว่าอย่างอื่นคือสิ่งที่อยู่ภายในใจของตัวเอง แต่สิ่งที่เห็นแล้วปลื้มใจคือความเอื้อเฟื้อที่ผู้คนระหว่างทางมีให้”

ระหว่างทางมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในจำนวนนั้นมีเรื่องหนึ่งที่ผู้ร่วมคณะยังหาคำอธิบายไม่ได้คืนหนึ่งโชติทวีฝันว่ามีคนขอเขาร่วมเดินด้วย หลังจากวันนั้นคณะเดินทางมักได้รับการต้อนรับขับสู้โดยเจ้าบ้านจัดสิ่งบริการเกินจำนวนคนไปหนึ่งที้อย่างน่าประหลาด

“เราแวะดื่มน้ำกันที่บ้านคนรู้จัก มีน้ำอัดลมเกินมา 1 ขวด เด็กที่ยกมาให้บอกนับหลายทีแน่ใจว่ามี 8 คนอีกครั้งที่ไปพักค้างคืนที่วัดเดรณานามอนมาให้อ 8 ใบแล้วบอกโชติดีที่มีครบจำนวนคนพอดีทั้งที่เราพากัน 7 คนแท้ ๆ ”

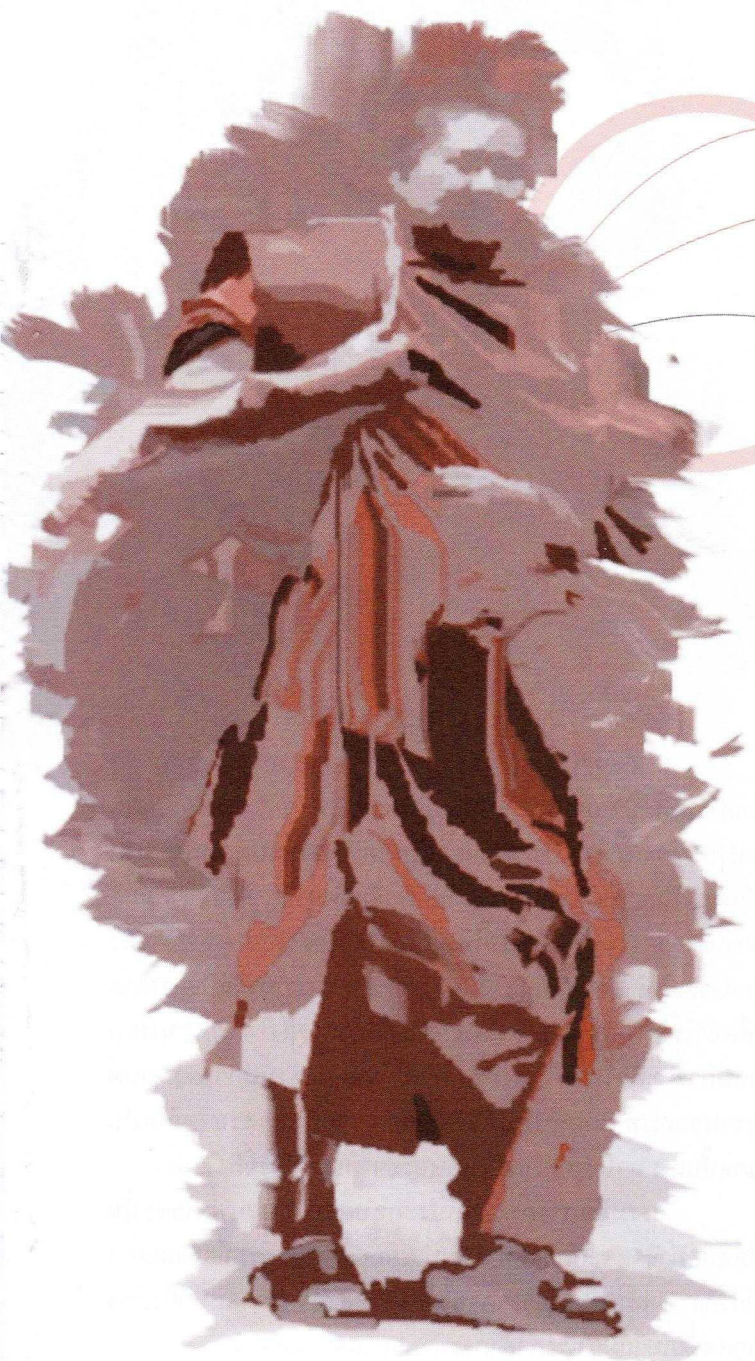
หลังจากออกเดินทางจากเชียงใหม่ได้ครบเดือนในเวลาที่ยกฤดูเปลี่ยนไม่ค้ายันเป็นคู่ที่หาอาการปวดเท้า

ของคุณป่าถนอมวรรณกลับดีขึ้นอย่างน่าประหลาดจนเกือบเป็นปกติในเวลาต่อมา แต่สิ่งที่เป็นจุดเปลี่ยนของการเดินทางปรากฏขึ้นเมื่ออาการปวดที่ขาของธนกฤต มีมากผิดปกติ เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์แพทย์วินิจฉัยเบื้องต้นว่าเป็นการอักเสบของกล้ามเนื้อและอาการจะดีขึ้นเองหลังจากรับประทานยาไปสักพัก ทว่าวันรุ่งขึ้นอาการกลับแย่ลงจนต้องไปโรงพยาบาลอีกครั้งโดยผู้ใจบุญท่านหนึ่งเมตตาออกค่าใช้จ่ายในการรักษาเบื้องต้นให้ชาวที่ทุกคนได้รับทำให้ธนกฤตต้องตัดสินใจครั้งสำคัญคือโลหะที่ตามกระดูกขาของเขาหักจำเป็นต้องรับการผ่าตัดอย่างเร่งด่วนนำตาลูกผู้ชายไหลริน เมื่อรู้ว่าต้องแยกจากคณะเพื่อพักรักษาตัวทั้งที่เหลือระยะอีกเพียงครึ่งทาง

“ผมว่าน่าจะไปได้ดีที่ผ่านมาสักร้อยกว่ากิโลยังเดินได้ไปอีกหน่อยคงได้อยู่” ความตั้งใจของเขาเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ร่วมทางแต่เมื่อแพทย์ยืนยันว่าต้องรักษาโดยด่วนมิฉะนั้นเขาอาจต้องใช้ไม้ค้ำยันไปตลอดชีวิตเพราะกระดูกจะไม่เชื่อมกันอีก ธนกฤตจึงจำใจแยกตัวมุ่งขึ้นเหนือกลับมารักษาขา

ระยะทางอีกสักร้อยกว่ากิโลเมตรสิ้นสุดลงในวันที่ 50 ของการเดินทางตลอดเส้นทางแห่งการศึกษาดูงานครั้งนี้คณะเดินทางได้เรียนรู้หลายสิ่งโดยเฉพาะการรู้จักที่จะมองย้อนเข้ามาในตนและการรู้จักคนสิ่งต่างๆ ตลอดจนผู้คนรอบตัว

“ผมว่าตัวเองเปลี่ยนไปแม้จะเดินไม่ถึงพระปฐมเจดีย์พร้อมพระอาจารย์และพี่ๆ แต่ก็ได้เห็นอะไรหลายอย่างเมื่อก่อนที่ไม่ให้รักสลายแต่รอนหนอยก็ไม่ไปไหนจะไปซื้อของที่ร้านแถวบ้านห่างไปร้อยเมตร ยังขี่มอเตอร์ไซด์ไป เดี่ยวนี้อย่างไรก็ได้มีหรือไม่มีอะไรก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ใจเย็นมากขึ้นเพราะไม่เห็นข้อดีของการโกรธ รู้จักอารมณ์ตัวเองและรู้ว่าจะจัดการอย่างไรคราวหน้าผมจะขอไปด้วยอีกและจะเดินให้สุดทาง” แม้ความบาดเจ็บจะทำให้ “ไม่ได้ไปต่อ” สิ่งที่ยกฤดูได้เป็นข้อสรุปสำหรับตัวเองคงไม่ต่างจากที่สมาชิกอื่นค้นพบมากนัก “เมื่อรู้ว่ามีมาถึงแล้วก็รู้ถึงแล้ว ไม่ได้ตื่นเต้นอะไรเพราะจุดสุดท้ายที่เรา mong หามันเกิดขึ้นทุกวัน และถ้าเราพอใจในสิ่งที่เรามีเราก็เหมือนถึงจุดหมายทุกวันและการมีความสุขกับเวลาปัจจุบันโดยไม่รู้สึกว่ามีอะไรติดค้างคือของขวัญที่ประเสริฐ

ที่สุด" โชติรวี บอกกับเราไว้อย่างนั้น

นักเดินทางจะจดจำอะไรได้มากกว่ากันระหว่างมิตรภาพ รอยยิ้ม ฟ้ายสวย น้ำใสหรืออุปสรรคความยากลำบาก? คนที่รอนแรม เดินทางไกลอยู่บ่อยครั้งอาจเลือกบางอย่างไว้เป็นจุดหมายของการเดินทางนั้นๆ แต่สำหรับคณะเดินทางก้าวอย่างเส้นทางธรรม พวกเขาคงได้อะไรหลายอย่างที่มากกว่านั้นรวมไปถึงบางสิ่งที่เป็น ยิ่งกว่าคำว่าการเดินทาง...

Hidden tips

บุญด้วย การสวดมนต์

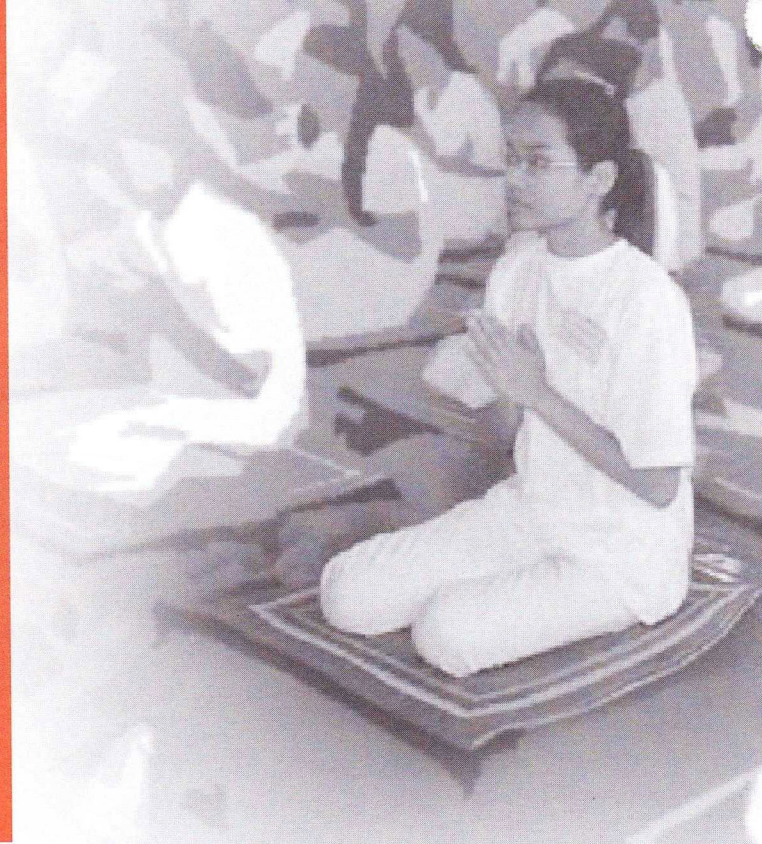
ชาวพุทธทำไมต้องสวดมนต์ สวดมนต์แล้วได้บุญจริงหรือ
คำถามดังกล่าวออกมาจากปากของผู้เขียนที่เดิน
มาถาม และด้วยคำถามดังกล่าวทำให้ผู้เขียนนึกขึ้นมาได้ว่าทำไม
คนส่วนใหญ่มักชอบสวดมนต์

เรื่อง Sundayweekly

สวดมนต์แล้วจะได้บุญจริงหรือ?

สวดมนต์เพราะคนเรามีทุกข์ หรือว่า สวดมนต์แล้วสามารถ
แก้กรรมได้ หากคำถามข้างต้นผู้เขียนจำต้องค้นหาคำตอบ
ยาวนานใหญ่ถึงเรื่องการสวดมนต์ซึ่งพบว่าแท้ที่จริงแล้วการสวดมนต์
ให้ได้บุญนั้นต้องสวดมนต์และภาวนาไปด้วยถ้าให้เรียกอย่าง
ถูกต้องก็เรียกว่า“ภาวนาด้วยการสวดมนต์” เพราะจิตใจที่มีสมาธิ
ตั้งมั่นในสิ่งดีงามขณะสวดมนต์ โดยจดจ่อกับการกระทำ นั่นคือ
การภาวนาด้วยการสวดมนต์ ถ้าขณะสวดมนต์จิตที่มีสมาธิกลับคิด
ไปในเรื่องอื่นก็ไม่ใช่การภาวนา

ทำไมต้องสวดมนต์และภาวนาเพราะในขณะที่เรา
สวดมนต์ด้วยการภาวนา จิตจะนิ่งและตั้งมั่นเพราะในขณะที่
เสียงสวดมนต์ที่เปล่งออกมานั้นเราสามารถตั้งจิตให้สงบหรือพิจารณา
กับบทสวดเพื่อช่วยให้กายและใจมีสมาธิเมื่อสวดมนต์ด้วยความ
ศรัทธาในพระรัตนตรัยขณะเริ่มสวดก็เกิดปิติเกิดความสุขแล้วจิตใจ
ก็มีความมั่นคง ทำให้ผู้สวดก้าวไปสู่การภาวนา

แต่ถึงกระนั้นบางคนเชื่อว่าการสวดมนต์นั้นสามารถ
ลดกรรมที่เคยทำมาได้นั้นเป็นสิ่งที่ผิดอย่างมาก เพราะกรรมคือ
การกระทำ ถ้าเราไปฆ่าคนอย่างไรเสียเราสวดมนต์เป็นร้อยเป็น
พันรอบก็ไม่อาจทำให้คนที่เรานั้นพ้นคืนชีพมาได้ ดังนั้นสวดมนต์
ภาวนาแล้วกรรมหายเป็นเรื่องที่ไม่เป็นจริงหรือสวดมนต์ภาวนาแล้ว
ถูกหอยอะไรทำนองนี้ก็เกินไปไม่ได้ การสวดมนต์ภาวนาจึงเป็นการสวด
เพื่อทำให้จิตใจเราสงบนิ่งมีสมาธิจะคิดทำการสิ่งใดก็มีความรอบ
คอบการจะคิดไปทำในสิ่งที่ไม่ดีก็จะน้อยลงดังนั้นการสวดมนต์
ภาวนาย่อมทำให้ผู้ที่ปฏิบัติได้บุญจากการกระทำด้วยจิตอันเป็น
กุศลนั่นเอง หากได้บุญจากสิ่งวิเศษหรือจากปาฏิหาริย์สิ่งใดเล่า

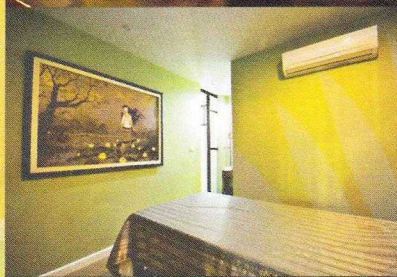
กรรมคือการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนาเพราะฉะนั้น
จิตที่มีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่ทำย่อมประกอบขึ้นเป็นกรรมที่ส่งผลอย่าง
มีกำลัง ถ้าสมาธิไม่มีการจดจ่อในสิ่งที่กำลังทำ แต่กลับนึกถึงเรื่อง
อกุศลนั้นเท่ากับว่าเรากำลังกระทำบาปในความคิด

สบายดี

Massage & Spa

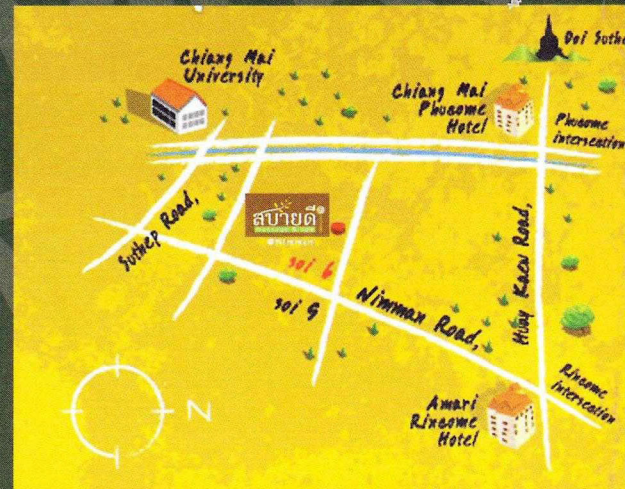
@เชียงใหม่

“บริการด้วยหัวใจ...อยากให้นักธุรกิจสบายดี”

นวนไทยสุดสบาย
นวดน้ำมันสบายสุด
นวดศรีษะ มือ เท้า ฟ่อนคลาย
และอีกมากมายที่ “สบายดี”

@ปิ่นนาพลาซ่า
30 ก.นิมมานเหมินท์ ซอย 6
ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
โทร. 0-5340-1144
08-3900-0393

ติดตาม Promotion ล่าสุดที่... www.sabaideechiangmai.com

“คุณทำบุญ จริงล่าสุด ด้วยวิธีการใด”

ขวัญข้าว สังข์กุล อายุ 19 ปี
ให้เพื่อนยืมตุ๊ก

ให้เงินขอกทาน
อรรณพ พรหมแดง อายุ 19 ปี

ซื้อน้ำเปล่าให้คุณป้าขอกทาน
กมลพร สิทธิชัย อายุ 20 ปี

ถวายสังฆทานในกิจกรรม
ตักบาตรที่มหาวิทยาลัย
วิศรุต อินคำ อายุ 19 ปี

เวียนเทียนวันมาฆบูชา ที่ผ่านมา
ศยานันท์ อุดมะแสงจันทร์ อายุ 24 ปี

ให้เพื่อนยืมตั้งค
รมันยา ฤทธิรอด อายุ 18 ปี

ถวายของให้วัดช่วงออกพรรษา
เฉลิมชัย กองทุน อายุ 20 ปี

บุญ

บุญ (น.) การกระทำดีตามหลักคำสอนในศาสนา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ.2542

“บุญ” คำที่หลายคนอาจจะนึกถึงคำแรก ๆ หากนึกถึงพุทธศาสนา รวมถึงเมื่อตั้งคำถามเรื่องนี้กับหลาย ๆ คนก็อาจจะได้คำตอบที่ต่างกันออกไป

หากตั้งคำถามนี้กับเด็กวัยรุ่นบางคนอาจจะบอกว่า ก็ที่ผู้ใหญ่เคยนำวัดไปอยู่ในห้างสรรพสินค้า เพื่อให้สามารถช้อปปิ้งบุญได้สะดวกไง หากถามกับแม่ค้าขายสังฆทานนั้น อาจจะตอบได้ว่า บุญนั้นผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันได้ด้วยดั่งๆ เดียว เพราะขายสังฆทานเวียน

คำนี้เป็นคำที่หลายคนอยากได้ (แต่ไม่ค่อยอยากทำ) เป็นคำที่บางคนตั้งคำถามว่าคืออะไร ทำทำไม ทำอย่างไรหรือทำที่ไหนเมื่อไหร่ นิติสารมูมฉบับแรกจึงขอประเดิมด้วยคำว่า “บุญ” คำสั้นๆ หนึ่งพยางค์แต่กินความหมายไปไกลบนวิถีทางแห่งความดี

โฉมหน้าของบุญ

บุญนั้นเป็นอย่างไร หากจะพูดถึงคำนี้ น่าจะต้องพูดถึงคำอื่นๆ ด้วยเพราะมีการนำคำว่าบุญไปผูกโยงกับคำต่างๆ แล้วบางครั้งเกิดความเข้าใจผิด ดังนั้นเมื่อพูดถึง “บุญ” ก็จะมีคำต่างๆ ที่ติดสอยห้อยตามมาอย่างติดปาก ได้ดังนี้ บาป ทาน กุศล กรรม โดยพูดกันว่า เป็นบุญ-บาป ทำบุญทำทาน ทำบุญกุศล ทำบุญทำกรรม

คำแรก บาป นั้นหมายถึง สิ่งที่ทำให้จิตใจต่ำลง ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่ทำแล้วทุกข์ก็เป็นบาป – ตีแผ่เหล่าอาชวะสุขสักสามชั่วโมงแต่ต่อจากนั้นก็คือความทุกข์ที่ต้องรับด้วยตัวเองจากอาการเมา

ส่วน ทาน นั้น บางครั้งนึกกันไปว่า เป็นการให้กับคนที่ต่ำกว่าเรา แต่จริงๆ แล้วทำได้กับทุกคน เพราะทานนั้นคือ การให้ การแบ่งปัน แต่ต้องเป็นการให้ในสิ่งที่ที่ดีๆ ด้วย อย่างสโลแกน สสส.ที่ว่าให้เหล่าเท่ากับแข่งนี้ นึกเลยทีเดียวนะเพราะไม่ถือเป็นการให้ทานที่ดี

ส่วน กุศล นั้นแท้จริงแล้วหมายถึง ความฉลาด มีคำพูดว่า คนไทยทำบุญแต่ไม่ทำกุศล ถึงแม้ว่าปัจจุบันคนไทยจะชอบพูดว่าทำบุญ ทำกุศลติดกันก็ตาม

สุดท้าย คือ กรรม นั้น หลายคนเข้าใจกันว่า กรรมมีความหมายตรงข้ามกับบุญ แต่แท้จริงแล้ว กรรมคือการกระทำที่มีเจตนา ซึ่งเป็นการกระทำที่ดีก็ได้ ไม่ดีก็ได้ หรือเป็นกลางๆ ก็ได้

ดังนั้นแล้วเราอาจจะสรุปง่ายๆ ได้ว่า บาปเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับบุญ ทานเป็นเพียงส่วนย่อยของบุญ กุศลนั้นต้องทำกับบุญ และกรรมคือสิ่งที่กำหนดบุญ

สรุปแล้วบุญหน้าตาเป็นอย่างไร...

น่าจะเป็นรอยยิ้มบนใบหน้า เมื่อเราได้ทำอะไรให้คนอื่น เพราะคนที่มีบุญ คือ คนที่มีความสุขด้วยความดี

ทางด่วนบุญ

หลายคนคงเคยได้รับคำแนะนำให้ไปทำบุญเมื่อมีความทุกข์ในชีวิตกันมาบ้างเพราะคงไม่มีใครที่ไม่เคยมีทุกข์คำแนะนำดังกล่าวถือว่าดีและถูกต้องเลยทีเดียวนะ เพราะหากถามในทางกลับกันในเวลาที่ยังไม่เป็นทุกข์ว่า ทำไมไม่ต้องทำบุญ ก็น่าจะต้องตอบว่า ทำให้ทุกข์น้อยลง เพราะเวลาทำบุญคล้ายกับเราขึ้นทางด่วนเพื่อจะให้เราเข้าใจโลกตามความเป็นจริงเมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็ทุกข์น้อยลงนั่นเอง

ภาษาบุญ

การสื่อสารของคนเราทุกวันนี้มักเริ่มใช้คำพูดที่แปลกๆ ใหม่ๆ ตามยุคตามสมัยสำหรับภาษาที่มักคุ้นเคยกันในสมัยนี้เราคงไม่ทราบได้ว่าคำพูดที่เปรียบเปรยเล่นลิ้นกันทุกวันมีคำที่แปลกใหม่ขึ้นมาเรื่อยๆ สิ่งที่ย้ายไปจากภาษาเดิมถูกกลบเกลื่อนไปพร้อมๆ กับวัฒนธรรมใหม่ๆ ทั้งสิ้นและการเปลี่ยนแปลงของภาษากำหนดให้เราต้องเรียนรู้หลักการที่มาจากกระแสนั้นอย่างเข้าใจ เช่น คำที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “บุญ” เพราะทุกท่วงท่าของของบุญผูกโยงไว้กับความทรงจำเหตุการณ์เรื่องราวที่หลากหลายและผู้คนจำนวนมาก แต่ที่บุญที่ถูกถ่ายทอดออกมาจะมีความสำคัญหรือมีความหมายกับผู้คนในยุคในสมัยนั้นอย่างไร เราต้องมาศึกษากันเช่นคำว่า...

“บุญเพ็ง หีบเหล็ก” คำนี้หลายๆ คนก็คงไม่ทราบว่าเขาคือใครบุคคลนี้คืออดีตอาชญากรที่ก่อคดีฆ่าหั่นศพหญิงสาวในย่านบางลำภู ช่วง พุทธศักราช 2461 บุญเพ็งอำพรางคดีโดยการหั่นศพใส่หีบเหล็กแล้วโยนทิ้งน้ำทุกครั้ง เขาเป็นนักโทษรายสุดท้ายในประวัติศาสตร์ไทยนับจากปี 2475 เป็นต้นมาที่ตายโดยไม่มีศีรษะอยู่บนบำซึ่งต่างประเทศถึงกับให้ความสนใจตั้งฉายาของ “บุญเพ็งหีบเหล็ก” ว่า “THE MURDERESS IRON BOX” หรือฆาตกร อำพรางด้วยหีบเหล็ก

บุลกูกซา (Bulguksa Temple) เป็นชื่อวัดอยู่ทางตอนเหนือของเมืองเคียงจูตั้งอยู่กลางพื้นที่ลาดของภูเขาโดฮัมซานเป็นวัดที่รัฐบาลเกาหลีใต้ขึ้นทะเบียนให้เป็นสมบัติสำคัญของชาติอันดับ 1 และในปี 1995 ได้รับการขึ้นทะเบียนจากยูเนสโกพร้อมกับถ้ำชอกกูรัม

บุญชู คำนี้คงเข้าหูใครหลายๆ คนว่าเป็นภาพยนตร์ในตำนานที่กำกับโดย “บัณฑิต ฤทธิ์ถกล” ออกฉายครั้งแรกในปี พ.ศ. 2531 นำแสดงโดยสันติสุข พรหมศิริ, วัชร ปานเอี่ยม, จินตหรา สุขพัฒน์ ปัจจุบันได้นำมาสร้างใหม่อีกครั้ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 - ปัจจุบันมีภาพยนตร์เรื่อง บุญชูถึง 9 ภาค และจะมีภาค 10 อีก แต่เป็นเรื่องที่น่าเศร้า “บัณฑิต ฤทธิ์ถกล” เจ้าของผลงาน ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2552 เนื่องจากหัวใจวายเฉียบพลัน พร้อมทั้งผลงานอมตะไว้เตรียมเปิดกล่องภาค 10 เร็วๆ นี้

ผัวบุญ คำศัพท์ที่วัยรุ่นสมัยนี้คงคุ้นเคยกันมาบ้างเพราะเป็นคำศัพท์
แสลงใหม่เช่นเดียวกับคำว่า เก๋เรียน และ นูป ผัวบุญมักเป็นศัพท์
ที่ใช้เรียกคนที่ทำตัวไร้สาระหรือพูดจาไร้สาระคำว่าผัวบุญมีรากศัพท์
มาจากภาษาไทยสมัยกลางคำว่าผัวแปลมาจากคำว่าสามี
หรือคำว่า ผู้เป็นที่รักของภรรยา ส่วนคำว่า บุญนั้น มาจากเด็กหญิง
ผู้หนึ่งที่ชื่อ บุญ มีนาตาและนิสัยน่าเกลียดน่ากลัว พูดจาไม่รู้เรื่อง
เมื่อผสมคำทั้งสองแล้วจะเป็นคำว่าผัวบุญนั่นเองซึ่งแปลว่า
ผู้เป็นที่รักของบุญ มีนิสัยทำตัวไร้สาระ ที่มา.....ไร้สาระนุกรม

บุญหมา คำนี้สาวกเพลงเพื่อชีวิตคงต้องรู้แน่ว่าเป็นบทเพลงของ
วงคาราบาว ที่ขับร้องโดย พี่แอ๊ด (ยืนยง โอภากุล) มีเนื้อร้องเสียดสี
รัฐบาลสมัยนายบรรหาร ศิลปอาชา ร้องว่า “สงสารบุญหมาเกิดครบ
คุณอาบรรหาร เราเกิดรวมกระแสธารก่อสร้างประชาธิปไตยบ้าน
เมืองจะห่วยคนไม่เป็นมวยเป็นใหญ่ไม่คิดไม่ทำอะไร ให้มันแจ่มใส
เหมือนดังว้าจ๋า”

บุญเส้นแสงมะนิ บุคคลนี้คือนักเขียนซีไรต์ลากับผลงานนิยายเรื่อง
‘ไปไม่ไปสุดท้าย’ ที่การสะท้อนภาพให้เห็นความเปลี่ยนแปลง
ของ สปป.ลาวในช่วงเวลา 20 ปีที่ผ่านมา คำพูดและคำเขียน
ของคุณบุญเส้นเต็มไปด้วยความนอบน้อมถ่อมตนและไพเราะ
มีความเป็นกวีอยู่ในคำพูด

บุญบังไฟ คำนี้ชาวอีสานคงรู้ดีเพราะว่าเป็นหนึ่งในจารีต
ประเพณีสืบสองเดือนของชาวอีสานนิยมทำกันในเดือน 6 หรือ
เดือน 7 ซึ่งจะตกในราวเดือนพฤษภาคม อันเป็นช่วงฤดูฝนเข้าสู่
การทำนา ตกกล้า หว่านไถ เพื่อเป็นการบูชาพญาแถนขอให้
ฝนตกต้องตามฤดูกาลเหมือนกับการแหนางแมวของคนภาคกลาง

บุญชู

บุลทุกขา บุญบังไฟ

บุลโกก

บุญหมา บุญเส้น

ผัวบุญ

บุญเพ็ง

บุลโกก ตามศัพท์หมายความว่าความของคำๆ นี้คือ เนื้อย่างเป็น
อาหารที่นิยมรับประทานในหมู่ชาวเกาหลีรับประทาน
รวมกับกิมจิรสชาติดีมากบุลโกกมีรสไม่จัดทำจาก
เนื้อสัตว์ได้หลายชนิด ที่นิยมมากที่สุดคือเนื้อวัวและเนื้อหมู

บุญข้าวประดับดิน(บุญเดือนเก้า) บุญที่ทำในวันแรมสิบ
สี่ค่ำเดือนเก้า(ประมาณเดือนสิงหาคม)เป็นการนำ
ข้าวปลา อาหาร คาวหวาน ผลไม้ หมา กู บุญ
ห่อด้วยใบตองนำไปวางตามโคนต้นไม้ใหญ่หรือตาม
พื้นดินบริเวณรอบๆ เจดีย์หรือโบสถ์ เป็นการทำบุญ
เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว

CHIANGMAI AIRTECH ENGINEERING CO., LTD.

บริษัท เชียงใหม่แอร์เทค เอนจิเนียริง จำกัด

YORK
BY JOHNSON CONTROLS

ความสำเร็จทางระบบดิจิทัล
เพื่อ "สิ่งแวดล้อมดิจิทัล"

Digital JISROLL

YORK

Ultra
Ultra High Performance Type

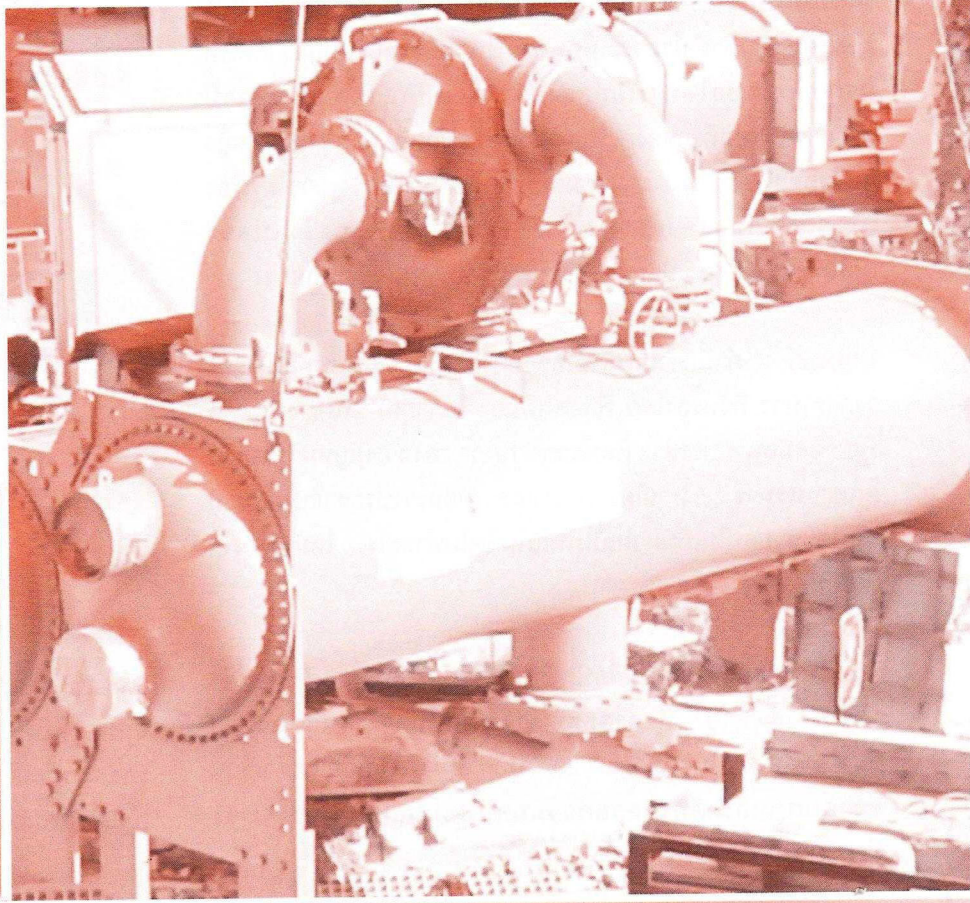
การไหลเวียนของอากาศ (Airflow Control)

YORK

มอก.
เชียงใหม่แอร์เทค
เอ็นจิเนียริง

ให้บริการด้วย
เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย
พร้อมทีมงานมืออาชีพที่มีประสบการณ์
พร้อมให้บริการลูกค้าทุกท่าน

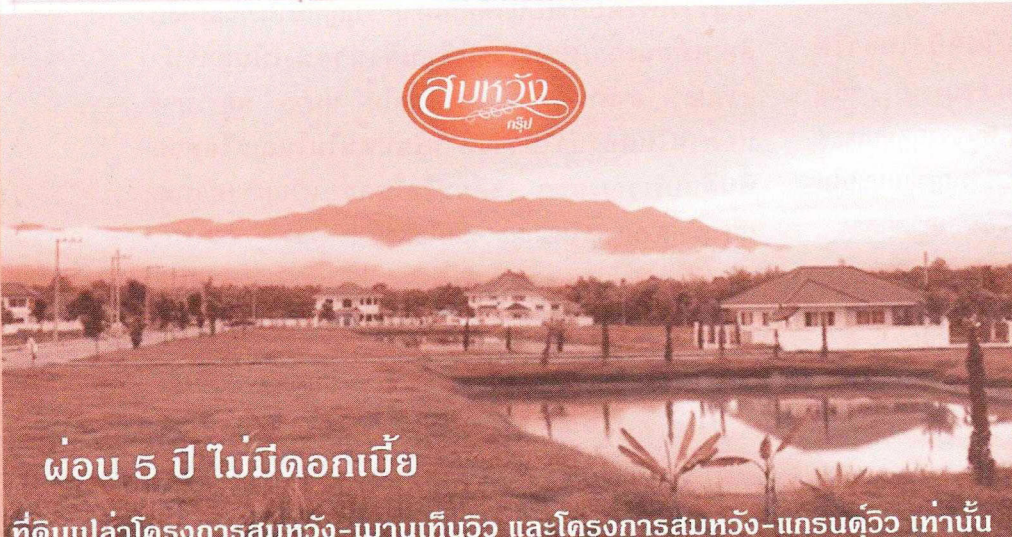
โทร 053-300007-8

สุมหวัง
กรุ๊ป

ผ่าน 5 ปี ไม่มีดอกเบีย

ที่ดินเปล่าโครงการสุมหวัง-เมานเท็นวิว และโครงการสุมหวัง-แกรนด์วิว เท่านั้น

โครงการสมหวัง - คันทรีวิล

ใกล้ศูนย์เมืองของบ้านคุณภาพ ในราคาสุดพิเศษ

เพียง 9xx,xxx บาท

ทำเลทองที่สมบูรณ์แบบ เห็นทางด่วนด้วย สะดวกสบายใกล้ถนนหลัก มีสวนสาธารณะที่สวยงาม

เชิญมาร่วมโครงการได้ทุกวัน

บริษัท สุมหวัง กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) เลขที่ 101/1 ถนนสุขุมวิท แขวง คลองเตย เขต คลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110
โทรศัพท์ 02-261-0033 โทรสาร 02-261-0033 เว็บไซต์ www.sumwonggroup.com E-mail : sales@sumwonggroup.com, sumwonggroup@yahoo.com

ถ้า “บุญ” เป็นของที่แจกกันได้ถ้วนหน้าคงไม่มีใครปฏิเสธที่จะรับ... ความหมายของ “บุญ” จะว่าลุ่มลึกซับซ้อนก็ไม่ผิด จะว่าแสนง่ายชัดแจ้งก็ใช่แต่ที่แน่คือ “บุญ” คือสิ่งดีที่นำสุขมาให้ อย่างนี้แล้ว ทำอย่างไรจึงจะได้บุญ

บางคนทำบุญด้วยการบริจาคข้าวของ อาหาร เงิน ทอง ใส่ซองผ้าป่าเป็นนิจ ร่วมสมทบทุน สร้างวิหารและสาธารณประโยชน์บ้างทำบุญโดยการสวดมนต์ภาวนาหรือบางคนพึงเทศน์ ธรรมตามโอกาส

‘มูม’ ขอเสนอหลักคิดสำหรับการสร้างบุญในชีวิตประจำวันที่ทำได้ไม่เลือกเวลาและสถานที่ภายใต้หลักการแห่ง ‘บุญกิริยาวัตถุ’ สาม ให้คนในมูมได้เลือกสะสมบุญเพื่อปูทางสู่ความสุข

HOW

ทานมัย

เพราะการได้ไม่ได้จำกัดแต่สิ่งของ

ทานมัย

คือบุญสำเร็จได้ด้วยการทำทาน เมื่อบุญสร้างได้ด้วยการให้ การสละออกจึงเป็นการสร้างบุญซึ่งครอบคลุมการให้แทบทุกรูป ตั้งแต่การให้บางอย่างกับสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ไปถึงสัตว์ใหญ่ ก้าวไปถึงให้กับมนุษย์ซึ่งก็ไล่ระดับตั้งแต่การให้ทานแก่มนุษย์ที่ไร้ศีลไปถึงผู้มีศีล การให้นั้นไม่จำกัดเพียงอยู่ที่เงินทองข้าวของ แต่ยังกินความไปถึง พลังกายการเกื้อกูล ความสะดวกสบายหรือกระทั่งรอยยิ้มที่นำความชุ่มชื่นหัวใจแก่ผู้ได้รับ กระนั้นการให้บางอย่างก็ไม่นำมาซึ่งบุญตามที่พระพุทธรเจ้าเคยโปรดชี้แนะไว้ เช่นให้สิ่งที่เป็นโทษต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งเสพติด อาวุธ หรือสิ่งใดที่ให้โดยประกอบเจตนาร้าย

สุรินทร์ ศรียาบ หรือเอฟ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เชื่อมั่นในการสร้างบุญด้วยการการสละแรงกายเป็นทานเขาใช้พลังงานและพลังความคิดมุ่งมั่นสร้างสรรค์สังคมในพื้นที่ชุมชนของตนเองกิจกรรมที่เขาได้ร่วมสร้างสรรค์ขึ้นคือการพัฒนาชุมชนไปถึงการเป็นแกนนำเยาวชนในหมู่บ้านจัดสร้างฝายกันน้ำแบบธรรมชาติหรือฝายแม้ว รวมทั้งยังมีส่วนร่วมพัฒนาชุมชนบริเวณหลังมหาวิทยาลัยของเขาอีกด้วย

“สิ่งที่ผมพอทำได้คือการมอบกำลังกายและพลังความคิด เวลาที่ได้ให้บางสิ่งกับใครทำให้ตัวเราซึ่งเป็นผู้ให้มีความสุข แม้ว่าสิ่งที่ให้อาจจะไม่ใช่ว่าสิ่งของหรือเงินตรา”

สิ่งที่ผ่านมามาทำให้เอฟได้สัมผัสกับบุญแล้วน้ำเสียงที่เปี่ยมสุขและฟังดูภาคภูมิใจของเขานั้นเองที่เป็นเครื่องยืนยัน

การแพ้นั้นเป็นเพียงสถานะชั่วคราว
การยอมแพ้ต่างหากที่ทำให้มันถาวร

Marilyn Vos Savant คอลัมนิสต์ ชาว อเมริกัน

สี่สัปดาห์ ไตร่ตรองได้

การไม่เบียดเบียนเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นหลักพื้นฐานที่จะรักษา
จุดยืนไว้ไม่ให้ล้ำเข้าไปในขอบข่ายความชั่ว เพราะไม่มีการเบียดเบียน
ใดที่เป็นความดี

การตั้งใจมั่นว่าจะคงตนบนหนทางแห่งการไม่เบียดเบียน
กินความครอบคลุมถึงการไม่เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ สรรพสัตว์ร่วมโลก
และในยุคนี้น้ำมือมนุษย์กำลังล่วงล้ำยิ่งใหญ่อย่างธรรมชาติ ทำให้เรา
ตระหนักกันแล้วว่าการมีชีวิตอยู่อย่างเหมาะสมต้องอยู่บนพื้นฐานของการ
ไม่เบียดเบียนธรรมชาติด้วย

7 ปีมาแล้วที่ “เหมียว” หรือ ศิริพรรณ วณดี ใช้จักรยาน
เป็นพาหนะไปไหนต่อไหน ไม่ได้ใจต่อสายตาดูหลายคนที่มองมาแปลกๆ
หรือกระซิบถามด้วยความสงสัยว่าจะไรคือเหตุผลที่นำเธอไปอยู่บนสองล้อ
ที่ปั่นหมุนแทนการใช้พาหนะอื่นที่สบายกว่ากันมากนัก ในแง่การออกแรง
และรวดเร็วกว่ากันชนิดไม่เห็นฝุ่น

เหตุผลของเธอสั้นๆ เพียงว่า “ประหยัดทรัพยากรและรักษา
สภาพแวดล้อมค่ะ” ฟังดูมีน้ำหนักทีเดียวหากจะพิจารณาจากความจริง
ที่ว่ากระบวนการผลิตน้ำมันมีส่วนทำลายระบบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เป็นอย่างมาก ทุกวันนี้เหมียวคิดว่าเราทุกคนบนโลกมีส่วนรับผิดชอบต่อ
สภาพแวดล้อม และการทำความดีเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จะกลายเป็นพลัง
ยิ่งใหญ่ที่จะรักษาความสดใสของโลกไว้ได้หากทุกคนร่วมมือกัน เธอจึง
ยินดีลงแรงและลดความสะดวกสบายในชีวิตลง

นอกจากการปั่นจักรยานคู่ใจไปแทบทุกที่แล้ว เหมียวยังแสดง
ความพยายามในการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าอีกหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น
การใช้กระดาษทั้งสองหน้าเสมอ และซื้อสินค้าโดยปฏิเสธการรับถุง

พลาสติก ที่เมื่อทำแรกๆ รู้สึกแปลกๆ แต่ไม่นานก็คุ้นเคย ยิ่งนึกถึงจำนวนถุงจากการจ่ายกับข้าวแต่ละครั้งในช่วงก่อนหน้านี้ ยิ่งปลื้มใจว่าประหยัดพลาสติกไปได้มากโข

ทุกสิ่งที่เหมาะสมทำล้วนมาจากความตั้งใจที่จะใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความพยายามทำเรื่องไม่ยิ่งใหญ่ของคนตัวเล็กๆ คนนี้นำมาซึ่งความภูมิใจอยู่ทุกวัน เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่ต้องฝืนใจหรือทำให้รู้สึกลำบาก เธอฝากบอกว่าอยากให้ทุกคนจัดการชีวิตโดยทำตัวเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แต่ต้องไม่ใช่การกระทำแบบสุดโต่งที่ขัดกับวิถีปกติของชีวิต ใครที่ได้ทำจะรู้สึกเป็นสุข ซึ่งนี่เองเป็นผลบุญเบื้องต้นจากการไม่เบียดเบียน

“บุญ” จากการไม่เบียดเบียน เรื่องเล็กๆ ที่เริ่มต้นได้ทุกที่ทุกเวลา

สีลมัย หมายถึง บุญที่สำเร็จได้ด้วยการรักษาศีล ได้แก่ การสำรวมกาย วาจา ให้เรียบร้อย โดยศีลแบ่งเป็นหลายระดับ ได้แก่ ศีล 5 สำหรับบุคคลทั่วไป ศีล 8 สำหรับอุบาสก อุบาสิกา

ภาวนามัย

ใจนั้นแหละเป็นตัวกำหนด

บุญอีกประการคือการ “ภาวนา” หรือที่บางคนเรียกการเจริญภาวนาและอยากสละสิทธิ์ครอบครองบุญประการนี้ด้วยเหตุผลขาดความถนัดในการสวดมนต์ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วการเจริญภาวนานี้เป็นคนละเรื่องเดียวกันกับการสวดมนต์ และเป็นคนละเรื่องกับการสวดอ้อนวอนโดยความหมายของคำว่าภาวนาในภาษาบาลีแปลว่า “การพัฒนาในสุภาพจิตให้เป็นที่พักพิงให้กับตนเองและผู้อื่นได้” การสวดมนต์เป็นหนทางหนึ่งสู่การพัฒนาจิตใจเพราะหลายครั้งที่การท่องบทสวดส่งผลให้เกิดการรวบรวมความคิด จำกักระยะฟุ้งซ่านของจิต และหากสวดอย่างเข้าใจความหมายจะซาบซึ้งไปกับคำสอนหรือพระคุณของพระพุทธเจ้าจนเกิดความรู้สึกยินดีขึ้นในใจ แต่นอกจากการสวดมนต์แล้ว ภาวนามัยยังครอบคลุมถึงความไปถึงการทำใจให้สุขด้วยการมีเมตตาต่อผู้อื่น การเป็นผู้รู้และเข้าใจโลกตามความเป็นจริงไม่ทุกข์ไปกับความเปลี่ยนแปลงโดยในทางพุทธแบ่งการภาวนาเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือ “สมถะภาวนา” หรือที่บางสำนักเรียกว่า “จิตตภาวนา” ได้แก่การเจริญความสงบให้จิตใจประภทหยุดคิดด้วยการพยายามสร้างสภาวะแห่งความสงบ

และ “วิปัสสนาภาวนา” (บางที่เรียก “ปัญญาภาวนา”) คือการเพิ่มพูนปัญญาความรู้ความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงจนสามารถพ้นทุกข์ได้ในที่สุด โดยพุทธศาสนาจะถือว่าเรื่องปัญญาคือความรู้สำคัญเป็นอันดับต้น แต่รู้ในที่นี้ไม่ใช่ความรู้ทั่วๆ ไปอย่างการบวกเลขหรือรู้สูตรเคมี แต่เป็นการรู้เท่าทันตัวเองมองเห็นและเข้าใจจิตใจตัวเองมากพอที่จะทำให้ละวางความทุกข์ได้

โปรดสังเกตตัวเองว่าเราใจลอยบ่อยหรือเปล่าทำนั่นโน่นนี่จนปรับโฟกัสใจกับสิ่งที่อยู่ต่อหน้าไม่ชัดเจนที่บางใหม่ทำตัวเป็นนักเศร้าหรือเจ้าแห่งความระทมบ่อยเพียงใดหรือรู้สึกวุ่นวายไม่ยุติธรรมและตัวเราเป็น Hub แห่งความอับโชค ถ้าจำไม่ได้แล้วว่าความเบิกบานมาเยือนหัวใจเมื่อไหร่อาจหมายถึงเวลาที่เรากำลังหันมาหาจิตใจตัวเอง และเปิดประตูความคิดเพื่อต้อนรับหลักการสำคัญว่า “ทุกสิ่งไม่เที่ยง” แล้วพิจารณาสรรพสิ่งและสรรพปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง เรียนรู้การให้อภัยและยอมรับในสิ่งต่างๆ โดยอาจจะลึกลงว่า “นี่เรากำลังทำดีส่งผลสุขให้ตัวเองและคนรอบข้าง” หลักการหนึ่งที่จะเป็นกำลังใจในการตั้งจิตไว้ในทางที่ดี คือการระลึกได้ว่า “บุญสำเร็จได้ด้วยการเจริญภาวนา”

โสมณ ฉิมจินดา นักเดินทางสะพายเป้ผู้นิยมหาความสำราญจากธรรมชาติและดื่มด่ำในรอยยิ้มของผู้คนคนนี้ มักไปสร้างประโยชน์แก่พื้นที่ห่างไกลความเจริญตามกำลังที่เขาทำได้วิธีที่พอทำได้ ครั้งหนึ่งของการออกสำรวจพื้นที่เพื่อจัดค่ายอาสาพัฒนาที่เขากลับมาอาศัยไปด้วยเกิดพลิกคว่ำตกเขา โสมณกระดูกสันหลังขาดเป็นอัมพาตช่วงล่าง ความพิการทำให้เขามีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป แต่มุมมองจากเก้าอี้ล้อเข็นเป็นแรงบันดาลใจให้ใครต่อใครหลายคน

“บางคนบอกว่าที่ประสบอุบัติเหตุก็เพราะไปทำบุญ ทำไมคุณไปทำบุญแล้วยังโชคร้าย ผมบอกว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่เพราะผมทำบุญนั้นแหละถึงโชคร้ายที่ยังไม่ตาย ทำเรื่องดีไว้เถอะครับ ความตั้งใจดีของเราไม่ไปไหนหรอกถ้าเรามองทุกอย่างในแง่บวกเราก็จะเห็นสิ่งต่างๆ ในแง่บวก ทุกวันนี้ผมยังมองว่าชีวิตยังสวยงามอยู่เหมือนเดิม และบางครั้งมันสุขขึ้นมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

เพราะก่อนหน้านี้ผมจะประสบอุบัติเหตุเราก็เป็นคนๆ หนึ่งที่เคยช่วยเหลือสังคมตามโอกาส มาวันหนึ่งที่ชีวิตมันพลิกมุมมันก็กลับกันผมได้รับสิ่งดีๆ จากคนรอบข้างเยอะมาก และวันนี้เรามาเป็นผู้รับบ้างทำให้ผมยิ่งเห็นคุณค่าของการให้”

วันนี้เขายังคงมีบทบาทในการร่วมออกค่ายอาสาพัฒนา เป็นตัวตั้งในการระดมทุนรับบริจาคข้าวของเงินทองเพื่อช่วยเหลือผู้คนในพื้นที่ห่างไกลและเขายังพาตัวเองเข้าไปทำงานที่ชอบ ได้แก่การถ่ายภาพและการผลิตรายการโทรทัศน์

WHEN & WHERE

เสี้ยวจันทร์ แรมไพร กับการเดินทางไกล แบบกระเป๋าเบา

การทำบุญนั้นไม่ได้จำเป็นว่าจะต้องทำที่วัดหรือเฉพาะวันสำคัญทางศาสนาเท่านั้น และอาจไม่ต้องจำกัดว่าจะต้องทำผ่านพิธีกรรมทางศาสนาแต่เพียงอย่างเดียว หากใครได้อ่านหนังสือ “ในลมหายใจมังกรในกลิ่นเวียงคานาม” ซึ่งเป็นบันทึกการเดินทางของเสี้ยวจันทร์ แรมไพร บรรณาธิการหนังสือรางวัลซีไรต์สามสมัยนั้นจะทราบว่าในการเดินทางของเขาจะมีอยู่อย่างหนึ่งที่ผุดแผกไปจากคนทั่วไป คือนอกจากกระเป๋าเดินทางที่บางลงเรื่อยๆ ตามระยะเวลาที่เดินทางแล้วกระเป๋าเดินทางของเขาก็ค่อยๆ เบาลงเรื่อยๆ ด้วยการหยิบยื่นเสื้อผ้าของเขาให้กับคนที่ได้เจอตามรายการ เราคิดว่านี่คือการทำบุญแบบของเขาแบบที่น่าจะตรงคำกับคำว่าเดินทาง คือการสละออกอย่างเห็นได้ชัดที่สุด

ว่าแล้วเราก็ตีตต่อขอพูดคุยกับเลี้ยวจันทร์ถึงการ
สละออกของเขาวามีที่มาอย่างไร และสุดท้ายแล้วมีที่ไปแบบไหน
เลี้ยวจันทร์เล่าให้เราฟังว่าเรื่องการส่งต่อเสื้อผ้าให้กับคนที่ได้พบ
เจอเวลาเดินทางที่เราอ่านเจอจากหนังสือมันไม่ใช่ครั้งแรก การสละ
ออกของเขาได้ดำเนินมาเรื่อยๆ โดยเรื่องมันเริ่มต้นจากว่าเมื่อครั้ง
เขายังเป็นเด็ก เลี้ยวจันทร์เล่าว่าแม่ของเขาชอบเอาเสื้อผ้าของเขา
ไปให้พวกญาติๆ ทั้งที่เป็นชุดที่เขาชอบใส่

“เราก็กถามแม่ว่าเสื้อตัวนี้เขายังชอบอยู่นะทำไมแม่เอา
ไปให้ญาติของแม่ ก็มีมุมโกรธขึ้นมาจะทำไมเสื้อผ้าเราเอาไปให้
เราก็กโกรธ ย้อนเวลามาอีกทีจนวันหนึ่งที่มีการเดินทางเกิดขึ้น
คิดออกขึ้นเหมือนกับแว็บขึ้นในสมอง เราก็รู้สึกว๊าย! จริงๆ
การเดินทางเหมือนกันตลอด คือเราแบกเป้เสื้อผ้ามากมาย
สิ่งของมากมาย แต่ถ้าเราทิ้งไปมันจะเบาขึ้นเรื่อยๆ ในการเดินทาง
น้ำใจของเราจะใหญ่ขึ้น เหมือนกับว่าเราเกิดมาตัวเปล่าไม่มีอะไร
ติดตัวมา เสื้อผ้ามาแว็บๆ เท่านั้นเองตายไปก็ไม่มีอะไร”

ในทริปการเดินทางที่ปรากฏในหนังสือเล่มดังกล่าวนั้น
เส้นทางได้เริ่มต้นจากเชียงรายและข้ามฝั่งไปประเทศลาว เพื่อไปสู่
ประเทศจีนแล้วผ่านมายังประเทศเวียดนามโดยที่เขานั้น
เลี้ยวจันทร์ได้เจอคนบ้าหลงอยู่ในป่ามันมัน ยิ่งเป็นคนบ้าที่เขาไม่
รู้รอบรู้หนทางไม่รู้ลึกรู้สาอะไร ฉะนั้นการให้เสื้อผ้าแก่เขามันก็อาจ
จะเป็นความอบอุ่นที่แผ่ไปถึงเขาได้ เลี้ยวจันทร์เล่าถึงเหตุการณ์
ครั้งนั้นว่า

“เห็นปั๊บแล้วก็ตัดสินใจเดี๋ยวนั้นก็ให้เลย คือไม่ได้
คิดมาก่อน ซึ่งเพื่อนก็พูดว่าเราให้เท่ๆ หรือเปล่า แต่เราไม่ได้คิดว่า
มันเป็นการให้ทาน มันเหมือนเราสละเราฝึกใจแค่นี้ ให้เขาไปแล้ว
เราจะคิดถึงเสื้อเราหรือเปล่า แรกๆ เป็น พอนานๆ เข้าเหมือนได้

“

จริงๆ

การเดินทางเหมือนกันตลอดคือเรา

แบกเป้เสื้อผ้ามากมาย

สิ่งของมากมาย แต่ถ้าเราทิ้งไป

มันจะเบาขึ้นเรื่อยๆ

ในการเดินทาง น้ำใจของเราจะใหญ่ขึ้น

เหมือนกับว่าเราเกิดมา

ตัวเปล่าไม่มีอะไรติดตัวมา

”

แบ่งปันไม่ยิ่งใหญ่หรอก แต่ก็ทำมาตลอดมันได้เรื่องความ
ไม่เป็นเจ้าเข้าเจ้าของ ความไม่รู้ลึกหวงอย่างที่ไปทุกๆ ที่ทุกหัวเมือง
ทุกครั้งของการเดินทาง มันจะมีเสื้อเราก็คิดว่าวันหนึ่งเราเดินทาง
ไปเราจะได้มีโอกาสเห็นเสื้อตัวเองมัย คิดแบบสนุกๆ นะ”

เรื่องราวเหล่านี้จึงเป็นตัวอย่างหนึ่งของการทำบุญแบบ
ที่ไม่ขึ้นอยู่กับสถานที่และเวลา เพราะหากเราคิดจะทำมันย่อมเกิด
ขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา

ของเล่นไม่กับพัฒนาการของลูกน้อย

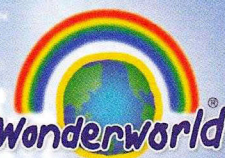
www.wonderworldtoy.com

หนูสามารถทำได้.....	พัฒนาการ	0 M	3 M	6 M	9 M	12 M	18 M	24 M	36 M	48 M
หนูมองขึ้นและไต่ขึ้น	การมองขึ้น / การไต่ขึ้นและแบ่งแยกเสียง									
หนูเอื้อมมือจับของได้	ความแข็งแรงของมือ และตา / การเคลื่อนไหวตามสิ่งของ									
หนูนั่งและคลานได้	การควบคุมร่างกาย / การเคลื่อนไหว									
หนูคลานได้	การคลาน / การใช้ความแข็งแรงเพื่อผลัก									
หนูยืนและเดินได้	การเคลื่อนไหวร่างกาย / การทดสอบสิ่งรอบตัว									
หนูเล่นบล็อก	การเคลื่อนไหวโดยใช้กล้ามเนื้อเล็ก / ความสามารถในการเคลื่อนไหวที่ละเอียดมากขึ้น									
หนูบล็อกและแยกแยะได้	ความแข็งแรงของมือ และตา / การเรียนรู้เรื่องขนาด, รูปร่าง, สี									
หนูบล็อกและจัดกลุ่มได้	การบล็อกสิ่งของ / การคิดแบบมีเหตุผล / การกระตือรือร้น									
หนูสร้างสิ่งได้	การบล็อกสิ่งของ / การคิดแบบมีเหตุผล / การกระตือรือร้น									
หนูเป็นนักดนตรี	จังหวะ / เสียงของวัตถุ / ความรู้สึก และมีความมั่นใจ									
หนูชอบเล่นเลียนแบบ	การเล่นจากประสบการณ์ / การเลียนแบบการกระทำ / ความรู้เกี่ยวกับสิ่งของ									
หนูวิ่งได้	การเคลื่อนไหวโดยใช้กล้ามเนื้อเล็ก / การรับรู้ความสามารถของร่างกาย									
หนูชอบเล่นเพื่อเรียนรู้	ความท้าทาย / การแก้ปัญหา / การตัดสินใจและการเรียนรู้									

© 2009 WONDERWORLD PRODUCTS CO., LTD.

export@wonderworldtoy.com
tel. 0-2978-3300

หัวใจอยู่ในสิ่งแวดล้อม

ไม่ทางพรา
ที่ได้นำมาจากการปลูกทดแทน
ซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

สิ่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- ลดการใช้สารเคมี
- ลดการใช้สารเคมี
- เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

70% วัสดุรีไซเคิล
ทำมาจาก
กระดาษรีไซเคิล 70%

รีไซเคิลวัสดุรีไซเคิล
ซึ่งปลูกทดแทนจากธรรมชาติ
ที่สวนปลูกต้นไม้ทดแทน
เท่ากับจำนวนที่ใช้
ไม่ทางพราที่ใช้ปลูก

ชุดของเล่นไม้ ส่งเสริมจิตสำนึกเพื่อสิ่งแวดล้อม

ข้อบัญญัติ มูลนิธิหยดธรรม

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาซอยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 667-2-69064-3

ธนาคารสกลไทย สาขาซอยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 557-2-03369-6

มูลนิธิหยดธรรม

มูลนิธิหยดธรรม ดำเนินการร่วมกันระหว่างพระและฆราวาส ในการสร้างสรรค์สังคมให้เกิดความดีงาม โดยการใช้ธรรมะในการกล่อมเกลาคิดใจผ่านกิจกรรมการสร้างเสริมจิตอาสา สร้างเครือข่ายอาสาสมัครชุมชน ให้ตระหนักถึงการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อีกทั้งการจัดค่ายคุณธรรมตามสถานศึกษาต่างๆ ทัศนสถาน และชุมชนที่มีผู้สนใจ เพื่อให้เยาวชน และชุมชนมีการถ่ายทอดความรู้ต่อไปยังคนรอบข้าง

ไม่เพียงเท่านั้น ทางมูลนิธิหยดธรรม ยังดำเนินงานในเรื่องของการจัดอบรมกรรมฐานและปฏิบัติธรรม สำหรับผู้สนใจ เพื่อสุขภาพของบุคคลและองค์กร อีกทั้งการสร้างสรรค์สื่อธรรมะในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งนิตยสารที่ท่านถืออยู่นี้ เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดและเผยแพร่ธรรมะออกไปในวงกว้าง

ทั้งนี้ในทุกกิจกรรมที่ทางมูลนิธิได้ดำเนินการ รวมทั้งสื่อต่างๆ ที่ทางมูลนิธิได้จัดทำและเผยแพร่เป็นไปเพื่อการสาธารณกุศล โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้นจากผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทางมูลนิธิดำเนินกิจกรรมผ่านน้ำใจของท่านผู้มีจิตศรัทธา ที่หวังจะให้สังคมของเราเกิดความดีงาม ท่านผู้มีจิตศรัทธาท่านใดต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถอ่านและสอบถามเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ www.dhammadrops.org หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมอีก หรือสนับสนุนการทำงานของมูลนิธิ และร่วมเครือข่ายหยดธรรม สามารถติดต่อได้ที่ prataa@dhammadrops.org กรณีประสงค์สนับสนุนทุนในการดำเนินกิจการของมูลนิธิ สามารถสนับสนุนได้โดยการโอนเงินมาที่

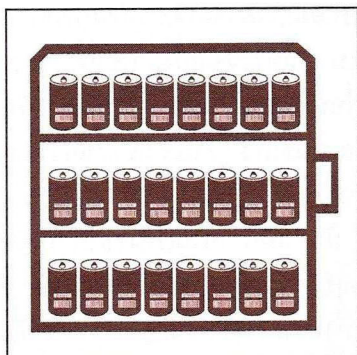
โปรดแจ้งการสนับสนุนโดยส่งหลักฐานการโอนเงินมาที่ E-mail : prataa@dhammadrops.org หรือ โทร 083-516-9888 ติดต่อคุณอลิษา เพื่อที่ทางมูลนิธิสามารถออกใบอนุโมทนาบัตรได้ถูกต้อง

มูลนิธิหยดธรรม

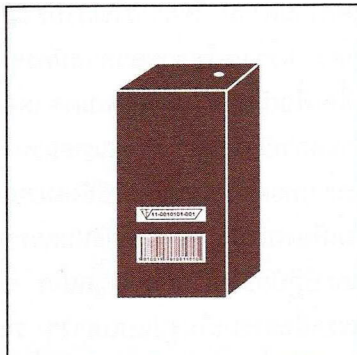
ติดต่อนิตยสารมุม ตู้นม.6 ที่ทำการไปรษณีย์พระสิงห์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 52005

BANGKOK DRAMA by Surapongman

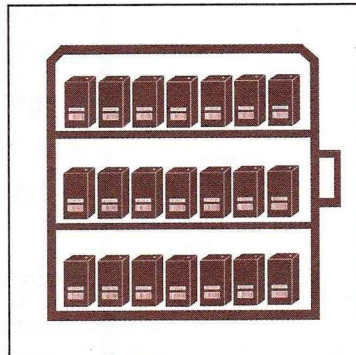
1

2

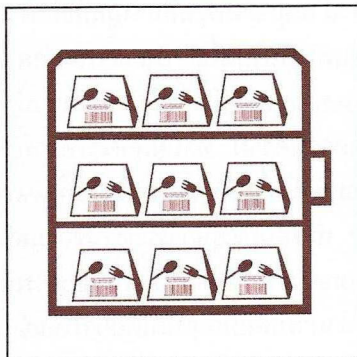
3

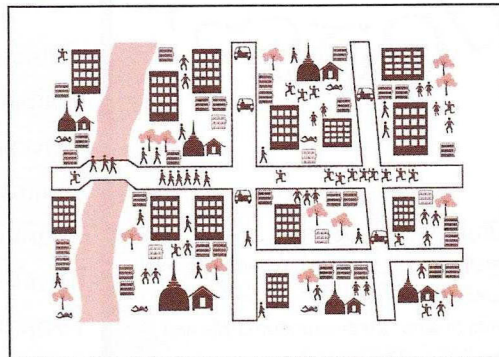
4

5

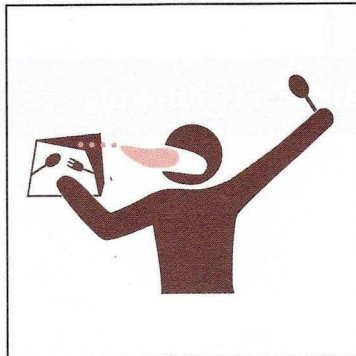
6

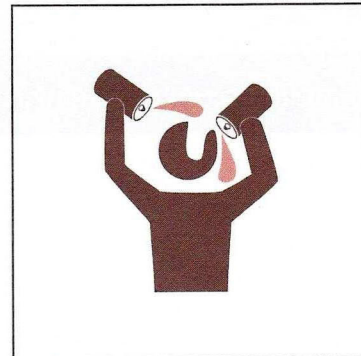
7

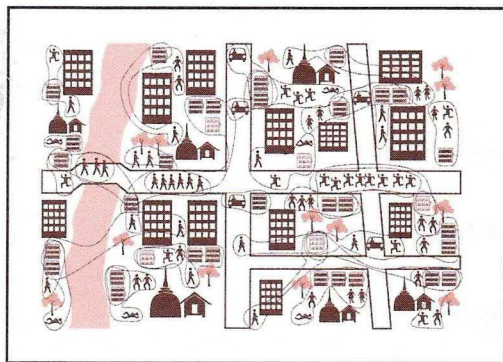
8

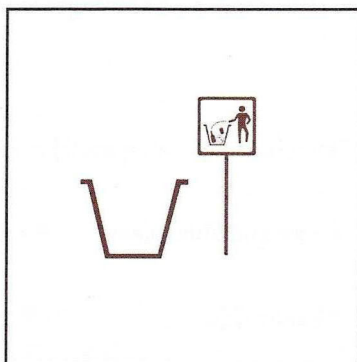
9

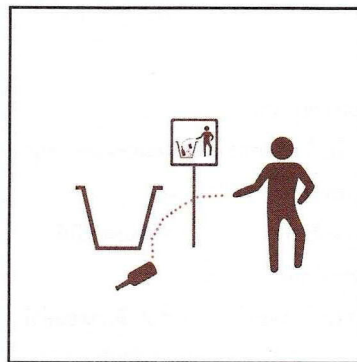
10

11

12

13

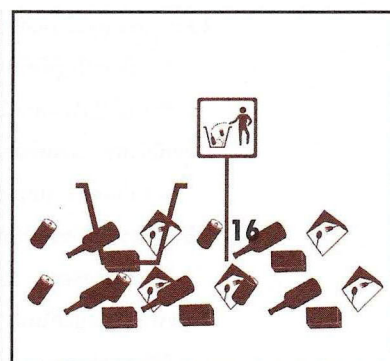
14

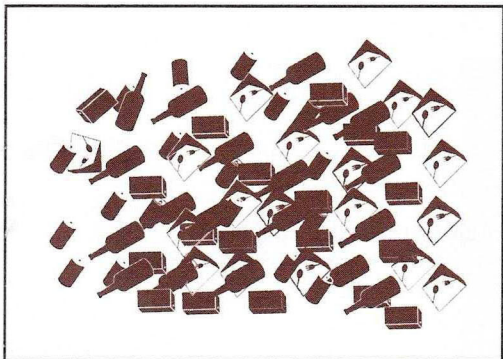
15

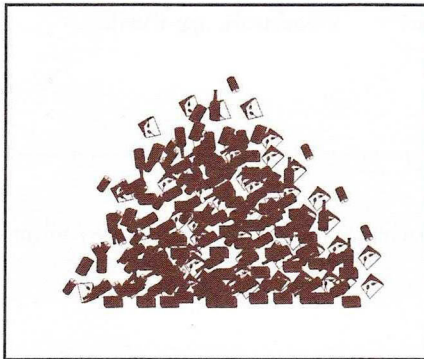
16

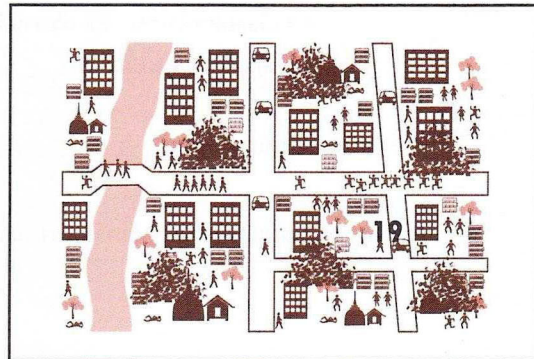
17

18

19

คุณมีบุญมากแค่ไหน

ในคอลัมน์กา-เมต้องการทดสอบว่าท่านผู้อ่านมีบุญมากน้อยแค่ไหน จากแบบทดสอบที่อยู่ข้างล่างนี้ลองทำกันดูนะแล้วดูว่าคุณมีบุญแค่ไหน

"คุณมีบุญมากแค่ไหน"

กาเมฉบับนี้มาในรูปแบบของ Questionnaire สนุก ๆ เกี่ยวกับเรื่องของบุญ หากคุณอยากรู้ว่า คุณมีบุญมากแค่ไหน ไปลองทำกันเลย

1.คุณรำรวยหรือไม่

☐ รวยล้นฟ้า

☐ เงินตรามีให้

☐ พออยู่พอกำไรไม่ขาดแคลน

☐ อัดคัดขึ้นค้ำแสนลำบาก

2.รถคุณหรูแค่ไหน

☐ ยุโรป-ยาดรา

☐ คักดินาดอลลาร์

☐ แคตราญี่ปุ่น

☐ เตะฝุ่นไปวัน ๆ

3.บ้านของคุณหลังใหญ่และหรูหราเพียงไหน

☐ ตั้งวังพรรณวิจิตร

☐ สะดวกชีวิตทันสมัย

☐ พอซุกหัวนอนให้อยู่สบาย

☐ แคกันแดดได้แต่หลังคารั่ว

4.ตระกูลของคุณมีชื่อเสียงมากแค่ไหน

☐ มียศเป็นผู้ตี่ศรีสูงศักดิ์

☐ นิวมันนี้ใครก็รักเป็นไฮโซ

☐ ไม่เป็นไร-กราบไหว้ความดีพอ

☐ หรือแค่ขอเป็นโนบอดี้

5.คุณมีผิวพรรณที่ดีหรือไม่

☐ ผ่องผุดร่ามบุญยศวรค์

☐ ขัดผิวทุกวันทีสเปา

☐ มีสิมมีฝ้าบ้าง เห็นท่าการดูแล

6.มีโรคประจำตัวหรือร่างกายพิการหรือไม่

☐ ร่างกายครบ 32

☐ เป็นแผลพุพองตามตัว

☐ หัวไม่อยู่บนบ่า

7.คุณทำบุญบ่อยแค่ไหน

☐ as always

☐ everyday i do

☐ ไม่รู้ไม่เคยทำ

8.คุณทำบุญครั้งสุดท้ายเมื่อไร

☐ เมื่อลมหายใจผ่าน

☐ เมื่อวานเพิ่งทำ

☐ อยู่มาอา...บุญ-ทำทำไม

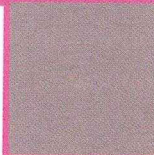
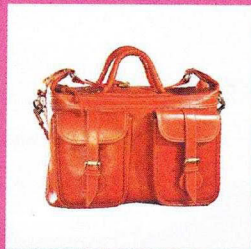
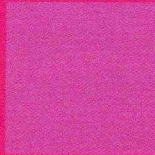
9.ชีวิตของคุณมีความสุขมากแค่ไหน

ใส่คะแนนเองได้เลย.....

หมายเหตุ ให้นำคะแนนข้อสุดท้ายเพียงข้อเดียว และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับวิจารณ์และความพึงพอใจของผู้ทำแบบทดสอบแต่เพียงผู้เดียว !!!

SUGAR BAG

@นิมมานเหมินท์

* กระเป๋าทุกใบผลิตจากหนังที่เป็นวัสดุพลอยได้จากการผลิตเนื้อเพื่อการบริโภค
ไม่จำหน่ายสินค้าจากหนังของสัตว์ที่ต้องจับขีวตลงเพราะความงาม

@ ปิ่นนาพลาซ่า

ถนน นิมมานเหมินท์ ซ.6 ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

โทร. 0-5340-1133 , 08-3516-9888

www.sugarbag.co.cc

...เดินทางไกล มองทางไกล

เรื่อง/ภาพ : ชาติรี แสงมีอานุภาพ

..ในบางวัน กับเมืองใหญ่แห่งนี้..พลันนึกขึ้นมาได้ว่า
เราไม่ค่อยได้มองอะไรไกล ๆ
มานานแล้ว.....

ด้วยระยะไฟก๊สของสายตาดึงไปสะดุดอยู่เพียงตึกน้อยใหญ่ที่ขวางกั้นเราออกไปจากเส้นขอบฟ้าเบื้องหน้า และสำหรับช่างภาพคนหนึ่งเวลาออกไปทำงานถ่ายรูป ก็มักจะได้แต่ถ่ายคนถ่ายอะไรใกล้ๆ แทนจะจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ได้รับไฟก๊สภาพที่ระยะอนันต์คือตอนไหนอย่างไร

กลับเข้ามาในออฟฟิศทั้งๆ ที่มีสวนสาธารณะชั้นดีอยู่ข้างๆ อย่างสวนสันติไชยปราการ แต่เรากลับปล่อยตัวเองนั่งทำงานอยู่ใต้แสงไฟที่ขาวโพลน สว่างเท่ากันทั้งวันทั้งคืน

หลายหนที่ทำงานจนลืมดูเวลา แล้วพบว่าตัวเองนั่งอยู่จนไม่เหลือใคร พอออกไปนอกตึก ก็พบเจอแต่แสงไฟไม่เหลือแดดให้อาบอุ่น แล้วไม่รู้ว่าคอมพิวเตอร์จำเป็นกับเราขนาดไหน เราถึงต้องมานั่งจ่อมจมอยู่ที่หน้าจอทุกวัน

ผมไม่ได้เฝ้ามองดวงอาทิตย์ดวงนั้นเพียงลำพังนานมากแล้ว อย่างน้อยก็นานเกินไปในความรู้สึก วันก่อนออกไปถ่ายรูป เสริม มีโอกาสได้ขึ้นแท็กซี่กลับออฟฟิศตอนเย็น คนขับพาผมขึ้นถนนลอยฟ้า..เกือบค่ำแล้วท้องฟ้าผลัดสีออกจนเป็นแดงม่วง มองออกไปนอกกระจกใสที่ไม่ได้ติดฟิล์ม ไกลสุดสายตา ผ่านช่องว่างระหว่างช่วงตึก ผมมองเห็น ดวงอาทิตย์กลมโต สีส้มอมชมพู ดูน่ากิน สีของมันช่าง เย็นตากว่าเจ้าวงกลมเดียวกันในตอนบ่าย

รถวิ่งไป พระอาทิตย์ยังตาม ผมมองไปพร้อมกับอมยิ้มเจิบๆ คนเดียว อยากจะชวนพี่ไซเฟอร์ดูด้วยกันก็เกรงใจ มองไปให้ใจเย็นกับการได้เห็นดวงอาทิตย์สีลูกกวาดอีกครั้ง แม้จะไม่ได้อยู่ที่สันภูเขาริมทะเลแต่การได้เปลี่ยน ระยะเวลาพักจากหน้าจอไปที่อื่นมันดีบ้าง ช่วยผ่อนคลายได้มากเหลือเกิน

หลายวันมานี้ผมเข้าเน็ตน้อยลง และน้อยลง พยายามพบหน้าค่าตาญาติพี่น้องตัวเป็นๆ นอกจอบ้าง นอกจาก จะได้พบคนอื่นแล้ว บางทีผมก็ยังได้พบตัวเองบ้างหลังจากปิดคอมพิวเตอร์ แล้วออกไปเดินเล่นเพียงลำพัง

การไม่มีเวลามากเป็นเหตุผลที่หลายคนใช้บ่อย แต่ผมว่าเวลาของเราคงมีเสมอ ถ้าเราคิดว่าสิ่งนั้นสำคัญจริง ๆ หรือเป็นเรื่องจำเป็น

ในเวลานี้ที่หัวใจเรียกร้องการบำบัดเยียวยา และอะไรจะดีไปกว่าธรรมชาติล่ะ

ช่วงนี้ ตอนเย็น ๆ ผมจะพยายามเตือนตัวเอง ให้ออกไปเดินตากแดดอ่อน ก่อนค่ำ มันอาจอยู่ใกล้ ๆ แต่ถ้าวุ่นใจจะเดินไป มันก็ไกลเหลือเกิน

อาจารย์พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ **VS** พระมหานันท สันติภักโท

เรื่อง นพสร แก้วศรีคำ ภาพ ภัทรพล ประสิทธิ์

เมื่อพระมหานันท สันติภักโท จากวัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร หรือที่ในหมู่ผู้ที่สนิทสนมเรียกกันว่า พระมหาตึก นันท (ไม่ใช่ ตีช นัทธัน) พระผู้ฝึกฝนในการศึกษา นักบรรยาย นักอบรม ที่ถือเป็นความหวังใหม่แห่งวงการสงฆ์ ได้พบกัลยาณมิตรที่ไม่คิดว่าจะได้พบคือ อาจารย์พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ผู้มาด้วยลีลาคำถามที่คนทั่วไปไม่กล้าถาม เมื่อ “กูรู” หรือ “ครู” สองท่านจากสองวงการ แต่ทำงานแบบเดียวกันคือการสอน มาแลกเปลี่ยนความเห็นกัน มันน่าสนใจจนทำให้เราต้องนำมาพิจารณาแล้วหาคนมาช่วยคิดตาม ยามนี้ก็เหลือแต่ผู้อ่านล่ะครับ ที่ต้องช่วยกันพิจารณาต่อไป

พระมหานันท : อาจารย์พิชญ์คิดยังไง ในฐานะผู้คลุกคลีอยู่ในแวดวงการศึกษาโดยตรง

อ.พิชญ์ : ผมคิดว่าศาสนาพุทธตายไปแล้วตั้งแต่ก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 เพราะวาระนั้นแหละที่ทำให้ลายศาสนาพุทธ ตัวการสำคัญที่สุดในการทำลายศาสนาไม่ใช่วัตถุนิยมแต่เป็นรัฐ เหตุผลของผมคือศาสนาพุทธไม่สามารถอยู่ในโลกได้แล้ว เพราะว่าเราไม่สนับสนุนให้ศาสนาพุทธเกี่ยวข้องกับโลก ในแง่ที่ว่าเราแยกระหว่างธรรมกับโลกออกจากกัน อย่างพระมีหน้าที่ไปเทศน์หลักธรรมที่จะอยู่ในทางโลก แต่พระไม่สามารถพิสูจน์ตัวเองได้ว่ารู้เรื่องทางโลก ปัญหาปัจจุบันคือทุกอย่างกลายเป็นจิตวิทยาเป็นธรรมะสำหรับโน้น ธรรมะสำหรับนี่ไปหมด พระก็มีหน้าที่พูดตรงโน้นหน่อยตรงนี้หน่อยเหมือนแปะพลาสเตอร์ไปเรื่อยๆ ไม่ได้สามารถให้คนทั้งหมดเข้าใจในพุทธได้อย่างเรื่องเศรษฐกิจศาสตร์พระก็ต้องสามารถอธิบายได้จริงๆ เศรษฐศาสตร์ทางพุทธเป็นยังไง โดยการที่สามารถไปเรียนจบปริญญาเอกทางเศรษฐกิจศาสตร์ได้ และก็บอกได้ว่าอาตมาเห็นต่างจากสิ่งนี้ หรือเข้าไปเผชิญหน้ากับอาจารย์ทางโลกแล้วบอกว่าหลักการของพุทธศาสนาเหนือกว่า พิสูจน์ให้เห็นในสถาบันได้ พุทธศาสนา จึงจะอยู่คู่กับโลกได้

พระมหานันท : ที่อาจารย์บอกว่าศาสนาพุทธตายไปแล้วตั้งแต่ก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 ในแง่ของความเกี่ยวข้องทางโลก อาจารย์อาจมองศาสนาพุทธที่คำจูนโดยรัฐ คือเป็นศาสนาในแง่สถาบัน แต่ถ้านิยามของคำสอนยังไม่ตาย อาตมาคิดว่าตอนนี้พุทธศาสนามากำลังงอกงามในแง่ของการที่คนสนใจกันคือ ไม่ว่าตะวันตกหรือคนไทยเองก็สนใจที่จะค้นคว้า ถ้าเราเสิร์ชในอินเทอร์เน็ตเราจะเจอเว็บธรรมะดีๆ เยอะ แล้วมีฐานข้อมูลอย่างในวิกิพีเดีย รู้สึกในตอนหลังก็จะมีเป็นธรรมะพีเดีย

อ.พิชญ์ : ผมว่ามันเป็นการลงทุนทางจิตวิญญาณที่ต้องมีผลประโยชน์ประกอบครับ

พระมหานันท : ใช่ ซึ่งอันนี้อาตมาว่าเป็นปัญหาที่เราควรจะช่วยกันแก้ เพราะอาตมาไม่ได้มองเฉพาะในวงการพระพุทธศาสนา แม้แต่ในวงการการศึกษา อาตมาก็เห็นอาจารย์จำนวนมากที่ชอบที่จะสอนพิเศษ หรือสอนภาคพิเศษมากกว่าภาคปกติเพราะอัตราค่าตอบแทน

มันมากกว่า ครูบาอาจารย์จะต้องรู้ว่าหน้าที่ของตนไม่ใช่แค่เป็นคนที่ยืนอยู่ในไลน์ของโรงงานผลิตบัณฑิต มันไม่ใช่อย่างนั้น พระก็เหมือนกัน พระก็ไม่ได้มีหน้าที่เป็นตลาดหุ้นของญาติโยมให้มาลงทุน ไม่ได้ให้เป็นบุรุษไปรษณีย์ที่คอยเวลาโยมอยากให้โยมที่ตายไปได้ทานน้ำพริกตาแดง ก็เอาน้ำพริกตาแดงมาถวายพระอะไรอย่างนี้ อาตมามองไม่เหมือนอาจารย์นะ ที่ว่าพระต้องไปเรียนนิเวศต้องสอนสถาปัตย์ สอนเศรษฐศาสตร์ได้ แต่อาตมาเห็นด้วยกับอาจารย์ในประเด็นที่ว่า พระจะต้องมีบทบาทในทางโลก เพราะพระพุทธเจ้าเองก็ไม่ต้องการให้พระแยกไปจากโลกอยู่แล้ว อย่างที่เล่าให้อาจารย์ฟังว่าพระต้องพึ่งพาโลก โลกก็ต้องพึ่งพาธรรมจากพระเหมือนกัน ดังนั้นชีวิตพระที่พุทธเจ้าบัญญัติไว้คือไม่มีอะไรก็ไม่มีฉัน ก็คือถ้าไม่มีญาติโยมพระก็ไม่มีอะไรฉัน แม้แต่อาหารชาวบ้านก็ต้องประเคน พระไปหยิบอาหารฉันเองไม่ได้เพราะของเขาไม่ได้ให้ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธและไม่ได้ให้ต้องการให้สังคมพระแยกออกจากโลก เพียงแต่วิธีเกี่ยวข้องจะเกี่ยวข้องจะไม่เหมือนกับลักษณะของชาวโลกกับชาวโลก สถานภาพมันจะชัดเจนโดยพระวินัย ที่อาจารย์ตั้งคำถามเมื่อสักครู่ว่าเวลาพระสอนเหมือนแปะพลาสเตอร์ ไม่ได้เอาไปติดโยงกับระบบทั้งหมด ตรงนี้อาตมาว่าส่วนหนึ่งต้องทำความเข้าใจพูดง่ายๆ เหมือนกับว่าเวลาที่อาจารย์จะต้องไปปาฐกถาพิเศษเกี่ยวกับเรื่องของวิชารัฐศาสตร์ของอาจารย์ในเวลา 2 ชั่วโมง ด้วยเวลาที่มันจำกัดอาจารย์ก็จะสอนได้ในเนื้อหาที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญ เหมาะกับผู้ฟัง หรือเหมาะกับโอกาส การที่จะโยงตั้งแต่ปัจจุบันย้อนไปสมัย อริสโตเติล เพลโต มันเป็นไปได้ และบางคนเขาอาจจะต้องการพึ่งแค่ปาฐกถาพิเศษ เขาไม่ได้ต้องการพึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรัฐศาสตร์

อ.พิชญ์ : ผมคิดว่าตอนนี้สิ่งที่น่าสนใจคือว่าคนสนใจพุทธศาสนาเยอะมาก แต่ว่าคนเข้าถึงแก่นแค่ไหนใช้ไหม หนังสือ How to สมัยตอนผมเด็กๆ สำนักพิมพ์ธุรกิจต่างๆ ย้ายมาทำหนังสือธรรมะกันทั้งนั้นเลยแบบนี้คุณจะมาบอกว่าประเทศไทยไม่สนใจศาสนาไม่ได้ แต่ว่าสนใจศาสนายังไงต่างหาก ไปดูร้านหนังสือตามร้านจะเห็นว่าสิบอันดับขายดี

๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕
 1000 ครั้ง

มีสปิริต มีแกรนด์สปอร์ต
 บริษัท แกรนด์สปอร์ต กรุ๊ป จำกัด
 26,28 ซ.รามคำแหง 65 ด.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทร 0-2318-3000
www.grandsport.com